

M.A. FARUQUI

BIOGRAFISCHE BIJZONDERHEDEN

uit het leven van de

BELOOFDE MESSIAS

Stichting Ahmadiyya Isha'at-i-Islam

BIOGRAFISCHE BIJZONDERHEDEN

uit het leven van de

BELOOFDE MESSIAS

door Mumtaz Ahmad Faruqi

vertaald door Marianne van der Kley

Stichting Ahmadiyya Isha'at-i-Islam

BIOGRAFISCHE BIJZONDERHEDEN UIT HET LEVEN VAN DE BELOOFDE MESSIAS

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Faruqui, Mumtaz Ahmad

Biografische bijzonderheden uit het leven van de beloofde
Messias / door Mumtaz Ahmad Faruqui ;vert. [uit het
Engels] door Marianne van der Kley. - Den Haag :
Stichting Ahmadiyya Isha'at-i-Islam
Vert. van: Anecdotes from the life of the promised
Messiah - Lahore : Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam,
1975.

ISBN 90-5268-003-5

Trefw.: Messias.

Uitgever: Stichting Ahmadiyya Isha'at-i-Islam
Postbus 73857
2507 AJ 's-Gravenhage

Copyright 1991 Stichting Ahmadiyya Isha'at-i-Islam
ISBN 90-5268-003-5

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie,
microfilm, geluidsband, elektronisch of op welke andere wijze ook en
evenmin in een retrieval systeem worden opgeslagen zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

**Hij die sterft en niet de Imaam van zijn tijd heeft herkend, sterft in onwetendheid
– De Heilige Profeet**

**Ter Gedachtenis aan
mijn vader Dr. Basharat Ahmad**

**Een begenadigd uitlegger van de Heilige Koran
en een onderlegd schrijver over religieuze onderwerpen,
die de wereld de meest volledige, nauwkeurige en uitvoerige
biografie van de Beloofde Messias schonk**

Mirza Ghulam Ahmad van Qadian 1835–1908
De Beloofde Messias en Mahdi
Hervormer van de veertiende eeuw hidjra

Voorwoord

'Hij die sterft en niet de Imaam van zijn tijd heeft herkend, sterf in onwetendheid.'

Zo luidt een overlevering van de Heilige Profeet Mohammed, moge de vrede en zegeningen van Allah op hem rusten.

Bij de uitgever kwam enige tijd geleden de gedachte op een boek uit te geven, dat lezers van het Nederlandse taalgebied in staat moest stellen met niet al te grote inspanning een beeld te krijgen van de Beloofde Messias, die reeds verschenen is.

Bij het zoeken naar een dergelijk, reeds bestaand boek in het Engels bleek dat er nog heel weinig geschreven is over het leven van de Beloofde Messias. *Anecdotes from the life of the Promised Messiah* voldeed echter meteen aan de gestelde eisen.

Het boek dat u in handen heeft is een vertaling van dit boek. Het bevat een beknopte schets van het leven van Mirza Ghulam Ahmad. In goddelijke opdracht maakte hij er aanspraak op de Beloofde Messias en *Mahdi*, en de hervormer van de veertiende eeuw van de islamitische jaartelling te zijn.

Het boek is een bescheiden bijdrage om te helpen de Imaam van deze tijd te herkennen.

A.S.HOESANI

Den Haag, mei 1992

Inhoud

Voorwoord

Ten geleide

1 Be Beloofde Messias, 15

De Wederkomst van de Messias - De aanstelling van moedjaddids - De Moedjaddid van de veertiende eeuw hidjra - De jeugd van Mirza Ghulan Ahmad - Hervormingen tot stand gebracht door de Moedjaddid van de veertiende eeuw hidjra - De Beloofde Messias - Waarom de naam Beloofde Messias aan de Moedjaddid van de veertiende eeuw hidjra gegeven werd - Profetieën van de Heilige Profeet over de komst van de Messias - Verscheidene moslim-heiligen hebben voorspellingen gedaan over de komst van de Beloofde Messias en hem in zijn aanspraken gesteund - Mahdi - Een teken dat verwijst naar de verschijning van Mahdi.

2 De Antikrist - Gog en Magog, 37

De betekenis van de Dadjdjaal of Gog en Magog - Gog en Magog in het licht van de Bijbel - De Dadjdjaal in de hadies - De Nederlaag van Dadjdjaal - Het lot van Gog en Magog.

3 Mirza Ghulam Ahmad - De mens, 49

Beschrijving van de Beloofde Messias en zijn dagelijks - Hoe hij zijn vrienden vertrouwde en behandelde.

4 De vrienden die zich rond Hadrat Mirza Zahib verzamelden, 55

Hadrat Maulana Noor al-Din - Maulana Muhammad Ali - Khwaja Kamal al-Din - Sahibzada 'Abdul Latif Sahib van Khost - Enige andere vrienden van de Beloofde Messias.

- 5 *In dienst van en ter verdediging van de islam, 69***
Geloofsbelijdenis - Debatten met christelijke missionarissen - De uitdaging gericht aan bisschop Lefroy van Lahore - Een uitdaging gericht aan Dr. John Alexander Dowie - Hoe de dood van Pandit Lekh Ram voorspeld werd - De grote conferentie der godsdiensten - Betekenis van de naam Ahmadiyya - Bijdrage aan de islamitische gedachte.
- 6 *Enkele profetieën van de Moedjaddid van deze eeuw, 83***
De opkomst van Japan - Een profetie over Bengalen - Revolutionaire veranderingen in Perzië - De Eerste Wereldoorlog en de nasleep ervan - Het Turkse rijk, hoe het uiteenviel en als een feniks uit zijn as herrees - Hoe Shastri's profetie vals bleek te zijn.
- 7 *De kracht van het gebed en enkele wonderbaarlijke resultaten, 91***
- 8 *Biografische bijzonderheden over de Beloofde Messias, 101***
- 9 *Moeslih Ma'oed (de Beloofde Hervormer), 111***
- 10 *Het heengaan van de Beloofde Messias, 115***
Wat daarna gebeurde - De splitsing - De nasleep.

Ten geleide

Het lezen van lange, historische verhandelingen is in het beste geval een saaie bezigheid, maar als hetzelfde onderwerp in verhaalvorm gezet kan worden, houdt het de aandacht van de lezer vast, vooral van jongere studenten. Dat had ik in gedachten, toen ik jaren geleden een boek schreef met de titel *The Anecdotes from the Life of Prophet Muhammad*, verlicht met enkele illustraties. Dit boek werd goed ontvangen.

Naar mijn mening is de figuur van Mirza Ghulam Ahmad van Qadian, die er op grond van goddelijke inspiratie aanspraak op maakte de *Moedjaddid* van de veertiende eeuw AH (afkorting van *Lat. anno Hegirae*, islamitische *hidjra*-jaartelling), de Beloofde Messias en *Mahdi* te zijn, de meest onbegrepen figuur van deze tijd. Hij werd voor leugenaar, *kafir* en antikrist uitgemaakt; en zijn volgelingen werden vervolgd. Hij probeerde zijn positie door zijn redevoeringen en geschriften te rechtvaardigen, maar slechts weinigen luisterden of besteedden enige aandacht aan hem. Hij wees op de tekenen van God die met zijn verschijning gepaard gingen, maar de meesten waren hier blind voor.

Een dergelijke behandeling is ongetwijfeld ook andere van dergelijke 'waarschuwers' in het verleden ten deel gevallen, maar dat was nooit een reden om stil te zitten en niet de boodschap te prediken, die eruit bestond de islam te verdedigen en de schoonheid en glorie ervan in hun oude luister voor de wereld te herstellen. De *Moedjaddid* slaagde erin een massa van toegewijde volgelingen op de been te brengen, die de godsdienst boven het wereldse stelden en de islam dienden. Hij had een goddelijke boodschap ontvangen die zei: 'Een waarschuwer werd naar deze wereld gezonden en deze wereld wilde hem noch aanvaarden noch naar hem luisteren, maar God zal op krachtige wijze de waarheid van zijn stellingen aantonen.'

Op het subcontinent van India en Pakistan heeft men melding gemaakt van de persoon en de stellingen van Hadrat Mirza Ghulam Ahmad, maar de literatuur erover is voornamelijk in het Oerdoe. Er zijn maar

heel weinig moslims buiten deze landen die over de Beloofde Messias gelezen hebben, hoewel er enkele pogingen gedaan zijn om enkele boeken in de Engelse en Arabische taal te publiceren, doch er werd niet genoeg publiciteit aan gegeven.

Ik kwam toen op het idee om in het Engels over de figuur, de gewoonten, de familie en het sociale leven van de Beloofde Messias te schrijven, over zijn denkbeelden en handelingen onder verschillende levensomstandigheden, en over hoe hij zijn vrienden, burens en andere schepselen van God behandelde. Dit moest uiteraard gebeuren in de vorm van anekdotes, om de aandacht en de belangstelling van de jongere generatie te trekken. Mijn inspanningen worden in de vorm van dit boek gepresenteerd, dat, naar ik hoop, de buitenwereld een glimp zal laten zien van de geweldige persoonlijkheid van deze buitengewone man die in dit tijdperk leefde.

Tijdens het lezen van dit boek zal de lezer op gebeurtenissen stuiten waarbij men bijna van wonderen kan spreken of van mirakuleuze genezingen, die door toedoen van de Beloofde Messias plaatsvonden. De meeste mensen staan voor een raadsel, als het erom gaat te begrijpen wat een wonder nu precies is. De Beloofde Messias verklaarde zelf, dat een wonder niets te maken heeft met het schenden van een goddelijke wet of met iets buitengewoons, dat buiten het gezichtsveld van deze wereld valt.

Dit is waar, omdat een wonder zelf gebaseerd is op of bepaald wordt door een van Gods vele regels of wetten. Het is alleen zo dat deze nog niet bekend zijn aan de mensheid die, op zijn zachtst uitgedrukt, een beperkte kennis van het universum en de macht van God. Bovendien kan een manifestatie van de natuurkrachten, ook al zijn deze krachten aan de mens bekend, zodanig *getimed* zijn dat deze op het meest gunstige en onverwachte moment valt, om de toeschouwers als het ware in verwarring te brengen.

Een voorbeeld is het verhaal van Joshua (de opvolger van de Profeet Mozes), die de israëlitische heerscharen naar de versterkte stad Jericho (in Palestina) leidde. Op het moment dat Joshua zou bevelen dat er op alle trompetten tegelijk geblazen moest worden, zou het joodse leger, volgens goddelijke instructies, de stad omsingelen. Hij voorspelde dat op dat moment de muren van Jericho zouden instorten, zodat joodse legers de stad makkelijk konden bestormen. Het gebeurde zoals hij voorspeld had.

Niet zo lang geleden werden de ruïnes van de oude stad Jericho door archeologen onderzocht, en men ontdekte dat deze stad door een verschrikkelijke aardbeving bezocht was. De tekenen en aanwijzingen daarvan waren nog steeds te zien. Dus het was een aardbeving die de muren van Jericho met de grond gelijkmaakte en het waren niet de trompetstoten waartoe Joshua de opdracht gaf. Maar *het wonder* vond desondanks plaats, omdat Joshua er van tevoren van op de hoogte gebracht was dat de muren voor hem met de grond gelijkgemaakt zouden worden, wanneer er op de trompetten geblazen werd. God had de komst van de aardbeving net op het moment gepland waarop er op de trompetten geblazen werd. Alles vond dus precies op tijd plaats, maar wel volledig onverwachts. Het geloof van de Israëlieten werd hierdoor hernieuwd en hun vijanden werden in verwarring gebracht.

Daarnaast wordt er tijdens het lezen steeds weer melding gemaakt van de komst van engelen die een goddelijke boodschap of openbaring brengen. De Beloofde Messias zegt dat engelen middelen of instrumenten zijn, via welke Gods boodschappen worden overgebracht. Ze zijn als een penseel in de hand van de schilder; wat de schilder denkt of wil uitvoeren wordt door het penseel op het doek overgebracht.

Het spreekt vanzelf dat engelen onstoffelijke en lichtgevende lichamen hebben, die slechts door diegenen gezien kunnen worden die een mystiek inzicht hebben, dat God Zelf hen geschonken heeft. Er zijn twee categorieën van engelen. De ene categorie voert de goddelijke opdrachten uit die de materiële facetten van het universum betreffen, terwijl de andere categorie wordt uitgezonden om in de spirituele behoeften of facetten van het leven te voorzien.

Allah maakt Zijn wil bekend aan menselijke wezens (die voor dit doel gekozen worden) zoals vermeld is in vers 51 van hoofdstuk 42 van de Heilige Koran:

'En het is niet voor welke sterveling ook weggelegd, dat Allah tot hem spreekt, behalve door ingeving of van achter een sluier, of door een boodschapper te zenden en met Zijn verlot te openbaren wat Hem behaagt.'

De volgende tekst verklaart ons hoe de boodschap van God tot ons kan komen:

a. Door openbaring (of *wahie*). Hiermee wordt het *geïnspireerde woord* bedoeld, dat de harten van de profeten en de rechtschapenen binnendringt. In deze zin werd er aan de moeder van Mozes en de apostelen van Jezus Christus openbaringen gedaan. Levendige en waarheidsgetrouwe dromen vallen onder deze categorie.

b. De tweede methode is er een waarbij er van achter een sluier gesproken wordt. Dit houdt in, dat er net als in een *visioen* een tafereel getoond wordt dat een diepere betekenis heeft, of de persoon tot wie er gesproken wordt, *hoort woorden* die van achter een sluier lijken te komen.

c. De derde vorm van openbaring is die waarin door de Almachtige een boodschapper (engel) gekozen wordt om Zijn boodschap te brengen aan de persoon tot wie Hij wenst te spreken. De engel Gabriël bracht een dergelijke boodschap aan de Profeten.

De eerste twee soorten openbaringen kunnen ook aan de rechtschapenen gedaan worden, die niet tot de waardigheid van het profeetschap geroepen zijn. Aan hen die deze boodschappen ontvangen, vallen bepaalde spirituele zegeningen ten deel die anderen niet bezitten.

Ik heb verscheidene boeken (voornamelijk in het Oerdoe) bestudeerd die over het leven van de Beloofde Messias handelen, om er het vereiste materiaal uit te verzamelen en ik heb er enkele passages letterlijk uit aangehaald. Het boek kan met een boeket bloemen vergeleken worden dat van verscheidene bomen in verschillende tuinen geplukt is.

M.A.FARUQUI

Islamabad/Lahore, september 1975

1 De Beloofde Messias

De wederkomst van de Messias

De huidige tijd, die samenvalt met de veertiende eeuw AH, is zozeer door vrees bevangen vanwege de spirituele duisternis die er heerst en de atheïstische activiteiten die er plaatsvinden, dat zelfs profeten en religieuze personen er in hun heilige geschriften naar verwezen hebben en een waarschuwend geluid hebben laten horen, om hun volk de weg te wijzen. Maar naast dit grimmige beeld geven de heilige geschriften ook de blijde boodschap van de komst van een groot hervormer, die de wereld zal waarschuwen dat er een goddelijke straf zal komen, en hen die dwalen van hun zondige gedrag zal afbrengen en waarheid en gerechtigheid op deze aarde zal herstellen.

De heilige geschriften van hindoes, christenen en moslims verwijzen zowel naar deze verdorven tijd als naar de komst van een grote hervormer, die de situatie met krachtige hand zal leiden. In de hindoese sjastra's wordt hij *Nisjalank* of *Kalki Autar* genoemd en in de heilige geschriften van de sikhs noemt men hem *Mahdi Mir*. De christenen noemen zijn komst de *wederkomst van Christus* en de moslims geven hem de naam *Imaam Mahdi* en *Beloofde Messias*.

We lezen de volgende uitspraak van Jezus Christus in het evangelie van Johannes (14:3):

'En wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.'

Naar verluidt zou Krishna van de hindoes van India er trouwens ook aanspraak op gemaakt hebben dat hij opnieuw op aarde zou verschijnen:

'Waar en wanneer ook maar de dienst van God in verval raakt, O telg van Bharata, en goddeloosheid de overhand neemt - daar en te dien tijde daal Ik Zelf neder.

Om de toegewijden te bevrijden en de goddelozen te verdelgen en om de beginselen der godsdienst te herstellen, verschijn Ik Zelf in tijdperk na tijdperk.' (*Bhagavad Gita*, 4:7,8)

Deze heilige personen spraken onder hemelse inspiratie. Hun woorden en beloften kunnen dus niet vals zijn. Het probleem is echter ontstaan omdat, hoewel zij in de taal van metaforen en stijlfiguren spraken, degenen die een overdreven belang hechtten aan woorden, zich hardnekkig aan de letterlijke betekenis van hun woorden vasthielden en de ware bedoeling ervan niet konden begrijpen. Want de *nederdaling of wederkomst van een persoon*, die in de eerder aangehaalde geschriften vermeld wordt, betekent nog niet de komst van dezelfde persoon, maar slechts de verschijning van een andere persoon, in de geest en de kracht van de persoon waarover geprofeteerd is.

De bovenstaande interpretatie wordt door de Heilige Bijbel zelf bevestigd. De joden geloofden dat Elia levend in de hemel was opgenomen en dat hij opnieuw vóór de komst van Christus zou verschijnen. Toen Jezus er aanspraak op maakte dat hij de Messias was, voerden de joden dit als bezwaar aan. Maar wij weten uit Matteüs (17:10-13) en Lucas (1:17) dat Jezus hen uitlegde dat dit slechts naar een persoon verwees die vóór hem zou komen in *de geest en de kracht van Elia*, en dat die persoon Johannes de Doper was.

Nu is het een onweerlegbaar feit voor de moslimse gemeenschap (*oemma*) dat God met de komst van de Heilige Profeet Mohammed (mogen hem vrede en zegeningen Gods ten deel vallen) een einde heeft gemaakt aan het *profetschap*. Maar aangezien alles door de tijd wordt aangetast, wordt ook de godsdienst van de mensen door de tijd aangetast. Dit houdt echter niet in dat de godsdienst van de mensen blijft veranderen. Wat er in feite gebeurt is dat personen die daar belang bij hebben, door onwetendheid of kwaaddoenerij er doctrines aan toevoegen die niet tot het oorspronkelijke geloof behoren. Het zijn deze van buiten komende zaken die een verandering in de vorm teweegbrengen. Het is een absolute vereiste dat, wil de laatste, volledige en universele godsdienst van de islam zijn oorspronkelijke puurheid en glorie behouden, er van tijd tot tijd een hervormer moet verschijnen om alle oneigen opvattingen die er ingeslopen zijn, te verwijderen en het beeld van de islam in zijn oorspronkelijke glorie te herstellen.

De aanstelling van moedjaddids

Om de bovengenoemde, zeer belangrijke taak te volbrengen zouden er van tijd tot tijd onder de moslims *moedjaddids* (vernieuwers) opstaan. God had daartoe het bevel uitgevaardigd, hetgeen duidelijk vermeld wordt door de Heilige Profeet. *Aboe Dawoed*, het meest authentieke boek van de *hadies*, na *Al-Boechari* en *Al-Moeslim*, maakt dan ook gewag van het volgende (in vertaalde vorm): 'Waarlijk, Allah zal voor deze gemeenschap (van moslims) in het begin van iedere eeuw (*hidjra*) iemand doen opstaan, die hun godsdienst zal hervormen.' (Aboe Dawoed Soeleiman (overl. in 275 AH) *Kitaab al-Soenan*, hoofdstuk *Al-Malahim*, boek II, blz. 241., uitgave Ansari Press, Delhi-India).

Alle behoeders (*hoeffaaz*) van de *hadies* hebben aanvaard dat deze *hadies* authentiek is. Dit vermeldt Imaam Jalal-ud-Din Suyuti (overleden in 911 AH of 1505). Daarnaast heeft een hele reeks islamitische heiligen (*auliya*) die in verschillende eeuwen van het moslimse tijdperk leefden, verkondigd dat zij door Allah als *moedjaddid* van hun respectievelijke eeuw waren aangesteld. In de werken van enkele van deze *moedjaddids*, zoals Imaam Ahmad ibn Hanbal (tweede eeuw AH), Imaam ibn Taimiyyah (zevende eeuw AH), Imaam Suyuti (tiende eeuw AH), Shaikh Ahmad Sirhindi, *Moedjaddid-Alf-i-Thani* (elfde eeuw AH) en Shah Wali-Ullah, *Moehaddas Dehlvi* (twaalfde eeuw AH) wordt duidelijk gesteld dat, overeenkomstig de melding in de beroemde *hadies* van *Aboe Dawoed*, God hen als *moedjaddid* van hun tijd benoemd had.

Men dient er zich ook rekenschap van te geven dat er in dezelfde eeuw wellicht meer dan één *moedjaddid* op verscheidene plaatsen kunnen opstaan. Dit hangt van de op dat moment geldende omstandigheden af. Maar al de *moedjaddids* hadden slechts één doel voor ogen en dat was de islam te verdedigen en in al zijn luister te herstellen, opdat de wereld deze kon aanschouwen. Bij het uitvoeren van hun werk en het vervullen van hun plicht werden sommigen van hen zwaar beproefd, maar dit werd blijmoedig door hen gedragen.

Wanneer wij de Heilige Koran raadplegen, zien we dat deze vermeldt dat er *galifa's* (opvolgers) van de Profeet Mohammed uit deze *oemma* zullen opstaan. In het hoofdstuk *Het Licht* lezen we het volgende:

'God heeft degenen onder u, die geloven en het goede doen, beloofd dat Hij hen zeker tot regeerders op de aarde zal maken, zoals Hij degenen vóór hen tot regeerders maakte' (24:55).

Ook moet men goed begrijpen dat ondanks het feit dat er aan het profeteerschap een eind is gekomen, God met de rechtschapenen en de uitverkorenen van deze *oemma* zal blijven spreken. En als er enkele ernstige fouten ongedaan gemaakt zullen moeten worden, dan zal Hijzelf de volgelingen van Mohammed leiden. Zodoende zijn Gods communicatie met niet-profeten en Zijn openbaringen aan hen de basis van dit verslag. Ook in de Heilige Koran is regelmatig vermeld dat God met niet-profeten sprak, zoals in de volgende voorbeelden:

a. *'En Wij openbaarden aan Mozes' moeder' (28:7)*, hoewel zij geen profetes was.

En ook: *'Toen Wij aan uw moeder openbaarden wat geopenbaard werd' (20:38)*.

b. De leerlingen van Jezus waren geen profeten, maar ook van hen wordt vermeld dat zij Gods openbaring ontvingen: *'En toen Ik aan de discipelen openbaarde' (5:111)*.

c. Over de rechtschapen dienaren (*auliya*) van deze *oemma* wordt het volgende in de Koran vermeld: *'Op hen dalen de engelen neder' (41:30)*.

En ook: *'Zij zullen blijde tijdingen hebben in het leven van deze wereld' (10:64)*.

d. Dit is bevestigd in authentieke verslagen van de Heilige Profeet: *'Er is niets van het profeteerschap overgebleven, behalve moebasjsjaraat (goed nieuws)' (Al-Boechari, 92:5)*.

e. Bovendien wordt er in verslagen waarvan men het unaniem over de authenticiteit eens is, vermeld dat God met de volgelingen van de Heilige Profeet net zo zal communiceren als Hij dat met de niet-profeten van andere naties deed (*Al-Boechari, 62:6*). Dus, als het noodzakelijk is dat een *moedjaddid* goddelijke mededelingen ontvangt, dan kunnen zowel de Koran als de authentieke 'verslagen' bevestigen dat deze *oemma* met deze mededelingen begunstigd zal worden.

De Moedjaddid van de veertiende eeuw hidjra

Als het dus volgens de Koran, de *hadies* en de uitspraken en aanspraken van andere *moedjaddids* vaststaat dat de komst van een *moedjaddid* aan het begin van iedere eeuw zeer belangrijk is, wie was dan de *Moedjaddid* van de veertiende eeuw AH, die nu bijna ten einde loopt? Een *moedjaddid* moet zichzelf aan de moslimse gemeenschap bekendmaken, want Allah heeft hem aangesteld om het geloof te doen herleven. Degene die op grond van valse aanspraken mensen misleidt, wordt met de meest afschuwwekkende straf bedreigd.

'En indien hij tegen Ons sommige van de gezegden verzonnen had, zouden Wij hem bij de rechterhand hebben aangegrepen, vervolgens zouden wij zeker zijn hartader hebben afgesneden.' (De Koran, 69:44-48).

In 1885 echter gaf een heilig en geleerd man, Mirza Ghulam Ahmad van Qadian (district Gurdaspur, Punjab, India) geheten, een manifest uit. Hierin verwees hij eerst naar de publikatie van *Barahin Ahmadiyya* - een boek waarin hij de waarheid vaststelde van de leer van de islam en de bezwaren weerlegde die tegen de islam te berde worden gebracht, en de noodzaak van de goddelijke openbaring benadrukte, waarbij hij licht wierp op de verschillende facetten ervan - om vervolgens te verklaren: 'Deze dienaar van Allah heeft dankzij de genade van Allah de Almachtige een duidelijk bewijs gekregen dat vele van de goddelijke ingevingen, tekenen en wonderen die algemeen aanvaard zijn, en berichten over de ongeziene en goddelijke geheimen, visioenen en gebeden, deel uitmaken van de religieuze ervaring van deze dienaar van het geloof. En vele van mijn religieuze tegenstanders (de Arya's bijvoorbeeld) kunnen getuigen dat ik de waarheid spreek. Al deze zaken komen in dit boek aan de orde en aan de auteur is de kennis doorgegeven dat hij de *moedjaddid* van deze tijd is, dat zijn uitmuntende eigenschappen op dit vlak op die van de Messias, de zoon van Maria, lijken, en dat er een zeer grote gelijkenis en een sterke verwantschap tussen hen bestaat.'

De publikatie van *Barahin Ahmadiyya* maakte diepe indruk op de moslims. Ze waardeerden de schrijver om zijn rechtschapenheid en vroomheid, om de goede dingen die hij gedaan had voor de zaak van

de islam, om zijn wetenschappelijke werken en om zijn onverschrokken stellingname ten opzichte van de tegenstanders van de islam.

De jeugd van Mirza Ghulam Ahmad

Voordat we proberen meer te begrijpen van de boodschap die Mirza Ghulam Ahmad bracht, is het de moeite waard iets over de man zelf te weten.

Mirza Ghulam Ahmad werd naar alle waarschijnlijkheid in het jaar 1835 geboren. Hij was de zoon van Mirza Ghulam Murtaza, wiens voorouders (die van *hadji* Birlaas afstamden) in 1530 van Samarqand naar India geëmigreerd waren tijdens het bewind van grootmogol Babar, en zich in het district Gurdaspur (Punjab, India) gevestigd hadden. Hier stichtten zij de huidige stad Qadian, die oorspronkelijk *Islampur Qadi* heette. Dit werd afgekort tot Qadi, vervolgens tot Kadi en tenslotte werd het Qadian. Mirza Ghulam Ahmad stamde van de Perzen af en was niet van het mogulgeslacht. De titel *Mirza* is een Perzische benaming. De Tartaren hebben *Khan* achter hun naam, bijvoorbeeld Djengis Khan, Halaku Khan etc.

De Heilige Profeet zou ook een bepaalde uitspraak gedaan hebben, toen hij uitleg gaf over het volgende vers uit de Koran: 'En anderen uit hun midden, die zich nog niet bij hen hebben gevoegd. En Hij is de Machtige, de Wijze' (62:3). Abu Huraira rapporteert hierover het volgende: '...Salman, de Pers, zat in ons midden, en de Heilige Profeet legde zijn hand op Salman en zei: 'Zelfs als het geloof bij de Plejaden te vinden was, zou een man uit hun midden het zeker weten te vinden'. (*Al-Boechari*, 65:62)

Mirza Ghulam Ahmad ging in zijn eigen dorp naar de lagere school en vervolgens in de stad Batala, ongeveer vijftien kilometer van Qadian gelegen. In zijn jeugd hield hij zich onder toezicht van zijn vader bezig met het beheer van landbouwgronden. In verband hiermee moest hij ook rechtszaken voeren terzake van het landgoed dat zijn familie bezat, hetgeen absoluut niet met zijn aard strookte. Hij deed het alleen om zijn vader te gehoorzamen. Om aan zijn vaders wensen tegemoet te komen, accepteerde hij ook een baan bij de overheid in Sialkot en daar verbleef hij van 1864 tot 1868. Naast het werk dat hij overdag deed besteedde hij gedurende deze periode zijn vrije tijd in alle eenzaamheid

aan het lezen van de Heilige Koran. Desalniettemin ging hij tijdens zijn verblijf in Sialkot vele debatten en discussies aan met christelijke missionarissen. In 1868 werd hij door zijn vader naar Qadian teruggeroepen om toe te zien op de bebouwing van de familielandrijen. Maar zijn hart was niet bij zijn werk. Vandaar dat hij zijn meeste tijd besteedde aan het bestuderen van de Heilige Koran. Hij hield van de eenzaamheid en hij had een hekel aan wereldse zaken. Zo schreef hij zijn vader eens dat hij de rest van zijn leven graag zou willen doorbrengen met religieuze studie en oefeningen, ver weg van alle wereldse zaken.

Zijn vader stierf in 1886, en er brak een nieuwe tijd voor hem aan. Hij vertelde later hoe, toen zijn vader op zijn sterfbed lag, hij enige paniek en ongerustheid had gevoeld over hoe hij nu verder zou moeten leven na de dood van zijn vader. Juist op dat moment hoorde hij in een visioen een machtige stem die zei: 'Is Allah dan niet voldoende voor Zijn dienaar?' Hij voelde zich terstond opgemonderd en blij, en nooit meer in zijn leven had hij enige reden om aan deze verklaring te twifelen.

Mirza Ghulam Ahmad publiceerde in 1878 in verschillende bladen artikelen over religieuze onderwerpen. In sommige ervan weerlegde hij de overtuigingen van Arya Samaj, een agressieve hindoesekte, in 1875 gesticht door Swami Dayanand Sarasvati (1824-1883) in Bombay, India.

Zoals al eerder vermeld, publiceerde de Mirza in 1884 zijn monumentale en veelomvattende boek *Barahin Ahmadiyya*, en kondigde hij daarna aan dat hij door Allah als de *Moedjaddid* van de veertiende eeuw AH was aangewezen. In die tijd waren er personen die de wens te kennen gaven de *bai'at* (gelofte van trouw) bij hem te willen afleggen, maar hij weigerde dit door te zeggen dat de Almachtige God hem dit niet toestond.

Tenslotte kondigde hij op 1 december 1888 aan dat God hem opgedragen had de *bai'at* te accepteren en een *djama'at* te vormen. Hij verkondigde het volgende: 'Ik heb de opdracht gekregen dat zij die op zoek zijn naar waarheid, bij mij de *bai'at* moeten afleggen, om hun slechte gewoonten en hun luie en trouweloze manier van leven op te geven en om zich het geloof eigen te maken en te leren een waarlijk

rein leven te leiden dat aan het geloof ontspringt, en de verschillende manieren te leren kennen waarop de liefde van God zich openbaart.'

Het belangrijkste doel van de *bai'at* was de zaak van de islam te verdedigen en te bevorderen en de dienstbaarheid aan de islam op de eerste plaats te stellen. Kortom, het motto was *Ik zal de godsdienst boven het wereldse stellen*.

Het was duidelijk dat de verdediging en de verbreiding van de islam niet konden worden voortgezet zonder de vorming van een sterke organisatie¹ en dit kon natuurlijk niet bereikt worden zonder een gepaste gelofte, waarbij men zijn hand in die van de stichter legde. Dus dit is de voornaamste betekenis van de *bai'at* in de Ahmadiyya Beweging. Na deze aankondiging legden vele moslims bij hem de *bai'at* af².

Als Hadrat Mirza Ghulam Ahmad de *Moedjaddid* is, dan moeten moslims met hem samenwerken. De Heilige Koran zegt:

'O gij, die gelooft! wees oppassend voor uw plicht jegens God en wees met de getrouwen.' (9 :119). Naar verluidt zou de Heilige Profeet gezegd hebben: 'Hij die sterft en niet de *Imaam* van zijn tijd herkend heeft, sterft in onwetendheid (al-djahilijja).' (Ahmad ibn Hanbal, *Moesnad*, deel IV, p.96). Een *moedjaddid* is zeer zeker de *imaam* van zijn tijd.

Hervormingen tot stand gebracht door de Moedjaddid van de veertiende eeuw hidjra

1. De eerste taak van de *Moedjaddid* van deze eeuw was vast te stellen dat God in de loop der tijden met Zijn rechtschapen dienaren contact had gehouden, omdat de moderne materialistische beschaving de grondslag van de godsdienst had aangetast en de goddelijke openbaring

---

¹ "En uit het midden onder u zij een groep, die tot het goede nodigt en gebiedt wat recht is en verbiedt wat verfoeilijk is, en dit zijn degenen die voorspoedig zullen zijn." (De Koran, 3:103)

² Voor nadere bijzonderheden: Muhammad Ali, *The Ahmadiyyah Movement*, Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam, Karachi, 1973.

volledig ontkende. Mirza Ghulam Ahmad bewees zijn stelling niet alleen theoretisch, vanuit de bron van de islamitische *sjarie'a*, maar ook op grond van zijn eigen ervaringen en profetieën. Hij stelde de Koran boven al het andere en plaatste de drie bronnen van de islamitische *sjarie'a* in deze volgorde van belangrijkheid:

- a. De Heilige Koran.
- b. De *hadies* (de uitspraken en handelingen van de Heilige Profeet).
- c. De *fiqh* (jurisprudentie).
- d. De *idjtihaad* (het oordelen).

De laatste twee zijn ondergeschikt aan de Koran en de *hadies*. De islam is rationeel in zijn zienswijze en de principes en religieuze bijzonderheden ervan zijn in overeenstemming met de rede.

2. Mohammed (mogen de vrede en de zegeningen van God met hem zijn) is de grootste en laatste der profeten. Geen enkele oude of nieuwe profeet zal nog na hem verschijnen. Aan het begin van iedere eeuw (*hidjra*) zullen er echter *moedjaddids* (vernieuwers) opstaan om een einde te maken aan de dwalingen onder de moslims en hen op het goede pad te brengen.

3. Men dient de godsdienst boven het wereldse te stellen. Men dient een gedeelte van zijn tijd en zijn bezittingen aan de verdediging en de verbreiding van de islam te besteden.

4. De islam werd niet met het zwaard verspreid. De Heilige Koran zegt hierover: 'Er is geen dwang in de godsdienst; waarlijk, de rechte weg is duidelijk onderscheiden van de dwaling' (2:256).

Het kan historisch niet bewezen worden dat de Heilige Profeet iemand gedwongen zou hebben de islam te erkennen, of dat hij veldslagen geleverd zou hebben om een natie of stam te dwingen tot de islam toe te treden. Het is een historisch feit dat, toen hij Mekka veroverde en bezette, waar zijn vijanden zich bevonden, de ongelovigen niet gedwongen werden de islam te accepteren toen zij zich overgaven, maar vergeven werden en mochten gaan waar zij maar wilden. Het was in feite deze vriendelijke en edelmoedige behandeling die de harten van de mensen veroverde en zij gingen er uit zichzelf toe over de islam

als hun godsdienst te aanvaarden. Later mochten in de landen die door de moslimse strijdkrachten veroverd waren, de onderdanen die geen moslim waren, zoals christenen, joden, vuur-aanbidders en anderen, hun tempels en kerken bezoeken en hun godsdienst belijden. (De Koran, 22:39,40).

Er werden geen moslimse legers naar Oost-Indië gestuurd, waartoe ook Sumatra, Java, Maleisië en de Philippijnen behoorden, om deze landen binnen te vallen en te veroveren. Alleen de moslimse kooplieden en toeristen gingen er heen en predikten de islam en door het voorbeeld dat zij stelden, zetten zij de plaatselijke bevolking ertoe aan moslim te worden.

De islam gelooft er niet in iemand onder dwang te bekeren of iemand in de islam te houden via de punt van het zwaard. Vandaar dat er in de islam geen doodstraf staat op afvalligheid, want de Heilige Koran zegt:

'... en wie onder u van zijn godsdienst terugkeert, dan sterft hij, terwijl hij een ongelovige is - dit zijn degenen wier werken op deze wereld en in het hiernamaals niets zullen baten' (2:217).

Als er al in de geschiedenis van de islam iemand ter dood gebracht is, dan was dat omdat hij òf de islam in de steek gelaten had tijdens het vechten òf zich bij de vijandelijke strijdkrachten had aangesloten òf een zware misdaad begaan had en een moord gepleegd had alvorens te deserteren.

5. Het begrip *djihaad*. Het is helaas zo dat de meeste mensen denken dat de *djihaad* slechts de verspreiding van de islam met het zwaard inhoudt. Dit is onjuist. *djihaad* betekent eerst en vooral dat men zich voor een zaak inzet en het zwaard is niet altijd een vereiste voor de godsdienstige zaak. Het brengen van de boodschap van de Heilige Koran aan de wereld is ook *djihaad*. De Heilige Koran zegt hierover het volgende:

'... en strijd daarmee [met de Koran] een machtige strijd tegen hen' (25:52).

Wat Mirza Sahib zei, was dat in deze tijd en in dit land de voorwaarden ontbraken om aan een *djihaad* met het zwaard te beginnen. De pen

kan machtiger zijn dan het zwaard. Vandaar dat men via woord en geschrift (literatuur) het geloof op een vreedzame wijze kan prediken en verspreiden. De werkelijke richtsnoer wordt gevormd door de Heilige Koran en de uitspraken en overleveringen van de Heilige Profeet. Wanneer je die volgt, zullen anderen jou weer volgen.

Wanneer de uitoefening van religieuze plichten en het prediken van het geloof op gewelddadige wijze verhinderd worden, en men heeft het op uw leven en uw eer voorzien en er zijn geen vreedzame middelen meer over om het kwaad af te wenden, dan staat het u vrij het zwaard in de hand te nemen, en God zal u zeker de overwinning schenken, en er zal eindelijk vrede en vrijheid van godsdienst komen.

6. Heropleving van de islamitische broederschap. De islam is een godsdienst van de universele broederschap. Onderscheid naar ras, kleur of land bestaat niet tussen moslims. Profeten en heilige geschriften van andere naties moeten echter gerespecteerd worden, omdat God van tijd tot tijd naar iedere natie en ieder land waarschuwers met goddelijke richtlijnen gezonden heeft, voordat de allerlaatste der profeten, Mohammed, gezonden werd om de wereld te leiden.

De Heilige Koran zegt het volgende ten gunste van de eenheid onder de moslims:

'... en zeg niet tot een ieder die u vrede aanbiedt: Gij zijt geen gelovige.' (4:94).

Naar verluidt zou de Heilige Profeet het volgende gezegd hebben: 'Iedereen die met het gezicht naar de *Qibla* bidt (de heilige moskee in Mekka) mag niet tot *kafir* verklaard worden'.

De Heilige Profeet vond ook dat meningsverschillen onder zijn volgelingen een zegen waren, omdat er bij een discussie vele nieuwe en nuttige zaken naar boven komen. Hierdoor leerden moslims verschillen onder elkaar te tolereren, zolang als de wortels en essentiële punten van het islamitische geloof - geverifieerd door de Heilige Koran en de authentieke uitspraken en overleveringen van de Heilige Profeet - niet werden aangetast. Helaas staan een aantal van onze misleide en zelfzuchtige religieuze leiders maar al te gauw klaar elkaar *kafir* (niet tot de islam behorend) te noemen op grond van de meest futiele verschillen.

Mirza Sahib benadrukte dat al degenen die de *kalima*³ reciteren moslims zijn, en dat iedereen die zijn geloof in de eenheid van God en het profetschap van Mohammed (die de laatste en beste der profeten was) belijdt, door geen enkele *moella*, hoe geleerd hij ook moge zijn, uit de islam gezet kan worden.

De Beloofde Messias

In de boeken van de *hadies* zoals *Boechari* en *Moeslim* staan profetieën over de wederkomst van 'Isa-ibn Marjam (Jezus Christus). In *Boechari* wordt het verhaal over de nederdaling van Jezus Christus driemaal verteld door Abu Hurairah (1) *Kitaab-al-Boejoj'*:34, (2) *Kitaab al-Mazalim*:46, en (3) *Kitaab al-Ambija*:60. Eén van die drie verhalen luidt als volgt: 'In wat voor conditie zult u verkeren, wanneer de zoon van Maria temidden van u zal nederdalen en hij uw Imaam zal zijn die uit uw midden komt.'

Maar Jezus, die een natuurlijke dood gestorven is, kan niet opnieuw naar deze aarde terugkeren. Veel moslims van aanzien geloofden ook in de definitieve dood van Jezus Christus. Imaam Malik geloofde in Jezus' dood (zie *Madjma Bihaar al-Anwaar*, deel I, p. 286). Professor Shaikh Mahmud Shaltut, rector van de grote Al-Azhar Universiteit in Caïro, Egypte, vaardigde ook een *fatwa* uit, die de definitieve dood van Jezus Christus bevatte (*Al-Risalah* van Caïro, deel X, no. 462, p. 515). De Oostenrijkse moslimse geleerde Muhammad Asad komt ook tot dezelfde conclusie in zijn vertaling van de Koran, te weten *The Message of the Qur'an* (deel I, pp. 177-178, *Muslim League Mecca*).

De komst van Jezus Christus zou dan slechts betekenen dat er een *moedjaddid* onder de moslims zou opstaan, die *in de kracht en de geest van Jezus Christus zou komen*. Dit is vooral van belang, omdat het niet alleen zijn opdracht zou zijn de naam van de islam te zuiveren en de leerstellingen ervan in hun oude luister te herstellen, maar ook om met onweerlegbare argumenten de valsheid van de bestaande overtuigingen en doctrines van het christendom aan te tonen, zoals die door Paulus zijn vastgelegd.

---

³ *La ilaha ill Allah Mohammadoer Rasoel Allah* (er is geen God behalve Allah en Mohammed is Zijn Boodschapper)

Andere eigenschappen van de Beloofde Messias zijn o.a. dat hij:

- a. het kruis zal breken (d.w.z. valse doctrines van de hedendaagse kerk);
- b. de zwijnen zal doden (d.w.z. de beschimpers van God en de ware godsdienst het zwijnen zal opleggen);
- c. de oorlog zal uitstellen (d.w.z. dat men de pen zal hanteren om de godsdienst te verspreiden).

Eén ding blijkt duidelijk uit alle verslagen waarin wordt vermeld dat de Beloofde Messias *onder de moslims zal opstaan*. En dat is dat hij een *moedjaddid* is, die speciaal door God geleid zal worden om een einde te maken aan de zogenaamde superioriteit van het christendom en de aanvallen van de christenen te vergelden en de superioriteit van de islam te vestigen.

Waarom de naam Beloofde Messias aan de Moedjaddid van de veertiende eeuw hidjra gegeven werd

Zoals al eerder vermeld, waren veel moslims bijeengekomen om de gelofte bij de Mirza Sahib af te leggen en zij traden toe tot de Ahmadiyya Beweging. In 1890 ontving Mirza Sahib een openbaring van Allah waarin hem verteld werd dat aangezien Jezus, de zoon van Maria, gestorven was, Hij besloten had deze titel aan hem (de Mirza Sahib) te verlenen. Ook in een openbaring die daaraan voorafging, werd naar de gelijkenis met Jezus verwezen (in kracht en geest), maar dit werd nu bevestigd. Op 26 maart 1891 maakte Mirza Sahib dit via een gedrukte aankondiging aan de wereld bekend. Aangezien dit tegen de vooropgezette overtuigingen van de meerderheid van de *oemma* van de moslims inging (welke in religieuze zaken door *maulvi's* geleid wordt en door religieuze leiders met orthodoxe, stereotype ideeën en overtuigingen) brak er een storm van oppositie los die zijn weerga niet vond en ook de beschimpingen waren niet van de lucht.

Deze beweging won aan kracht en het duurde niet lang meer voordat er een *fatwa* (een religieuze uitspraak) werd uitgevaardigd waarin Mirza Sahib tot *kafir* (ongelovige, die buiten de islam valt), *leugenaar* en *Dadjjaal* (antikrist) werd verklaard, die door ongeveer 200 religieuze leiders was ondertekend. Mirza Sahib probeerde via verscheidene

publicaties uit te leggen waar hij werkelijk stond en waarom hij er aanspraak op maakte dat hij de Beloofde Messias was.

Een studie van de *hadies* onthult dat:

1. De Heilige Profeet op de avond van de 'hemelvaart' 'Isa (Jezus, zoon van Maria) in de hemel ontmoette, en zag dat hij een man was met een witte gelaatskleur, krullend haar en een brede borst (*Al-Boechari, Kitaab al-Mi'raadj*).

2. De Heilige Profeet in een (waarheidsgetrouwe) droom iemand rond de heilige *Ka'ba* zag lopen die een mooie, lichbruine gelaatskleur had en sluik haar dat op zijn schouders rustte. Bij navraag bleek dat dit de Messias was, die door *Dadjdjaal* (antikrist) bezocht werd, die ook rond de *Ka'ba* liep. Dit was de Messias van deze *oemma* (*Al-Boechari, Kitaab al-Ambija:46*).

Dus de twee messiassen zijn verschillende personen. Ze hebben dezelfde naam gekregen om hun spirituele gelijkens en affiniteit aan te tonen.

Profetieën van de Heilige Profeet over de komst van de Messias

In de *hadies* wordt aangegeven welke omstandigheden er zullen heersen in de tijd waarin de Messias zal verschijnen. Deze werden door de Heilige Profeet voorspeld. De Heilige Koran vermeldt ook vele profetieën die op deze tijd betrekking hebben. Men gelieve daartoe vers 3 tot 19 van hoofdstuk 81 van de Heilige Koran te bestuderen.⁴

De profetieën over de verschijning van de antikrist en de heerschappij van Gog en Magog, zoals men die in de Koran en de *hadies* aan kan treffen, stellen een facet van het conflict tussen de spirituele en de materiële krachten voor, van het gevecht van de waarheid tegen de leugen, waarin de spirituele krachten slechts tijdelijk onderworpen zullen zijn, maar ten gevolge waarvan men van een algemene spirituele bewustwording in de wereld zal kunnen spreken en de waarheid zal overwinnen. Het is al lang geen geheim meer dat er op dit moment

---

⁴ *Moehammad Ali, De Heilige Qoer-an, Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam, Batavia-C, 1934.*

een verschrikkelijke strijd gaande is tussen de westerse naties en de wereld van de islam, of, om het nog duidelijker te stellen, tussen de materiële en spirituele krachten. Religieuze groepen in het westen hebben openlijk verklaard dat waar andere godsdiensten niet-christelijk zijn, de islam duidelijk anti-christelijk is; en hun christelijke missionarissen voeren over de hele wereld propaganda, terwijl ze dit voor ogen hebben. Dit zijn duidelijk feiten waar geen enkele moslim onverschillig voor kan blijven.

Verscheidene moslimheiligen hebben voorspellingen gedaan over de komst van de Beloofde Messias en hem in zijn aanspraken gesteund

'De ene heilige herkent de andere', zo luidt een gezegde. In het geval van Hadrat Mirza Ghulam Ahmad Sahib, de *Moedjaddid* van de veertiende eeuw AH, was het zo dat vele *auliya* (heiligen) in de islam op verschillende tijdstippen voorspellingen hebben gedaan over de verschijning van deze grote figuur. Enkele hiervan worden hieronder vermeld:

1 *Syed Amir, bekend als Hadrat Mulla Sahib* Kotha-wala (een plaats in het Yusuf Zai gebied in de *North West Frontier Province* had in 1292 AH, enige tijd vóór zijn dood, voorspeld dat *Imaam Mahdi* al geboren was, maar nog jong was. Het zou dan ook niet lang meer duren vóór hij zich bekend zou maken (Verslag van *Moella* Syed Ahmad van Data).

In zijn boek, *Tohfa Golarwija*, maakt Hadrat Mirza Sahib ook melding van Pir Kotha-wala, die in 1294 AH stierf. Hij was zó'n grote en volmaakte heilige dat zelfs een groot, geleerd man als *maulvi* 'Abdullah Ghaznavi het als een eer beschouwde zijn schoenen aan te raken. *Maulvi* Hakim Muhammad Yahya van Debgaran (Hazara), die het verslag van Syed Ahmad van Data gehoord had, maakte een reis naar het dorp Kotha om meer over hem te weten te komen. Hij ontmoette daar Hafiz Noor Muhammad, die een groot bewonderaar van wijlen Pir Kotha-wala was. Hafiz Sahib Hafiz vertelde dat op een dag Pir Kotha-wala, toen hij de rituele kleine wassing (van handen, armen, gezicht en voeten) verrichtte voor het gebed, zich tot hem richtte en uitriep: 'We bevinden ons nu in de tijd van een ander'. Ik begreep het niet en zei dat Pir Sahib

nog steeds gezond was en in het bezit van zijn verstandelijke vermogens; waarom zei hij dan dat zijn tijd voorbij was? Hierop riep Pir Kotha-wala uit: 'Je hebt me niet begrepen. De *moedjaddid* die door God voor dit tijdperk is aangesteld is geboren. Wanneer hij zichzelf bekendmaakt, zal hij aan grote beproevingen worden onderworpen, maar hij zal die allemaal op moedige wijze het hoofd bieden en alleen op Allah vertrouwen.'

Toen Hafiz Sahib vroeg wie hij was en waar hij was geboren, weigerde Pir Kotha-wala het hem te vertellen. Een andere volgeling van de Pir Kotha-wala, Gulzar Khan van het dorp Topi, verklaarde onder ede dat Pir Kotha-wala bij een bijeenkomst aanwezig was en erg opgewekt was. Hij kondigde bij die gelegenheid het volgende aan: 'Sommige van mijn vrienden zullen de *Mahdi* spoedig met eigen ogen zien, en zullen naar zijn uitspraken luisteren'. Toen Gulzar Khan uit Topi van Hakim Muhammad Yahya vernam dat *Imaam Mahdi* zich reeds in Punjab had bekendgemaakt, weende hij bitter, omdat hij bijna blind was en niet kon reizen. Maar hij smeekte Hakim Sahib zijn eerbiedige groeten over te brengen aan de *Mahdi*. Ook *maulvi* Hamid 'Ali Sahib, Mulla Sawat, schreef aan Hadrat Mirza Sahib dat Pir Kotha-wala hem op een dag verteld had, dat de beloofde *Mahdi* geboren was maar zichzelf nog niet bekend gemaakt had en dat hij de taal van Punjab sprak.

2. Hadrat Mirza Sahib maakt in het supplement van zijn boek *Andjaam Atham* melding van een andere heilige man, *Syed Ashhad al-Din, Pir Sahib Al-alam* (Jhande-wala) van Sindh geheten, die, toen hij van de aanspraken van Mirza Sahib vernam, tot Allah om verlichting bad. In een visioen zag hij de Heilige Profeet en hij smeekte deze hem te verlichten, als Hadrat Mirza Sahib er terecht aanspraak op gemaakt had dat hij de Beloofde Messias was. Waarop de Heilige Profeet hem mededeelde dat Mirza Sahib waarlijk de Beloofde Messias was en dat God met hem was. Hierop schreef Pir Sahib Al-Alam aan Mirza Sahib een brief waarin hij hem aanvaardde en hij hem zijn diensten aanbood.

3. *Faqir Sahib Mian Mahmud* van Bhaag (Baluchistan) was een grote heilige van omstreeks 100 jaar. Op een keer bracht Qazi Nazir Hussain, Tehsildar van de streek, een bezoek aan Faqir Sahib en begroette hem. Toen Faqir Sahib vernam dat Qazi Nazir Hussain een volgeling van Hadrat Mirza Sahib was, vertelde hij een voorval over zijn eigen

verheven Pir, wijlen Noor Ahmad Sultan. Abdul Ghafoor, de zoon van Faqir Sahib, tekende deze verklaring op. Faqir Sahib zei, dat hij ongeveer vier jaar daarvoor gehoord had dat Hadrat Mirza Sahib had verkondigd, dat hij de Beloofde Messias was. 'Ik durfde het niet te geloven en ik bleef een bevestiging van deze aanspraken zoeken bij de Heilige Profeet (in een visioen). Maar ondertussen zag ik mijn meester Noor Ahmad Sultan, die me mededeelde dat de aanspraken van Mirza Ghulam Ahmad op waarheid berustten en dat de islam door hem alleen maar meer aanzien zou verwerven. Hij eiste van mij dat ik partij zou kiezen voor Mirza Sahib.' Vervolgens zag Faqir Sahib Hadrat Mirza Sahib, de Beloofde Messias, in hetzelfde visioen en hij gaf een beschrijving van hem die klopte. Dit incident werd opgetekend op 15 juli 1903.

4. Hadrat Mirza Ghulam Ahmad bevond zich in het jaar 1891 in Ludhiana. Ondanks het feit dat er tegenstand was, kwam daar op een dag een goed mens, Mian Karim Bakhsh geheten, Mirza Sahib opzoeken. Mian Karim Bakhsh verhaalde van de getuigenis van een andere grote heilige, *Sain Ghulab Shah* geheten, die door Mirza Sahib wordt vermeld in zijn boek *Izala-i-Auhaam*, (deel II). Het is een geschreven verklaring van Mian Karim Bakhsh, waarin hij vermeldt hoe Sa'in Gulab Shah van Lahore naar Jamalpur was gekomen en zijn tijd voornamelijk doorbracht met gebed en meditatie. 'Zo'n dertig jaar geleden', zo schrijft Karim Bakhsh, 'vertelde deze heilige me (Karim Bakhsh) dat 'Isa (de Beloofde Messias) nu volwassen was en op een dag naar Ludhiana zou komen en aan zou geven waar de *maulvi's* de Heilige Koran verkeerd geïnterpreteerd hadden en ook dat de *maulvi's* hem zouden bestrijden. Hij zei ook dat Jezus Christus gestorven was en dat er nu een andere man gekomen was'. Toen hem gevraagd werd waar deze man zich bevond, antwoordde de heilige: 'In Qadian'.

5. In zijn boek *Al-Tabligh* had Hadrat Mirza Sahib verscheidene Pirs en *sadjjada nasjiens* (vereerders van heiligengraven) uitgedaagd te voorschijn te komen en met hem over de zaak in debat te treden, op voorwaarde dat door ieder in een gebed de dood van de leugenaar afgesmeekt zou worden. Een van die Pirs was *Khwaja Ghulam Farid van Chacharan*, die het religieuze leider was aan wie ook Nawab van Bahawalpur trouw verschuldigd was. Hij was een waarlijk heilig en godsvrezend man. Nadat hij over Mirza Sahib gehoord had, bad hij tot Allah om hulp. In een visioen werd hem medegedeeld, dat de

aanspraken van Mirza Sahib op waarheid berustten. Vandaar dat hij aan Mirza Sahib een eerbiedige brief in het Arabisch schreef, waarin hij zijn aanspraken accepteerde en hem mededeelde dat hij op zijn loyaliteit kon rekenen. Hij bad dat hij succes met zijn missie mocht hebben en smeekte hem op zijn beurt te bidden dat hij een mooie dood mocht hebben.

Hadrat Mirza Sahib waardeerde ten zeerste de goede wensen die in de brief tot uitdrukking waren gebracht, en hij gaf in een Perzisch gedicht antwoord op deze brief. Daarin prees hij hem als een godvruchtig persoon met een sterke geloofsovertuiging, en hij noemde hem een grote persoonlijkheid in dit tijdperk waarin zo weinig echte goede mensen voorkwamen. In dat gedicht verklaarde hij ook zijn rotsvaste geloof in één God, één Profeet en één Boek, de Heilige Koran. Hij verklaarde ook dat de Heilige Profeet Mohammed de laatste der profeten was en dat er na hem *geen andere profeet meer zou verschijnen*.

Khawaja Ghulam Farid was zelf een groot dichter en zijn gedichten en verzen ter verheerlijking van God en Zijn Profeet en de godsdienst van de islam, die geschreven zijn in het Saraiki dialect van Punjab, worden met veel plezier op bijeenkomsten van moslims in heel Pakistan voorgedragen.

Mahdi

De titel *Mahdi* houdt in dat iemand geleid wordt en de erfgenaam van alle waarheden is en dat hij alle eigenschappen bezit van een 'leidsman' voor God. Zodoende kan dit woord op iedere geleide persoon van toepassing zijn. De eerste vier rechtgeleide opvolgers van de Heilige Profeet werden bijvoorbeeld ook *Mahdi's* genoemd. Ook Ummayid kalief, Umar bin 'Abd al-'Aziz, de *Moedjaddid* van de eerste eeuw, werd later een *Mahdi* genoemd.

In wezen komen de verslagen van de Heilige Profeet Mohammed over de *Mahdi*, die worden aangetroffen in enkele van de authentieke verzamelingen van *Sahaah Sitta*, op het volgende neer: 'In latere tijdperken zal er in deze *oemma* een *Mahdi* verschijnen die de aarde rechtvaardigheid en gerechtigheid zal schenken.' In een ander verslag valt te lezen: 'Ik breng u de blijde boodschap dat *Mahdi* in mijn *oemma* zal opstaan in een tijd waarin de mensen van het rechte pad zullen afwijken en in nood zullen verkeren. Hij zal de aarde, die voorheen

was vervuld van onderdrukking en geweld, rechtvaardigheid en gerechtigheid schenken.' (*Moesnad Ahmad ibn Hanbal*, deel III, pp. 26,27).

Het verslag in *Ibn Maadja* dat 'er geen *Mahdi* behalve 'Isa is'⁵ brengt duidelijk naar voren, dat de Beloofde Messias en de *Mahdi* niet twee afzonderlijke personen zijn, doch twee namen voor dezelfde hervormer. Hij moest de Beloofde Messias voor de christenen en de *Mahdi* voor de moslims zijn. Er lag een diepe realiteit achter deze twee namen verborgen. In overeenstemming hiermee werden aan de *Moedjaddid* van deze tijd twee grote taken toegewezen die hem het recht gaven de naam Messias en de naam *Mahdi* te ontvangen. Omdat hij het licht van de islam in de christelijke wereld verspreidde werd hij Messias genoemd, en omdat hij de harten van de moslims met het licht van de islam verlichtte werd hij *Mahdi* genoemd.

De verslagen maken ook melding van de goddelijke aanstelling (*bi'that*) van *Mahdi*. In de islamitische terminologie heeft zo'n aanstelling van mensen of op profeten of op *moedjaddids* betrekking. Maar aangezien er aan het profetschap met de komst van de heilige profeet Mohammed (mogen de vrede en de zegeningen van Allah hem ten deel vallen) een einde is gekomen, kan *Mahdi* slechts als een *moedjaddid* in deze *oemma* opstaan.

Er zijn echter om verschillende redenen zo veel veranderingen aangebracht in de verslagen over de *Mahdi* door personen die daar belang bij hadden, dat zelfs degenen die geloven in de komst van de *Mahdi* slechts het fundamentele feit van zijn komst *accepteren*. De opvatting dat wanneer de details onderling verschillen, het fundamentele feit op zich ook verworpen dient te worden, druist niet alleen in tegen alle principes van de *hadies*, maar ook tegen die van de geschiedenis. Van de andere kant laat het verschil in details zien dat er achter dit alles ergens een fundamentele realiteit ligt.

Vreemd genoeg is er in de verslagen helemaal geen melding gemaakt van de wijdverbreide misvatting die er onder moslims over de *Mahdi* bestaat, nl. dat hij de islam zou verspreiden met de punt van het zwaard. De *Sihaah Sittah* en de *Moesnad* van Ahmad ibn Hanbal, die verwijzen

---

⁵ *Soenan Ibn Madja*, hoofdstuk *Al-Sjarat al-Sa'ah*, p. 302.

naar de goedheid van *Mahdi*, maken van geen enkel verslag melding waaruit zou blijken dat *Mahdi* oorlogen zou voeren of de hele wereld zou veroveren of ongelovigen met de punt van het zwaard tot de islam zou bekeren. Vooral omdat dit tegen het ondubbelzinnige oordeel van de Heilige Koran in zou druisen: 'Er is geen dwang in de godsdienst' (2:256).

Het was echter voorbestemd dat de zon van de islam eerst over de oosterse landen zou opgaan. Daarom zou het licht van de islam zich in het begin vooral in het oosten verspreiden, maar vervolgens zou deze zon ook over de westerse landen gaan schijnen in overeenstemming met een natuurwet. In een verslag van de Profeet is dit beschreven als de zonsopgang in het Westen, de profetie die vervuld zou worden door de *Moedjaddid* van de veertiende eeuw AH, die ook wel de beloofde Messias en *Mahdi* werd genoemd.

Hadrat Mirza Ghulam Ahmad van Qadian opende de ogen van moslims en liet ze beseffen dat het verhaal dat door hun vijanden bedacht was om de vooruitgang van de islam te stuiten, ongewild door de moslims zelf geaccepteerd was. In zijn boek *Izala-i-Auhaam*, deel II (pp. 518-519, gepubliceerd in 1891) verkondigde Mirza Sahib dat hijzelf de *Mahdi* van deze tijd is. Dus het verslag van *Ibn Maadja* dat 'er behalve 'Isa geen *Mahdi* is', dat we reeds eerder vermeldden, bleek op waarheid te berusten.

Hadrat Mirza Sahib's interpretaties van de profetieën over *Mahdi* schijnen niet het resultaat te zijn van zijn intellectuele navorsingen, maar waren het werk van goddelijk licht dat hem geschonken werd, en dit hielp hem de waarheid te ontdekken die achter deze verslagen schuilging. Deze ontdekking bestond uit twee grote feiten. Ten eerste, dat het verkeerd was de naam van *Mahdi* met het zwaard te associëren en te geloven, zoals de tegenstanders dat deden, dat de islam met de punt van het zwaard verspreid werd. Ten tweede, dat de Beloofde Messias en *Mahdi* niet twee afzonderlijke personen waren, maar twee namen voor dezelfde hervormer. In een *hadies* waar Abu Hurairah verslag van doet, wordt het volgende gezegd: 'Een ieder onder u die dan nog zal leven, zal Jezus ontmoeten, de zoon van Maria (d.w.z. de Beloofde Messias), die *Imaam Mahdi* is en een leidinggevende figuur (*Moesnad*, Ahmad Ibn Hanbal, deel II, p. 411).

Een teken dat verwijst naar de verschijning van Mahdi

De profetie over de komst van *Mahdi* behoort tot de profetieën die betrekking hebben op dit tijdperk. In het boek van *hadies Dar Qoetni*, wordt (evenals in de verzameling verslagen van Imaam Baihaqi) op gezag van Imaam Muhammad Baqir (vrede zij met hem) het volgende beschreven: 'Er zijn waarlijk voor onze *Mahdi* twee tekenen (uit de hemel) gegeven, die nooit eerder in deze wereld voor iemand getoond zijn: in de maand *ramadan* (maanmaand) zal er namelijk een maansverduistering op de *eerste nacht* plaatsvinden en een zonsverduistering op de *middelste dag*.' We kunnen dit verklaren, omdat volgens de astronomische berekeningen een maansverduistering op één van de drie volgende nachten optreedt, nl. op de dertiende, veertiende of vijftiende van de maanmaand. Terwijl de zonsverduistering optreedt op één van de drie volgende dagen: de 27-ste, 28-ste of 29-ste van de maanmaand. Op de dertiende nacht (de eerste van de drie nachten) van de *ramadan* vond er een maansverduistering plaats, en in dezelfde maand kon men op de 28-ste dag (de middelste van de drie dagen) getuige zijn van een zonsverduistering.

En in het jaar daarop, in 1894, in de maand *ramadan*, kon men op dezelfde dagen als het jaar daarvoor, op het Amerikaanse continent weer van een maans- en zonsverduistering getuige zijn, waardoor de profetie volledig bewezen werd. Hadrat Mirza Sahib wees erop dat dit laatste bewijs zijn aanspraken dat hij de *Mahdi* was, ondersteunde, en dat het licht van de islam zowel de oude als de nieuwe wereld zou verlichten, zoals hij dat gepredikt had.

2 Antikrist - Gog en Magog

De betekenis van de Dadjdjaal of Gog en Magog

Dadjdjaal wordt herhaaldelijk in de *hadies* vermeld, terwijl daarentegen Gog en Magog niet alleen in de *hadies* maar ook in de Koran vermeld worden, en de verschijning van beide is verbonden met de komst van de Messias.

Dadjdjaal. In het authentieke Arabische lexicon *Lisaan al-'Arab* zijn er verschillende opvattingen te vinden over waarom *Dadjdjaal* zo genoemd wordt. Eén zo'n opvatting is dat hij zo genoemd wordt omdat hij een leugenaar is, die de waarheid bedekt of verbergt met leugens. Een andere opvatting is dat hij de aarde met grote aantallen zal beheersen. Een derde opvatting is dat hij zich over de hele aarde zal verspreiden. Weer een andere opvatting is dat *Dadjdjaal* een gemeenschap is die zijn koopwaar over de hele wereld meesleept. Tenslotte is daar nog de opvatting dat hij dingen zegt die haaks staan op wat hij in gedachte heeft, d.w.z. hij zal zijn werkelijke intenties verbergen achter valse woorden.

Jadjoedj (Gog) en *Madjoedj* (Magog) zijn volgens het lexicon ook wel vergeleken met het vlammende vuur en het rijzende water vanwege de intense onrust die zij veroorzaken.

Het woord *Dadjdjaal* komt niet voor in de Koran. In de authentieke *hadies* wordt echter vermeld dat de eerste en laatste tien verzen van hoofdstuk 18, getiteld *De Grot*, tegen de bezoeken van *Dadjdjaal* bescherming verlenen. Wanneer je de Koran in het licht van deze *hadies* leest, geeft deze aanwijzingen over wat *Dadjdjaal* nu precies is. (*Al-Moeslim*, 6:42 en *Aboe Dawoed*, 36:12). Wanneer men de verzen van de Koran bestudeert, wordt zonneklaar aangetoond dat er in de volgende twee passages over de christelijke naties gesproken wordt:

'Alle lof komt God toe, Die het Boek aan zijn dienaar geopenbaard heeft ... opdat hij zal waarschuwen voor een gestrengte straf van Hem ... En hij degenen zal waarschuwen, die zeggen:Allah heeft een zoon genomen'(18:1-4).

En ook:

'Denken dan degenen die niet geloven, dat zij Mijn dienaren tot bewakers buiten Mij kunnen nemen? ... Zeg:Zullen Wij u inlichten omtrent de grootste verliezers in hun werken? Deze zijn degenen, wier arbeid in het leven van deze wereld verloren is gegaan en zij denken, dat zij bedreven zijn in het handwerk' (18:102-104).

Dit is een profetisch portret van de westerse naties in de meest duidelijke bewoordingen. Met de bezoeken van *Dadjdjaal* worden het christelijke dogma van het bestaan van God de Zoon en de materialistische activiteiten van de christelijke naties bedoeld.

De muur die de grote keizer Dzoel-qarnain (van wie men heeft vastgesteld dat hij Darius I van Perzië was) bouwde om de aanvallen van Gog en Magog via de stammen van het lager gelegen Kaukasia af te weren, blijkt de muur te zijn (die ten onrechte de muur van Alexander genoemd wordt) die bij Derbent of Darband gelegen is, een stad in Perzië, in Kaukasia, in de provincie Daghistan, aan de westelijke oever van de Kaspische Zee (*Encyclopaedia Biblica*). In vers 98 waarschuwt Dzoel-qarnain dat deze muur tot een bepaalde tijd nuttig zal zijn en tenslotte zal instorten. En vervolgens worden we met een ander tafereel geconfronteerd:

'En op die dag zullen Wij een deel van hen [Gog en Magog] in strijd met een ander deel laten' (18:99).

Onmiddellijk na deze verzen begint de Koran over de christelijke naties te spreken, m.a.w. *Dadjdjaal* wordt met Gog en Magog vereenzelvigd.

De tweede verwijzing naar Gog en Magog komt voor in vers 21:96 van de Koran:

'Zelfs wanneer Gog en Magog losgelaten zijn en zij van iedere verheven plaats zullen uitbreken.'

'En zij van iedere verheven plaats zullen uitbreken' betekent dat zij hun opperheerschappij over de hele wereld zullen vestigen. Ook blijkt dat zij reeds bestonden ten tijde van de openbaring van het Boek, maar dat zij lange tijd in hun bewegingsvrijheid beperkt zouden blijven. Daarna zouden zij echter ongelimiteerd gezag uitoefenen in de hele wereld.

Gog en Magog in het licht van de Bijbel

In de Bijbel worden Gog en Magog heel duidelijk beschreven, en er bestaat geen enkele twijfel over hun identiteit:

'En het woord des Heren kwam tot mij, zeggende: Mensenzoon, richt uw aangezicht tegen Gog van het land Magog, de grootvorst van Rosh, Mesech en Tubal en profeteer tegen hem, en zeg: zo zegt de here God, ik ben tegen u, o Gog, grootvorst van Rosh, Mesech en Tubal. Ik zal u stellig omwenden en haken in uw kaken slaan ...' (Ezechiël, 38:1-4).

Hier wordt Gog duidelijk vermeld, en deze Gog is dezelfde als *Jadjoedj* uit de Koran. Hij wordt de leider van Rusland, Moskou en Tubal genoemd. Verder wordt er niet over Magog (*Madjoedj*), maar wel over het land van Magog gesproken. De drie namen die in de Bijbel vermeld worden, zijn Rosh (Rusland), Mesech (Moskou) en Tubal (Tobolsk). Rusland is de naam van het land en Moskwa en Tobol zijn de namen van twee rivieren ten noorden van de berg Kaukasus. Moskou ligt aan de eerstgenoemde rivier, Tobolsk aan de laatstgenoemde; dit zijn de twee bekende steden in Rusland die vermeld worden.

Het is dus duidelijk dat Gog Rusland is, het woongebied van het Slavische volk. Over deze Gog wordt geschreven dat hij in het gebied van Magog woont. Nu bestaat de bevolking van het gebied waarin het Europese gedeelte van Rusland gelegen is uit twee belangrijke rassen, nl. de Slaven en Teutonen (en hun verwanten, de Angelsaksen). Onder laatstgenoemde categorie vallen ook de Engelsen en de Duitsers.

Misschien waren Gog en Magog de namen of titels van de voorvaders van deze twee rassen. Het bewijs hiervan is te vinden in het feit dat men al sinds jaar en dag de standbeelden van Gog en Magog kan aantreffen vóór de beroemde Guildhall van Londen. Onwillekeurig moet men dan denken aan de redevoering die Sir Winston Churchill hield tijdens het Lord Mayor's Banquet in de Guildhall, op vrijdag 9 november 1951, ter gelegenheid van de restauratie van de beelden van Gog en Magog. Tijdens zijn redevoering zei hij het volgende:

'Aan de ene kant bevindt zich Gog en aan de andere kant bevindt zich Magog. Maar denk erom, o burgemeester, dat u ervoor zorgt dat zij niet met elkaar in botsing komen, wanneer u ze terug zet, want als dat zou gebeuren, zouden zowel Gog als Magog in scherven uiteenspatten en dan zullen we helemaal opnieuw moeten beginnen - vanaf de bodem van de put.' (*The Times*, Londen, 10 november 1951, p. 6)

Gezien de duidelijke aanwijzingen die er gegeven worden over de identiteit van deze personen, kan er slechts één betekenis toegekend worden aan de beschrijving die de Koran van hen geeft, nl. dat de christelijke naties van de westerse wereld de opperheerschappij over het hele oppervlak van de aardbol zullen uitoefenen. Deze heerschappij zal zich niet alleen op het fysieke vlak, maar ook op het intellectuele vlak voltrekken.

De Dadjdjaal in de hadies

De profetieën van de Heilige Profeet in verband met de verschijning van *Dadjdjaal* (of de antikrist) zijn voornamelijk op zijn visioenen gebaseerd. Nu zijn de ervaringen in een visioen over het algemeen een kwestie van interpretatie, en er komt heel wat beeldspraak in voor.

De Koran vermeldt de naam van *Dadjdjaal* of de antikrist niet. De Koran zegt wel dat dit de manifestatie is van het verkeerde christelijke dogma dat God een zoon zou hebben. Het eerste dat ons opvalt in dit verband is dat bijna alle *hadies* die over de komst van Jezus spreken, hem een bijzondere taak toekennen, nl. dat 'hij het Kruis zal breken.' Er wordt slechts zelden van hem gezegd dat hij de *Dadjdjaal* zal doden.

Maar wanneer er gesproken wordt over de komst van de Messias, dan wordt altijd vermeld dat het breken van het Kruis zijn belangrijkste verrichting zal zijn, waaruit duidelijk blijkt dat het breken van het Kruis en het doden van *Dadjdjaal* dezelfde betekenis hebben.

De beschrijvingen van de verschillende rapporteurs variëren onderling enigszins, maar zouden op de volgende manier samengevat kunnen worden:

1. *Dadjdjaal* wordt beschreven als forsgebouwd.
2. Hij heeft een blanke, glanzende teint.
3. Zijn haar is kort en krullend.
4. Zijn rechteroog is blind, terwijl zijn linkeroog schittert als een ster.
5. Tussen zijn twee ogen staat geschreven *koefr* of KFR.

Aangezien *Dadjdjaal* een figuur is die een volk symboliseert, wordt in items (3) en (4) zijn spirituele conditie beschreven. De mens heeft twee ogen; met het ene oog ziet hij de spirituele of religieuze zaken en met het andere oog ziet hij de wereldse of materiële dingen. Het spirituele (rechter-)oog van *Dadjdjaal* nu is verstoken van alle glans, omdat al zijn energie wordt opgeslokt door de materiële wereld (het linkeroog dat straalt). Het woord *koefr*, dat op zijn voorhoofd geschreven staat, duidt de staat van hun *ongeloof* aan, hetgeen overduidelijk is.

6. Hij (*Dadjdjaal*) is een bewoner van een eiland, dat op een afstand van een maand reizen per boot van Syrië gelegen is.

Europa heeft ongetwijfeld ook nog andere naties, maar de bewoners van de Britse eilanden hadden in de veertiende eeuw AH of de tweede helft van de negentiende eeuw (toen de Beloofde Messias verscheen) een macht en een roem verworven die geen enkele andere natie van dat continent ooit ten deel is gevallen. Er werd gezegd dat Brittannië over de zeeën heerste; en dat de zon nooit onderging in het Britse Rijk. Dat is de reden dat met name het westelijke eiland als thuisland van *Dadjdjaal* genoemd wordt.

7. De godsdienst van de *Dadjdjaal*.

In bepaalde *hadies* wordt ons verteld dat men de joden zal aantreffen in het gezelschap van *Dadjdjaal*, waarmee dus de christelijke naties bedoeld worden. Het is een feit dat christelijke regeringen afhankelijk zijn van de steun van de joden, die in het bezit zijn van geld en rijkdom, en de joden spelen een sinistere rol bij de vormgeving van het beleid

van deze regeringen. Uiteindelijk stonden christelijke naties aan de wieg van de staat Israël en vestigden zij deze staat in Palestina, en het land wordt nu volledig door hen, en wel met name door de Verenigde Staten, gesteund.

8. De Heilige Profeet gaf aan dat *het Oosten* de plaats was waar de *Dadjjaal* zou verschijnen.

Dit toont aan dat de opperheerschappij van *Dadjjaal* de mensen van het Oosten schade zal toebrengen. Hij zal proberen hen zowel in lichamelijk als moreel opzicht, zowel in wereldlijk als in spiritueel opzicht te onderwerpen.

9. De tekenen van de *Dadjjaal*.

- a. Hij zal komen en hij zal een soort tuin (of paradijs) en een soort vuur (of hel) bij zich hebben en wat hij de tuin zal noemen, zal het vuur zijn.
- b. Hij zal water en vuur bij zich hebben. Datgene waarvan de mensen denken dat het water is, zal vuur zijn dat zal branden, en datgene waarvan de mensen denken dat het vuur is, zal zoet, koud water blijken te zijn.
- c. Hij zal bergen brood en stromen water bij zich hebben.
- d. Het volgende werd aan de Heilige Profeet gevraagd: 'O Boodschapper van Allah, hoe snel zal hij zich over de aarde verplaatsen? Hij antwoordde: Zo snel als de wolk wordt voortbewogen door de wind. De aarde zal voor hem opgerold worden, hij zal de wolk in zijn rechterhand houden en hij zal verder kunnen reiken dan de plaats waar de zon ondergaat. De zee zal slechts tot aan zijn enkels komen, en vóór hem zal er een berg van rook zijn. Hij zal tussen de hemel en de aarde heen en weer springen.
- e. 'En hij zal rijden op een ezel waarvan de oren zesendertig meter van elkaar zullen staan. En tussen de ene en de andere poot van zijn ezel zal een afstand liggen van een dag en een nacht reizen.' Dit verwijst duidelijk naar een trein, zijn mechanisme en het feit dat een trein dag en nacht kan rijden.

- f. 'En hij zal door een wildernis komen en hij zal tot de wildernis zeggen: Breng uw schatten voort. En de schatten zullen hem volgen, zoals de bijen hun koningin volgen.'
- g. 'Hij zal vrijelijk kunnen beschikken over de stromen van de wereld en de vruchten ervan. Hij zal een ieder die hem zal volgen, daarvan te eten geven en hem tot een ongelovige maken, en degene die hem ongehoorzaam zal zijn, zal hij van zijn proviand beroven en zijn broodwinning ontnemen.'
- h. 'En hij zal bergen brood bij zich hebben en mensen zullen in moeilijkheden komen, behalve zij die hem volgen.'
- i. 'En er zullen duivels bij hem zijn die hij opgeroepen heeft, en deze zullen tot mensen spreken.'
- j. 'De meesten die hem volgen zullen joden, vrouwen en onwettige kinderen zijn.'
- k. 'En de vrouwen zullen de gedaante van mannen aannemen en de mannen zullen de gedaante van vrouwen aannemen.'
- l. 'En hij zal de blinden en de melaatsen genezen en de doden weer tot leven brengen.'
- m. 'Een ieder die hoort over de *Dadjdjaal*, dient uit zijn buurt te blijven. Bij Allah: De mensen zullen naar hem toekomen en denken dat hij een gelovige is, en zij zullen hem (*Dadjdjaal*) volgen, omdat hij twijfels in hun hart zal zaaien.'
- n. 'En er zal geen enkel deel van de wereld meer zijn waar hij niet zal overheersen, behalve in de steden Mekka en Medina (in Arabië).'⁶

Met de bovenvermelde tuinen, wateren, bergen van brood etc. wordt slechts bedoeld dat een ieder die de *Dadjdjaal* zal volgen een leven

---

⁶ Voor nadere details: Muhammad Ali, *The Ahmadiyyah Movement*, Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam, Karachi, 1973.

van luxe zal kunnen leiden, en dat een ieder die tegen hem zal zijn er achter zal komen dat wereldse goederen hem onthouden zullen worden. Met de snelheid van de *Dadjdjaal* worden zijn door stoom en gas aangedreven vervoermiddelen bedoeld (zoals treinen, vliegtuigen, raketten, satellieten, stoomschepen en onderzeeboten).

De schatten der aarde zullen *Dadjdjaal* volgen. Overal waar de Europese naties heersten, floreerden landbouw, kanalen, tuinen, wegen, mijnen en vervoer. Overal waar zij gaan, vermenigvuldigen zich de prostitutie en de onwettige kinderen. Zij doen aan het zogenaamde spiritisme (contact met de doden). Het genezen van zieken en kreupelen is hun specialiteit.

10. Wie is degene die zei: 'Dit is de *Dadjdjaal* die door de Heilige Profeet genoemd wordt.'

Een *hadies* zegt: 'Iemand van de gelovigen zal zeggen: Ik zal naar deze man toegaan en zien of hij nu wel of niet de persoon is tegen wie de Profeet van God gewaarschuwd heeft.'

Het is heel vreemd dat dit hele mysterie onopgelost is gebleven, totdat een dorpsbewoner, een kluisenaar, die voorbestemd was de *Moedjaddid* van de veertiende eeuw AH en de Beloofde Messias te worden, als eerste van God de kennis kreeg dat *Dadjdjaal* en Gog en Magog niets anders waren dan deze christelijke naties van het Westen, waarvan er toendertijd één over India heerste. Hij kondigde dit feit voor het eerst in zijn boek *Izala-i-Auhaam* aan, dat in 1891 gepubliceerd werd. De christelijke missionarissen, te zamen met Arya Samajisten en de meerderheid der moslims die door orthodoxe ulema's beïnvloed waren, bespotten Mirza Sahib, en maakten zijn verklaringen over *Dadjdjaal* en Gog en Magog belachelijk.

Maar naarmate de tijd verstreek, begonnen de personen met ontwikkeling en de intelligentsia de waarheid te accepteren van de grote ontdekking die door Mirza Sahib gedaan was. En ter bekroning van dit alles, maakte de grote, nationale, moslimse dichter, wijlen Sir Muhammad Iqbal, dit idee onsterfelijk in zijn beroemde couplet, dat als volgt vertaald kan worden:

'Alle krachten van Gog en Magog zijn losgelaten, laat het oog van de moslim de uitleg van het vers *jansiloen* uit de Koran zien' (zie 21:96).

De nederlaag van Dadjjaal

De nederdaling van de Messias is oorspronkelijk geliëerd aan de de uitroeiing van religieus kwaad. Tegelijkertijd zou er ook een eind gemaakt worden aan politiek of nationaal lijden. Mocht dit niet lukken, dan zou God, zoals uit bepaalde verslagen blijkt, andere middelen verschaffen om dit lijden te verhelpen. Overal waar Europese naties een politiek overwicht behaald hebben, of dat nu in Azië of in Afrika is, is dit door middel van christelijke missionarissen tot stand gebracht, die hun prediking met politiek vermengd hebben. Onder het een of andere voorwendsel werden de christelijke missies al gauw gevolgd door vlaggeschepen en kanonneerboten.

De eerste taak van de Beloofde Messias was het kwaad en de verkeerde geloofsovertuigingen ongedaan te maken die door de christelijke missionarissen verspreid waren. Aan Jezus Christus werd naast zijn profeetschap geen enkele politieke macht geschonken. Waarom zou de Beloofde Messias dan enige politieke of wereldse macht nodig hebben om de waarheid te laten zegevieren.

De Heilige Profeet zou gezegd hebben: *Als hij (de Dadjjaal) verschijnt en ik ben onder u, zal ik hem met argumenten bedwingen.* Vandaar dat de Beloofde Messias de pen ter hand nam en via zijn krachtige en overtuigende manier van schrijven de islam verdedigde en de superioriteit van de islam ten opzichte van andere godsdiensten bewees. Hij bewijst aan de hand van de Heilige Koran, de *hadies* en zijn eigen argumenten de natuurlijke geboorte van Jezus Christus, dat hij slechts een menselijk wezen was en een door God gekozen profeet, zijn ontsnapping aan de dood aan het kruis, zijn reis naar Kashmir om te prediken tot de 'verloren schapen' van Israël en tenslotte zijn natuurlijke dood en begrafenis in Srinagar, in Kashmir. Hij sloot ook uit dat Jezus Christus ten hemel was opgestegen en dat hij daar in levenden lijve vertoefde en dat hij terug naar deze wereld zou komen.⁷

Dit maakte korte metten met de propaganda van de christelijke missionarissen, die al gauw de opdracht kregen niet met Ahmadi

---

⁷ Voor nadere details: *Mumtaz Ahmad Faruqi, The Crumbling of the Cross, Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam, Rawalpindi, 1973.*

predikers of missionarissen in debat te gaan. Later zorgden de volgelingen van de Beloofde Messias ervoor dat de Heilige Koran in het Engels vertaald werd, en dat er uitleg van de tekst werd gegeven. Ze schreven ook talrijke boeken over de islam en zijn leer en ook over de levende ideeën van de Profeet Mohammed. Zij besteedden ook speciale aandacht aan de verbreiding van de islam in Europa en Amerika.

De islam is weer in opmars. De *hadies* vermeldt zowel de 'zonsopgang (van de islam) in het Westen' als de verschijning van de antikrist of Gog en Magog, en vermeldt ook dat *de islam* over andere godsdiensten zal zegevieren en zich in de wereld zal verspreiden, omdat het de waarheid verkondigt en de menselijke natuur aanspreekt. Het is jammer dat over het algemeen de moslims niet de noodzaak en het belang van de verbreiding van de islam, met name in het Westen, schijnen in te zien.

Het lot van Gog en Magog

In *Al Moeslim* (een authentieke verzameling van *hadies*), waar gewag gemaakt wordt van de verschijning van Gog en Magog, staat dat de Heilige Profeet gezegd zou hebben: *Niemand zal de kracht hebben om met ze te vechten*. Vandaar dat er in de Heilige Koran een profetie en een waarschuwing gegeven worden:

'En op die dag zullen Wij een deel van hen in strijd met een ander deel laten, en er zal op de bazuin geblazen worden; dan zullen Wij hen allen vergaderen. En wij zullen op die dag de hel, te kijk gesteld, voor de ongelovigen voortbrengen, wier ogen onder een bedekking van Mijn herinnering waren, en zij konden zelfs niet horen' (18:99-101).

Hier wordt er duidelijk over een groot conflict tussen de naties gesproken, dat ook in de evangeliën voorspeld wordt:

'Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn. Doch dat alles is het begin der weeën' (Mattheüs, 24:7,8).

De Beloofde Messias zal op gepaste wijze het kwaad en de valse religieuze propaganda, die door *Dadjdjaal* via zijn christelijke missionarissen gevoerd wordt, voor zijn rekening nemen. Maar hoe kan men de uitdaging het hoofd bieden, die gevormd wordt door de wereldse en politieke macht van de naties die de christelijke propagandisten ondersteunen?

Wanneer de ene wereldoorlog nauwelijks voorbij is, zal de volgende al weer begonnen zijn. De Heilige Profeet heeft erop gezinspeeld dat er ons nog een vreselijk conflict tussen de strijdkrachten van Gog aan de ene en die van Magog aan de andere kant te wachten staat, inclusief alles wat er bij oorlog en verwoesting komt kijken. Dit wordt ook door de Beloofde Messias voorspeld (*Tazkira*, derde druk, p. 799) en door de voorspellingen van de Bijbel (verband houdende met Gog en Magog) ondersteund. De plaats van handeling van deze reuzenstrijd zou het gebied zijn waar Palestina en Syrië liggen, hoewel de terugslag hiervan in de gehele wereld gevoeld zal kunnen worden.

Naar het schijnt zal het geloof van de christelijke naties in de werkzaamheid van materialistische macht en rijkdom om hun problemen op te lossen en hun wensen te vervullen en vrede en geluk in hun geest te brengen, behoorlijk aan het wankelen worden gebracht ten gevolge van deze bloedige en hevige conflicten. Zij zullen dan naar troost en innerlijke vrede op zoek gaan, en zullen spoedig beseffen dat deze alleen binnen de islam gevonden kunnen worden.

De Heilige Profeet kwam als een 'zegen tot de naties', en de islam was voorbestemd over alle godsdiensten ter wereld te zegevieren. En de zegen van de Profeet zal zich op een dusdanige manier openbaren dat het Westen, dat op zal staan om de islam te verwoesten, op een dag door het licht van de Zon van de islam verlicht zal worden.

3 Mirza Ghulam Ahmad _ De mens

Beschrijving van de Beloofde Messias en zijn dagelijks leven

Naar verluidt zouden iedere keer dat zoekers naar de waarheid de Beloofde Messias kwamen opzoeken en naar zijn gezicht keken, zij diep in hun hart gevoeld hebben dat dat gezicht niet het gezicht van een leugenaar of bedrieger was; en dan waren zij diep onder de indruk. Sommige tegenstanders zeiden dat Mirza Sahib wist hoe hij zijn bezoekers moest hypnotiseren. Maar die veronderstelling was absurd, omdat een hypnotiseur zijn ogen en de concentratie van zijn ogen gebruikt om zijn werk te doen, maar Hadrat Mirza Sahib had al van zijn vroegste jeugd de gewoonte zijn ogen half gesloten en naar beneden gericht te houden. Zozeer zelfs dat het op latere bijeenkomsten soms gebeurde dat hij verzocht een bepaalde vriend te gaan halen, terwijl die persoon vlakbij zat.

We geven hieronder een beschrijving van hoe hij er bij benadering uitzag:

Hij was ongeveer 1,70 meter lang en zijn lichaam was dik noch dun, maar wel gevuld en gespierd. Hij was goed geproportioneerd en had geen last van een buikje. Hij had brede schouders en zijn rug was niet gebogen, zelfs toen hij al over de zeventig was. Zijn teint was lichtbruin, een tikkeltje aan de rode kant, en zijn huid was glad, en bleef zelfs tot op hoge leeftijd rimpelloos. Zijn gezicht was rechthoekig van vorm en hij had volle wangen, zodat de jukbeenderen niet te zien waren. Hij had grote ogen, die een donkerbruine kleur hadden. Maar vanwege zijn gewoonte om ze half gesloten te houden, leken ze kleiner en langer van vorm. Hij hoefde zijn leven lang niet van een bril gebruik te maken. Hij had volle, ver van elkaar afstaande wenkbrauwen en een vlak, vol en hoog voorhoofd. Hij had een tamelijk groot hoofd en een niet al te lange, volle nek. Hij had geen grote, wijd uitstaande oren en zijn gehoor bleef zijn leven lang normaal. Hij had een niet

al te grote mond, met volle lippen. Hij had regelmatige tanden en hij gebruikte altijd een *miswaak*⁸ om ze schoon te maken.

Hij had dun, stijl, zacht en glanzend haar, maar hij droeg het wel zo lang dat het tot halverwege zijn oren en tot aan zijn nek reikte. Hij placht het te verven met henna, toen het grijs werd. Hij gebruikte een beetje haarolie, voordat hij het haar in model kamde. Hij had een volle baard, maar hij liet deze aan de onderkant bijknippen, zodat de totale lengte niet veel langer dan vijftien centimeter was. Hij had een grote snor, maar die werd ook regelmatig bijgeknipt, zodat het haar niet voor zijn mond kwam. Op latere leeftijd placht hij zijn baard met henna te verven, waardoor het een oranjerode tint kreeg.

Mensen met mystiek inzicht konden een stralenkrans rond zijn hoofd en gezicht waarnemen. En alleen al de aanblik van hem placht vrede en troost aan de gekwelde geest te brengen.

Zijn kleding was uiterst eenvoudig en bestond uit een losse, lange overhemdblouse van wit katoen en een soort pyjamabroek van hetzelfde materiaal. Hij had een tulband van witte, katoenen mousseline, die een paar meter lang was. Hij maakte gebruik van een vest en een jas, als het nodig was en hij had een grote zakdoek in zijn zak. Zijn kleren waren schoon, maar kreukten soms, hetgeen hij niet zo erg vond. In de winter placht hij katoenen sokken te dragen en *masah* te verrichten (men gaat met zijn vingers over de sokken, nadat men deze met water heeft natgemaakt), wanneer hij de rituele wassing verrichtte voor zijn gebed. Hij bracht meestal een geurtje of een beetje parfum op zijn kleren aan, nadat hij gebed had en met name wanneer hij naar de moskee ging voor de vrijdagdienst, net zoals de Heilige Profeet dat placht te doen.

Mensen schonken hem soms een horloge, waar hij dan gebruik van maakte. Wanneer hij echter bezig was of verdiept in het schrijven van boeken, vergat hij het horloge soms op te winden. Hij had meestal leren schoenen die uit de streek zelf kwamen, en deze waren van het ontwerp dat in Lahore of Salim Shah gedragen werd. Hij kreeg geen kans om

---

⁸ *Korte, groene stokje dat gebruikt wordt voor het poetsen van de tanden.*

een westerse schoen of laars te dragen. Wanneer hij uitging had hij een staf in zijn hand. De staf was van solide hout en ongeveer 1,50 meter lang, maar hij leunde er niet op, wanneer hij liep.

Zijn voedsel bestond uit eenvoudige, alledaagse kost. Het bestond gewoonlijk uit ongedesemd tarwebrood (*tjapati's* genaamd) en een stoofpot van vlees en groenten of linzen. Hij hield van het vlees van vogels. Af en toe werd er een zoet gerecht voor hem bereid, maar hij gaf er de voorkeur aan de vruchten van het seizoen te eten. Hij dronk water of soms gestremde melk met water, die tot een soort yoghurt drank geklopt werden. Verder dronk hij 's morgens aan het ontbijt een kop groene thee. Hij at weinig, maar kauwde zijn voedsel grondig. Hij had goede tafelmanieren en smakte niet tijdens het eten. Ook had hij niet de gewoonte op botten te zuigen of te kauwen of luid te boeren. Wanneer er een interessant onderwerp te berde werd gebracht, mocht hij graag converseren onder het eten. Hij dronk nooit; ook gebruikte hij geen andere bedwelmende middelen en rookte hij niet. Afgezien van een heel licht ontbijt at hij slechts twee keer per dag, om twaalf uur 's middags en laat in de avond. Hij placht altijd vóór en na de maaltijd zijn handen te wassen, en na een maaltijd zijn tanden te reinigen en te gorgelen.

Zo leefde hij heel eenvoudig en zonder veel vertoon van dag tot dag. Hij had een gewoon bed met eenvoudig beddegoed. Zijn woonkamer en slaapkamer waren één en dezelfde. Er waren meestal geen gordijnen of kleden te vinden. Er waren geen tafels, stoelen of kussens. Hij gebruikte zijn bed heel vaak om op te zitten en om op te schrijven, en hij had zijn pen en inktkoker dan altijd onder handbereik. Als iemand hem op kwam zoeken, dan placht hij altijd ruimte voor hem te maken op het bed.

Zijn gezinsleven: Hadrat Mirza Sahib huwde tweemaal. Hij trouwde voor het eerst op 19-jarige leeftijd met een nicht van hem. Hij kreeg twee zoons bij haar. Nadat Hadrat Mirza Sahib zichzelf als de *Moedjaddid* van de eeuw had uitgeroepen, keerden zijn eigen ooms en familieleden zich tegen hem en overreedden uiteindelijk zijn vrouw van hem te scheiden. Daarna was Mirza Sahib feitelijk gedwongen het leven van een vrijgezel te leiden, en al zijn pogingen om zijn vrouw te overtuigen bij hem terug te komen, mislukten. Hij wilde niet scheiden van de moeder van zijn twee zoons, die zelf ook niet wenste te scheiden.

Toen zijn volgelingen in aantal toenamen en zowel mannen als vrouwen hem kwamen opzoeken, voelde hij meer en meer de behoefte aan een vrouw des huizes, om zijn vrouwelijke bezoekers tegemoet te treden en hen gastvrij te onthalen. Na enige aarzeling besloot hij toen een tweede vrouw te huwen. Hij was toen bijna vijftig, maar zijn reputatie was zo goed, dat een zekere heer Mir Nasir Nawab, een telg van de Sayyid familie van Delhi, erin toestemde dat zijn dochter Nusrat Jahan Begum met Hadrat Mirza Sahib in de echt verbonden werd.

Mir Sahib kende de omstandigheden in het huishouden van Hadrat Mirza Sahib, die, hoewel hij getrouwd was, een celibatair leven leidde waar niets op aan te merken viel. De eerste echtgenote had alle contact verbroken en afstand gedaan van haar huwelijkse rechten en had er daarom geen bezwaar tegen dat Mirza Sahib voor een tweede keer huwde. Vandaar dat Mirza Sahib in november 1884 voor de tweede keer huwde. In de loop der tijd werden er verscheidene kinderen uit deze verbintenis geboren, waarvan er drie jongens en twee meisjes bleven leven.

Hadrat Mirza Sahib was zeer hoffelijk, vriendelijk en inschikkelijk ten opzichte van zijn vrouw. Hij gaf haar al het geld dat ze nodig had voor het huishouden en andere uitgaven, maar zij hoefde daar nooit rekenschap over af te leggen. Hij nam haar mee uit wandelen, en hoewel ze gehuld was in een *boerqah* (een bedekking voor het lichaam), waren haar gezicht en handen niet verborgen of gesluierd.

Hij was erg inschikkelijk en vriendelijk tegen de kinderen, zelfs als ze ondeugend waren of dingen braken of opschudding veroorzaakten of lawaai maakten, strafte hij ze nooit lichamelijk, maar berispte hen slechts door middel van woorden. Zelfs zijn bedienden werden slechts door middel van woorden berispt, wanneer zij in hun plicht tekort schoten of dingen braken of levensmiddelen stalen. Zijn persoonlijke bediende Hamid 'Ali kreeg op een keer een paar belangrijke brieven overhandigd, die per aangetekende post verstuurd moesten worden. Op de een of andere manier deponeerde hij ze op de verkeerde plek en vervolgens dacht hij er helemaal niet meer aan. Een paar dagen later werden deze brieven op de vuilnisbelt teruggevonden door één van de kinderen die daar in de buurt speelden. Het kind bracht de brieven naar Mirza Sahib toe, die erg geschokt was. Maar hij liet slechts Hamid 'Ali halen, liet hem de brieven zien en zei: 'Je moet iets aan je vergeetachtigheid doen en voortaan niet meer zoiets doen.'

Hoe hij zijn vrienden vertrouwde en behandelde

Hadrat Mirza Sahib maakte er een punt van zijn gasten en vrienden correct te behandelen en er op toe te zien dat zij het naar hun zin hadden. Zo stond hij toe dat er een waterpijp (Indiase pijp voor het roken van tabak) in het gastenhuis aanwezig was, in geval er een gast verslaafd aan roken zou zijn. Op een keer attendeerde zijn schoonvader hem erop dat sommige van zijn volgelingen hun baard hadden afgeschoren. Hierop antwoordde Mirza Sahib: 'Mir Sahib, u hebt kritiek op hun baard, terwijl het er mij om gaat hun *geloof* te doen herleven en te doen toenemen.'

Menigmaal voelden vrienden van Mirza Sahib zich bezwaard Mirza Sahib te vragen hen tijdelijk wat geld te lenen om een moeilijke periode te overbruggen. Mirza Sahib vroeg nooit naar het waarom en het waartoe van zo'n verzoek, maar placht blijmoedig de som aan te bieden zonder dat het verder enige verplichting gaf. Er stond niets op schrift en er waren geen getuigen. Wanneer de persoon dan later de lening terug kwam betalen, weigerde Hadrat Sahib altijd glimlachend het geld aan te nemen. Hij zei altijd: 'Ik beschouw mijn geld altijd als een gemeenschappelijk goed van mezelf en mijn vrienden; vandaar dat er geen lening, geen schuld en geen betaling bestaat'.

Zo was er een jongeman uit Qadian, een volgeling van hem, Syed Ghulam Hussain geheten, die er steeds naar verlangde zijn religieuze mentor ten dienste te zijn. Op een keer liet Mirza Sahib hem roepen en hij gaf hem een ontvangstbewijs en een bedrag van vijf roepies, en hij verzocht hem zich naar Batala te begeven (het spoorwegstation van Batala was op achttien kilometer afstand van Qadian gelegen), om een pak fruit op te halen dat door een vriend gestuurd was. De jongeman, die geen vervoer per paard kon vinden, liep de hele afstand van achttien kilometer naar Batala. Hij haalde het pak op, maar omdat het ondertussen avond geworden was, bracht hij de nacht in een karavanserai door.

De volgende morgen, toen hij opnieuw geen vervoer per paard kon vinden, betaalde hij vier anna's (een kwart roepie) aan een koelie, als loon voor het dragen van de vracht, en beiden liepen de weg terug naar Qadian. De jongeman klopte op de deur van het huis van Mirza Sahib. Toevallig opende Mirza Sahib zelf de deur, en toen hij hem

zag, glimlachte hij en vroeg hem te wachten. Mirza Sahib kwam al gauw terug met een mes, sneed de jutezak van boven open, stopte er zijn beide handen in en haalde er een grote tros lekkere, sappige, groene druiven uit, en gaf de jongeman zijn aandeel. Toen de jongeman de vijf roepies (waar de vier anna's van waren afgehouden) aan Mirza Sahib terug wilde geven, nadat hij alles over zijn reis had verteld, glimlachte Mirza Sahib slechts en zei: 'Vrienden hoeven ons geen rekenschap af te leggen over hun uitgaven, dus je kunt de rest houden.'

Omdat er geen ziekenhuis in Qadian was, had Hadrat Mirza Sahib, die in zijn jonge jaren het inheemse systeem had bestudeerd om ziekten te behandelen, altijd een verscheidenheid van inheemse medicijnen bij de hand, naast bepaalde, veel voorkomende, welbekende, allopathische medicijnen, zoals kinine, aspirine en jodiumtinctuur. Bijna iedere morgen dromde een schare van vrouwen uit het dorp met hun kinderen en mannen rond de deur van het huis van Mirza Sahib, die erom smeekte behandeld te worden en medicijnen te krijgen. Hadrat Mirza Sahib besteedde soms verscheidene uren aan het diagnostiseren van deze arme en zieke mensen. Tegelijkertijd gaf hij hen ook nog medicijnen, en dit alles deed hij helemaal gratis.

Naar verluidt is er nooit een bedelaar die aan zijn deur klopte of smeekte om een aalmoes, met lege handen vertrokken. Op een dag kwam een zekere Sa'in 'Abdur Rahman, een neef van Hadrat Maulana Noor al-Din (een gerespecteerde en geleerde volgeling en vriend van Mirza Sahib, die er een succesvolle inlandse, medische praktijk in Qadian op nahield) naar Qadian en smeekte zijn oom om wat geld. Maar aangezien hij een onbetrouwbare en ongemanierde kerel was, voldeed Maulana Sahib dit keer niet aan zijn verzoek.

Maar Sa'in Abdur Rahman schreef een brief aan Hadrat Mirza Sahib en vertelde hem wie hij was en vroeg hem om de financiële hulp die zijn eigen oom hem geweigerd had. Zijn kennissen betwijfelden dat hij daar ooit in zou slagen. Maar Mirza Sahib gaf hem het geld, en toen hij vertrok zei hij: 'De heiligen die door God zijn aangesteld, zijn als de *regen uit de hemel*. Wanneer de regen op tuinen en bloemen valt, valt hij ook op vuilnisbelten (zoals hijzelf).'

4 De vrienden die zich rondom Hadrat Mirza Sahib verzamelden

Nadat Hadrat Mirza Ghulam Ahmad Sahib zichzelf tot de *Moedjaddid*, de Beloofde Messias en *Mahdi* van deze eeuw had uitgeroepen, trokken allerlei verstandige, wijze en religieuze mensen, overeenkomstig het bevel van Allah en de Heilige Profeet, naar hem toe en legden bij hem de *bai'at* (gelofte van trouw) af, nadat ze berouw hadden getoond over hun wandaden in het verleden en beloofd hadden een godvruchtig leven te leiden en de godsdienst boven het wereldse te stellen. Er werd van ze verwacht dat ze iedere maand contributie betaalden of een donatie deden, ook al was het maar een heel klein bedrag, voor de verbreiding van de islam, voor het bestuur en de dagelijks leiding van scholen en opleidingsinstituten en, niet te vergeten, voor het gastenhuis waar alle bezoekers gehuisvest en gevoed werden.

Mirza Sahib had zijn eigen tuinen en landbouwgronden, waarvan hij zijn huishouden en levensonderhoud bekostigde. Zijn volgelingen en bezoekers brachten cadeaus voor hem mee, die hij dankbaar aanvaardde, maar zelden voor zichzelf gebruikte. Hadrat Mirza Sahib benoemde later een comité (dat de Sadr Anjuman-i-Ahmadiyya genoemd werd), dat uit veertien leden van zijn gerespecteerde en geleerde volgelingen bestond, die moesten toezien op de financiën en de dagelijkse leiding van de Ahmadiyya Gemeenschap. Ten aanzien van hun rechten en plichten had hij een soort handvest gegeven dat als volgt luidde:

'Het is mijn mening dat alle zaken waarover de Anjuman tot een beslissing komt, op de volgende wijze behandeld dienen te worden: nadat een dergelijke beslissing genomen is met een meerderheid van stemmen, dient deze beslissing als de juiste en uiteindelijke beslissing beschouwd te worden. Ik zou hier desalniettemin aan toe willen voegen dat ik over bepaalde religieuze zaken die verband houden met het doel van mijn komst op deze aarde, geïnformeerd wens te worden. Ik vertrouw er volledig op dat deze Anjuman niets zal doen dat tegen mijn wensen zal ingaan. Ik schrijf dit slechts uit voorzorg, want het kan zijn dat het hier om iets gaat dat door God op een speciale wijze is voorbeschikt.

Deze regel hoeft slechts gedurende mijn leven in acht genomen te worden. *Daarna zal de uiteindelijke beslissing over alle zaken in handen van deze Anjuman liggen.*⁹

(was getekend, Mirza Ghulam Ahmad, 27 oktober 1907)

Van enkele van de veertien leden van de Anjuman zal er een beschrijving gegeven worden, om aan te tonen wat voor soort mensen zij waren en welke diensten zij, geïnspireerd en geleid als ze waren door de *Moedjaddid van de eeuw*, aan de zaak van de islam bewezen. Behalve hen waren er nog vele anderen die tot de groep van - beproefde en waardevol bevonden - volgelingen van de Beloofde Messias behoorden. Zij drukten hun stempel op de annalen van deze Ahmadiyya Moslim Gemeenschap, en velen van hen hebben sindsdien het tijdelijke met het eeuwige verwisseld.

(Moge hun ziel in vrede rusten!)

Hadrat Maulana Noor al-Din

Hadrat Mirza Ghulam Ahmad had reeds in zijn monumentale werk *Barahin Ahmadiyya*, gepubliceerd in 1882 in vier boekdelen, aangegeven dat hij *ilhaam* (visioenen en openbaringen) van God ontvangen had en dat hem was medegedeeld dat hij de *Moedjaddid van de veertiende eeuw* AH was.

Maulana Noor al-Din van Bhera had in zijn jeugd, toen hij op zoek was naar kennis op educatief, religieus en medisch gebied, reizen gemaakt naar vele centra van kennis, zoals Delhi, Rampur, Lucknow en Bhopal. Behalve dat hij op die manier religieuze kennis verwierf, studeerde hij ook om arts te worden, gespecialiseerd op het gebied van inlandse medicijnen en de toepassing ervan bij de behandeling van menselijke kwalen. Hij leidde een arm, maar tevreden en rondtrekkend bestaan, en werd vooral door de Voorzienigheid begunstigd,

---

⁹ Voor een reproductie van de oorspronkelijke oerdoe-tekst zie: Muhammad Ali, *The Ahmadiyyah Movement*, p. 29.

totdat hij zich in de positie bevond dat hij op pelgrimstocht naar Mekka kon gaan.

Hij verrichtte de *hadj* en bleef daarna in Arabië, waar hij Mekka en Medina bezocht. Hij verwierf er kennis door de Heilige Koran en de *hadies* onder leiding van geleerde mannen te bestuderen.

Na een verblijf van meer dan zes jaar keerde hij uiteindelijk huiswaarts. Zijn faam als geleerd geneesheer (*hakim*) verspreidde zich tot in de verre omtrek, toen hij herhaalde malen bijna miraculeuze genezingen verrichtte. Vandaar dat de Maharadja van Jammu en de staat Kasjmier hem de positie van hofarts aanbood, die door Maulana Noor al-Din aanvaard werd. Hij bracht daar verscheidene jaren door en keerde tenslotte naar zijn geboorteplaats Bhera terug, waar hij van plan was een kliniek te bouwen en zijn eigen praktijk te beginnen.

Juist in die tijd had hij een keer een debat met een Arya Samajist die ontkende dat God in ieder tijdperk met Zijn uitverkorenen spreekt. 'Laat mij iemand zien vandaag de dag', daagde hij uit, 'die mij kan aantonen dat God spreekt.' Maulana Sahib slaagde er niet in hem te overtuigen.

Hij ging naar de bazaar en kocht wat geneeskrachtige kruiden, die in een stuk papier verpakt waren dat de aankondiging van Mirza Ghulam Ahmad Sahib bleek te bevatten waarin hij er aanspraak op maakte dat God met hem sprak. Maulana Noor al-Din ging direct naar de Arya Samajist toe en vroeg deze hem naar Qadian te begeleiden en Mirza Sahib te ontmoeten en diens bewering te toetsen. Maar de Arya Samajist weigerde om te gaan, dus ging Maulana Noor al-Din zelf naar Qadian.

Het primitieve paardenkoetsje bracht hem van het spoorwegstation van Batala per ongeluk naar het huis van Mirza Nizam al-Din, een oom van Mirza Ghulam Ahmad Sahib. De verwarring was ontstaan, omdat Maulana Noor al-Din de koetsier opdracht had gegeven hem naar Mirza Sahibs huis te brengen en de betreffende oom stond ook bekend als 'Mirza Sahib'. Wat Maulana Noor al-Din toen zag, gaf hem een schok, want de zogenaamde 'Mirza Sahib' rookte een waterpijp en vertelde onder luid gelach schunnige moppen aan zijn vrienden. Maulana Noor al-Din, die zeer geshockeerd en bedroefd was, stond op het punt naar huis terug te keren, toen zijn vergissing aan het licht kwam en hij slaakte een zucht van verlichting.

Daarna ontmoette hij de *echte* Mirza Sahib en herkende hem ogenblikkelijk als een man van God. Het gaat te ver om hier precies

te vertellen waar ze het over hadden. Maar Maulana Noor al-Din was ervan overtuigd dat de aanspraken van Mirza Sahib dat hij de *Moedjaddid* was, op waarheid berustten. Hij wilde bij hem de *bai'at* afleggen, maar Mirza Sahib zei dat hij nog geen toestemming van God had gekregen. Toen de toestemming echter kwam (in het begin van 1889), in Ludhiana, was Maulana Noor al-Din de eerste die bij Hadrat Mirza Ghulam Ahmad Sahib de *bai'at* aflegde. Maulana Noor al-Din emigreerde later naar Qadian en begon daar zijn medische praktijk.

Omdat hij daarnaast ook nog een groot geleerde was op het gebied van de theologie, begon hij verhandelingen over de Heilige Koran en de *hadies* te geven. Hij bleek een steunpilaar van de gemeenschap te zijn en was de eerste president van de Sadr Anjuman Ahmadiyya, in Qadian. Mirza Sahib prees Maulana Noor al-Din in een Perzisch couplet dat, in vertaalde vorm, als volgt luidt:

'Wat zou het fijn zijn, als iedere volgeling van mij dezelfde klasse als Noor al-Din zou hebben;dit zou kunnen gebeuren, als zij allen hetzelfde geloof en spirituele licht zouden hebben.'

Na het overlijden van Hadrat Mirza Sahib op 26 mei 1908 werd Maulana Noor al-Din als zijn eerste opvolger gekozen, om leiding te geven aan de Ahmadiyya Gemeenschap. Tot aan zijn dood in maart 1914 diende hij bijna zes jaar lang de gemeenschap op succesvolle wijze.

Maulana Muhammad 'Ali

Maulana Muhammad 'Ali was een andere trouwe, religieuze volgeling en vriend van Hadrat Mirza Sahib. Muhammad 'Ali was een leergierige man met een hang naar religie, die werd geboren in Murar, in het district Kapurthala (Punjab). Zijn familie woonde op het platteland en hij ging naar school in Kapurthala. Hij ging later studeren aan het Government College in Lahore en behaalde daar zijn doctoraal Engels. Daarna ging hij studeren aan het Law College en behaalde daar zijn kandidaatsgraad in de rechten.

In 1891 las en bestudeerde Muhammad 'Ali het boek *Izala-i-Auhaam* van Hadrat Mirza Sahib, dat hem deed beseffen dat de bewering van Hadrat Mirza Sahib dat hij de *Moedjaddid* en de Beloofde Messias was, op waarheid berustte. Maar hij legde niet eerder dan het jaar 1891

de *bai'at* af bij Mirza Sahib, toen hij in gezelschap van zijn vriend en collega Khwaja Kamal al-Din naar Qadian kwam.

Maulana Muhammad 'Ali had eerst besloten om een juridische praktijk in Gurdaspur te beginnen, het hoofdkwartier van het district waarin Qadian lag. Hadrat Mirza Sahib ontbood hem echter naar Qadian, om verscheidene artikelen en kronieken, die door Mirza Sahib geschreven waren, in de Engelse taal om te zetten.

Van het een kwam het ander en Maulana Muhammad 'Ali kreeg al gauw het gevoel dat Hadrat Mirza Sahib op meer dan één manier van zijn diensten gebruik wenste te maken, waardoor een langdurig verblijf in Qadian absoluut noodzakelijk zou worden. Hij liet het idee van een juridische praktijk helemaal vallen. Hadrat Mirza Sahib stelde een kamer in zijn huis ter beschikking, waar hij voortaan kon verblijven.

Hadrat Mirza Ghulam Ahmad Sahib was zó onder de indruk van de vroomheid, eerlijkheid en het goede werk van Maulana Muhammad 'Ali, dat hij het volgende, opmerkelijke commentaar gaf:

'En tot mijn grote vreugde kan ik u mededelen dat er zich wederom een jonge en rechtschapen man, bij de gratie Gods, bij onze gemeenschap heeft aangesloten, en daarmee bedoel ik Maulana Muhammad 'Ali M.A., advocaat van beroep. Ik verwacht veel goeds van hem. Hij heeft zich, met achterlating van zijn wereldse zaken, in Qadian gevestigd om zijn godsdienst te dienen. Maulana Noor al-Din Sahib onderricht hem op het ogenblik in de schoonheid en de wonderen van de Heilige Koran. En ik heb er alle vertrouwen in dat mijn wijze voorspelling in dit geval zal uitkomen en dat deze jongeman grote vorderingen zal boeken op de weg van Allah. En ik ben ervan overtuigd dat, wanneer hij zo rechtschapen en standvastig in de liefde voor zijn godsdienst (islam) zal blijven, hij, met Allah's genade, zó'n uitstekend voorbeeld voor zijn collega's en medewerkers zal zijn, dat zij zijn voorbeeld zullen volgen. O Heer, verhoor mijn gebed. Amen!' (*Madjmoe' a Ishtiharaat*, deel VIII, p. 68, 4 oktober 1899).

Hadrat Mirza Sahib, die de islam en de schoonheid van de leer van de islam onder ontwikkelde mensen wilde verbreiden, met name onder de mensen in het Westen die Engels kenden, besloot een maandblad uit te geven. Dit maandblad, dat *The Review of Religions* heette, kwam voor het eerst in april 1901 uit, en Maulana Muhammad 'Ali werd de eerste redacteur. Hij werd ook benoemd tot secretaris

van de Sadr Anjuman Ahmadiyya. Van beide taken kweet hij zich op bewonderenswaardige wijze.

Naast de verbreiding van de islam door middel van een periodiek tijdschrift had Hadrat Mirza Sahib nog twee andere verlangens die hij graag vervuld wilde zien. Het ene betrof de Engelse vertaling van de Heilige Koran, voorzien van uitleg, en het andere betrof een veelomvattend boek in het Engels over de leer van de islam. Op bladzijde 773 van zijn boek *Izala-i-Auhaam* schrijft hij: 'Ik stel voor dat wij, in plaats van missionarissen te sturen, voor gepaste literatuur zorgen, zodat deze naar het buitenland gestuurd kan worden. Als mijn gemeenschap achter dit plan staat, dan zou ik graag zien dat er een Engelse vertaling en uitleg van de Heilige Koran gereedgemaakt wordt en daarheen gestuurd wordt. Ik kan er echter niet genoeg de nadruk op leggen dat *dit mijn werk is. Niemand anders zou in staat zijn het zo te doen als ik of het zou iemand moeten zijn die als het ware een 'tak' van mij is en derhalve bij mij hoort.*'

In een visioen werd aan Hadrat Mirza Sahib een vulpen geschonken, die hij aan Maulana Muhammad 'Ali Sahib moest geven, en in een ander visioen werd hem een boek gegeven, een *tafsier* (vertaling en uitleg) van de Heilige Koran, vertaald door 'Ali. En zo gebeurde het dat de welbekende Engelse vertaling van de Heilige Koran, die voorzien was van een uitleg en die in 1917 uitkwam, van de hand van Maulana Muhammad 'Ali kwam.

In latere jaren ontpopte Maulana Muhammad 'Ali zich als de schrijver van zo'n 25 boeken in het Engels en het Oerdoe, die betrekking hadden op de schoonheid van de Heilige Koran, de *hadies*, het leven van de Heilige Profeet en de godsdienst van de islam.

Toen het in 1914 tot een 'splitsing' in de Ahmadiyya Gemeenschap kwam (uitleg hierover volgt later), hadden Maulana Muhammad 'Ali en zijn toegewijde en geleerde vrienden een belangrijk aandeel in het handhaven van de *ware geest* van de Beloofde Messias. Zo ontstond de Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam in Lahore, met Maulana Muhammad 'Ali als grondlegger en president.

Maulana Muhammad 'Ali werd één van de grootste voorvechters van de islam, en hij werd een wereldberoemde figuur. In latere jaren kreeg

hij problemen met zijn gezondheid en op 13 oktober 1951 overleed hij tijdens zijn verblijf in Karachi (Pakistan). Zijn lichaam werd overgebracht naar Lahore en daar begraven.¹⁰

Khwaja Kamal al-Din

Khwaja Sahib was lid van een respectabele familie uit Lahore, die oorspronkelijk uit Kasjmier kwam. Hij behaalde zijn kandidaatsexamen aan het Forman Christian College in Lahore, waarvan Dr. Ewing rector was. De christelijke zendingspropaganda had in die tijd zijn hoogtepunt bereikt. Khwaja Kamal al-Din, die toen niet beter wist, kwam onder de invloed van een christelijke missionaris, en stond op het punt zich te laten dopen. Maar het lot besliste anders. Hij stuitte op het beroemde boek *Barahin-i-Ahmadiyya* van Hadrat Mirza Ghulam Ahmad Sahib. Hierdoor werden zijn ogen geopend en hij raakte overtuigd van de schoonheid van de islam en van de holheid en de valsheid van de dogma's van het christendom. Hij legde in 1893 de *bai'at* af bij Hadrat Mirza Sahib. In 1897, toen hij en Maulana Muhammad 'Ali als docent op het Islamia College in Lahore werkten, was hij degene die Maulana Muhammad 'Ali overreedde mee te komen naar Qadian.

Khwaja Kamal al-Din was een goede advocaat. Hij stond Hadrat Mirza Sahib bij in sommige van de rechtszaken die door zijn tegenstanders en vijanden tegen hem werden aangespannen. Uiteindelijk besloot Khwaja Sahib zijn juridische praktijk op te geven om de zaak van de islam en Hadrat Mirza Sahib te kunnen dienen. De situatie werd echter zó penibel dat zijn geld opraaakte, omdat hij geen honorarium of vergoeding wilde aannemen voor zijn diensten aan Mirza Sahib. Zijn vrouw moest haar gouden sieraden verkopen om te kunnen rondkomen. Zijn dochttertje werd ziek op een moment dat hij het erg druk had met de rechtszaken van Mirza Sahib. Hij had zelfs geen tijd om zijn dochter, die later stierf, op te zoeken. Toen Hadrat Mirza Sahib hoorde van de financiële problemen van Khwaja Sahib, was hij zeer

---

¹⁰ Voor nadere bijzonderheden omtrent zijn leven en werk raadplege men M.A. Faruqi, *Muhammad Ali - The Great Missionary of Islam*, Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam, Lahore, 1966.

begaan met hem en hielp hem (via een vriend) met geld. Maar Khwaja Sahib had zijn toewijding en zelfopoffering ruimschoots bewezen.

Hadrat Mirza Sahib had in een visioen gezien dat aan Khwaja Sahib de titel van *Hoesn-i-Bayaan* (hij die welbespraakt is) geschonken werd. In latere jaren, toen Khwaja Sahib een rondreis maakte langs de belangrijkste steden van India, Burma en Zuid-Afrika, werd dit bewaarheid. Zijn lezingen trokken grote menigten en zij werden met grote aandacht beluisterd en bejubeld.

In 1912 bracht hij een bezoek aan het Verenigd Koninkrijk om een zaak te bepleiten vóór de Geheime Raad. Tijdens dat verblijf werd hij attent gemaakt op het bestaan van een kleine moskee in Woking (Surrey, Engeland) met een aangrenzend huis en een lap grond. Het was gebouwd door een oriëntalist, Dr. Lietner, maar gefinancierd door de Lady *Muslim Ruler*, een moslimse vorstin van de staat Bhopal (India).

Via invloedrijke vrienden slaagde Khwaja Sahib er in 1912 in tijdelijk bezit te nemen van de moskee. Hij en een vriend van hem, Noor Ahmad geheten, veegden en reinigden de moskee, en waren de eersten die daar de roep tot gebed (*azaan*) lieten weerklinken en hun gebeden verrichtten. Zo werd de grondslag voor de Moslim Missie in Woking gelegd, en ook voor het maandblad *The Islamic Review*. Als gevolg van de indrukwekkende preken en propaganda die van daaruit gelanceerd werden, aanvaardden vele Britten - mannen zowel als vrouwen - de islam, omdat de christelijke godsdienst en de dogma's ervan hen niet langer bevredigden. Lord Headley Farooq, een Britse edelman, aanvaardde ook de islam, en hij ging samen met Khwajah Sahib naar Mekka ter bedevaart.

Zo werd een visioen van Hadrat Mirza Ghulam Ahmad bewaarheid, dat hij reeds in 1891 zag. Hadrat Mirza Sahib zag nl. in een visioen dat hij op een preekstoel in de stad Londen stond, en in het Engels een lezing gaf over de waarheid van de islam. Vervolgens zag hij overal om zich heen witte vogels (zo groot als een patrijs) die waren neergestreken op kleine bomen. Hij wist vele van deze vogels te vangen. De verklaring die hij hiervoor had, was dat zelfs als hij niet naar het Verenigd Koninkrijk zou gaan, zijn werken daar toch wel bekend zouden worden, en menige rechtschapen Engelsman de waarheid van de islam zou aanvaarden.

Khwaja Kamal al-Din koos partij voor Maulana Muhammad 'Ali, toen de splitsing in de Gemeenschap plaatsvond. Hij was één van de mede-oprichters van de nieuwe Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam in Lahore, die de verdediging en de verbreiding van de islam voortzette, met name in het Verenigd Koninkrijk, Duitsland, Nederland, de Verenigde Staten, Suriname, Guyana, Trinidad, West-Afrika, Indonesië en de Fiji Eilanden. De Heilige Koran werd o.a. in het Nederlands en Duits vertaald.¹¹

Uiteindelijk verliet Khwaja Kamal al-Din Engeland en vestigde hij zich in Lahore, omdat zijn gezondheid te wensen overliet. De leden van de Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam in Lahore hielden toezicht op en leidden de moslim-missie en de moskee in Woking.

Khwaja Kamal al-Din stierf in december 1932 en hij werd begraven op het Ahmadiyya gedeelte van de Miani Sahib-begraafplaats in Lahore.

Sahibzada Abdul Latif Sahib van Khost

In Khost (Afghanistan) leefde een heel geleerd en deugdzaam man, Sahibzada Abdul Latif geheten, die tot een welgestelde familie van landeigenaars behoorde. Hij leefde een deugdzaam leven, dat bestond uit gebed en meditatie, en had visioenen en ontving goddelijke mededelingen. Hij was alom gerespecteerd en zelfs de emier (heerser) van Afghanistan bewees hem eer.

Toevalligerwijs kwamen er enkele boeken van Hadrat Mirza Ghulam Ahmad Sahib in zijn handen terecht, en omdat hij een wijs en geleerd man was, beseftte hij dat de tijd rijp was voor de verschijning van een *moedjaddid*, die tevens de Beloofde Messias en *Mahdi* zou kunnen zijn. Hij was van plan om via India op pelgrimstocht naar Mekka te gaan, en bedacht dat hij ook een kort bezoek aan Qadian zou kunnen brengen om Hadrat Mirza Sahib te zien.

Hij kwam in Qadian aan, bezocht Mirza Sahib en sprak met hem. Hij was ervan overtuigd dat zijn bewering op waarheid berustte en legde

---

¹¹ Intussen is op basis van de Engelse vertaling met commentaar van Maulana Muhammad Ali de Heilige Koran uitgegeven in tientallen andere talen uitgegeven, zoals het Spaans, Frans, Russisch en Indonesisch.

bij hem de *bai'at* af. Hij ging zo op in zijn liefde voor Hadrat Mirza Sahib en in het plezier dat diens gezelschap hem gaf, dat hij de laatste boot richting Mekka miste, waar hij de *hadj* zou verrichten. Vandaar dat hij nog verscheidene maanden in Qadian bleef en veel baat had bij de kennis en inspiratie die hij daar voor zijn ziel opdeed. Toen ontving hij, volgens zijn vriend Ahmad Noor, een *ilhaam* (goddelijke mededeling) van de volgende inhoud: 'Offer je leven op de weg van de Heer, en aarzel niet; want God heeft het zo gewild voor het land van Kabul (hoofdstad van Afghanistan).'

Ten slotte besloot hij naar huis terug te keren en hij vroeg aan de Beloofde Messias om toestemming. Deze gaf de toestemming met tegenzin, en vergezeld Sahibzada Sahib enkele kilometers bij zijn vertrek uit Qadian. Tenslotte kwam de tijd om afscheid te nemen en Sahibzada Sahib viel neer aan de voeten van zijn meester, en zei dat de reden van zijn droefheid en rusteloosheid was dat hij er zeker van was dat hij de meester tijdens dit aardse leven niet zou weerzien. Met tranen in zijn ogen nam hij uiteindelijk afscheid en vertrok.

Alvorens hij de grens van Afghanistan overging, wachtte hij enige tijd en hij stuurde een brief naar *emier* Habib Ullah Khan in Kabul, om hem om toestemming te vragen. De *emier* was door de orthodoxe *moella's* reeds tegen Sahibzada Sahib opgestookt. Uiteindelijk werd de toestemming gegeven, maar er werd een gemeen spelletje gespeeld, want voordat hij Kabul binnentrok, omsingelden de soldaten van de *emier* hem en brachten hem bij de *emier*. Daar werd hij beschimpt en bedreigd en werd hem bevolen zijn dwaling openlijk te erkennen op straffe van de dood. Sahibzada Sahib weigerde dit te doen en bood aan over de kwestie te debatteren met een groep orthodoxe *moella's*. De *emier* ging hiermee akkoord en er werd een debat georganiseerd tussen negen *moella's* aan de ene en Sahibzada Sahib aan de andere kant. De rechter die het gebeuren voorzat, was een dokter uit Punjab, die een gezworen vijand van de Ahmadiyya Gemeenschap bleek te zijn. De discussie geschiedde op papier en er werden briefjes uitgewisseld, *maar de inhoud van de vellen papier werd geen enkele keer aan het publiek voorgelezen*. Vandaar dat niemand wist wat er nu besproken werd en wie wat zei. Uiteindelijk sprak de rechter het vonnis uit tegen Sahibzada Sahib, die aan ijzeren kettingen geketend werd en naar een donkere kerker in het fort gebracht werd. De *emier* heeft de beschreven vellen papier nooit willen lezen en zichzelf een oordeel willen vormen.

Voordat hij het definitieve vonnis ondertekende, waarin Sahibzada Sahib tot *kafir* verklaard werd en veroordeeld werd tot de dood door stening, liet de *emier* Sahibzada Sahib opnieuw halen en gebood hem zijn dwaling te erkennen of anders de dood onder ogen te zien. Sahibzada Sahib, die trouw aan zijn geloof was, weigerde dit en werd vervolgens ter dood veroordeeld.

Op de dag die voor de executie was vastgesteld, werd Sahibzada Sahib door een touw voortgetrokken, dat aan een ring was vastgemaakt die door zijn neus geboord was, en naar de plaats geleid waar de executie zou plaatsvinden. Voor de laatste keer werd hem opgedragen zijn dwaling te erkennen, maar dat weigerde hij opnieuw. Daarop werd hij tot aan zijn middel met aarde bedekt, in een kuil die daar gegraven was. De *emier* en de rechter wierpen de eerste stenen, die het hoofd van Sahibzada Sahib raakten en hem ernstig verwonden. Het bloed spoot uit de wonden en zijn hoofd viel voorover. Daarna volgde er een regen van stenen en al gauw was het lichaam onder een hoop stenen bedekt. Sahibzada Sahib stierf op 14 juli 1903 een martelaarsdood.

Voordat de bekogeling met stenen was begonnen en nadat Sahibzada Sahib geweigerd had zijn dwaling te erkennen, zag men hoe hij zijn ogen ten hemel hief en de volgende gebeden uit de Koran opzegde: 'Onze Heer! laat onze harten niet afdwalen, nadat Gij ons recht hebt geleid, en schenk ons genade van U; waarlijk, Gij zijt de grote Gever'(3:7). 'Mijn Heer! ... Gij zijt mijn Vriend in deze wereld en [in] het hiernamaals; laat mij in onderwerping [aan u] sterven en voeg mij bij de rechtschapenen' (12:101).

Naar verluidt kleurde de hemel op de avond die volgde op zijn marteldood rood. En de volgende dag brak er in Kabul en omgeving een hevige cholera-epidemie uit, en iedere dag stierven er honderden mensen. Degenen die de hand in dit wrede drama gehad hadden, ontsprongen de dans niet.

Op de veertigste dag na de executie kwam een leerling van Sahibzada Sahib, Ahmad Noor geheten, met enkele vrienden en haalde het lichaam van Sahibzada Sahib weg en nadat hij de rouwgebeden opgezegd had, begroef hij het lichaam. Overigens werd *emier* Habib Ullah Khan later doodgeschoten, en aan zijn dynastie werd door de roverhoofdman Bachha Saqqah met geweld een einde gemaakt.

Enige andere vrienden van de Beloofde Messias

Honderden volgelingen van Hadrat Mirza Sahib plachten Qadian te bezoeken, zaten in het gezelschap van de meester, leerden over de godsdienst van de islam en vertrokken als betere en wijzere mensen. De namen van enkelen onder hen die vaak kwamen en dan langer bleven en in Qadian verblijf hielden, worden hieronder gegeven:

1. Maulana Muhammad Ahsan van Amroha, een geleerde en goede vriend van de *Moedjaddid*, die naar Qadian verhuisd was.
2. Maulana Abdul Karim van Sialkot, die een boezemvriend van de *Moedjaddid* was en verslagen heeft achtergelaten van de uitspraken en daden van zijn meester. Hij was ook naar Qadian verhuisd.
3. Hakim Fazal Din van Bhera, een andere volgeling, die de leiding had over het gastenhuis. Hij was ook een migrant.
4. Mufti Muhammad Sadiq, die als secretaris van de *Moedjaddid* optrad en ook de redactie van de krant Badr voerde.
5. Mir Hamid Shah van Sialkot, een lid van de Sadr Anjuman.
6. Maulana Sher 'Ali, een geleerde schrijver.
7. Mirza Khuda Bakhsh, een geleerde *hakim* (dokter) en schrijver van religieuze literatuur.
8. Maulana Ghulam Hassan Khan van Peshawar, een geleerd en vroom man, die ook lid was van de Sadr Anjuman.
9. Sheikh Niaz Ahmad van Wazirabad, een zakenman, doch een zeer vroom en toegewijd volgeling van de *Moedjaddid*.
10. Dr. Mirza Ya'qub Beg van Lahore, een beroemd arts en chirurg en een lid van Sadr Anjuman.
11. Dr. Syed Muhammad Hussain Shah van Lahore, een bekend arts en een lid van Sadr Anjuman.
12. Sheikh Rahmat Ullah van Lahore, een zakenman en lid van Sadr Anjuman.
13. Dr. Basharat Ahmad, een arts en chirurg, die in dienst van de regering was en de *Moedjaddid* zo vaak hij maar kon kwam opzoeken. Hij onderscheidde zich in belangrijke mate van de anderen, omdat hij de meest veelzijdige en nauwkeurige biograaf van Hadrat Mirza Ghulam Ahmad Sahib was. Zijn boek *Moedjaddid-i-Azam* (in het Oerdoe), bestaande uit 3 delen, is een meesterwerk.
14. Maulana Burhan al-Din Jhelum.

15. Maulana Sarwar Shah Sahib.
16. Nawab Muhammad 'Ali Khan van Malerkotla.
17. Mirza Ayyub Beg Sahib.

De namen van diegenen van de veertien leden van de Sadr Anjuman Ahmadiyya, in Qadian, die op de vorige bladzijden niet vermeld zijn, worden hieronder gegeven:

1. Seth Abdur Rehman van Madras.
2. Dr. Mir Muhammad Ismail.
3. Mirza Mahmud Ahmad.
4. Dr. Khalifa Rashid al-Din.

5 In dienst van en ter verdediging van de islam

Geloofsbelijdenis

Op 23 oktober 1891 sprak Mirza Ghulam Ahmad Sahib, tijdens een bezoek dat hij bracht aan Delhi met zijn volgelingen, een zeer grote bijeenkomst van moslims in de Djami'a moskee in Delhi toe. De orthodoxe *maulvi's* hadden zo'n storm van verwensingen en luide protesten tegen hem ontketend, dat er in de moskee een aantal van de losgeslagen en schimpende leden van de congregatie opstonden, om Hadrat Mirza Sahib heendromden en dreigden hem bij zijn baard te grijpen en hem te laten stikken. Maulana 'Abdul Karim, een metgezel van Mirza Sahib die in de buurt zat, fluisterde Mirza Sahib in het oor dat de losgeslagen menigte dreigde hem geweld aan te doen. Mirza Sahib antwoordde: 'Maak je geen zorgen, Maulana Sahib, de 'doden' (in spiritueel opzicht) kunnen de 'levenden' (in spiritueel opzicht) geen kwaad doen, de Heer God beschermt hen.'

Daarna legde Hadrat Mirza Sahib de volgende verklaring af: 'De beschuldigingen die tegen me worden ingebracht dat ik het bestaan van *Lailat al-Qadr* (de Majestueuze Nacht), van wonderen en de hemelvaart zou ontkennen en dat ik er ook aanspraak op zou maken dat ik een profeet ben en het beginsel zou weigeren te erkennen dat er geen andere profeet meer zal komen (*gatm-i-noeboewwat*), zijn volledig onwaar en absoluut vals. In al deze zaken is mijn geloof hetzelfde als dat van de *Ahl as-Soenna wal Djama'a*. Bezwaren die tegen mijn boeken *Taudih Maraam* en *Izala-i-Auhaam* geuit zijn, berusten volledig op vergissingen die door de criticasters (zelf) begaan zijn.

Bij deze wil ik dan ook ten overstaan van de moslims in dit huis van God de volgende verklaring afleggen: ik geloof in het beginsel dat er geen andere profeet meer zal komen (*gatm-i-noeboewwat*), ik geloof in het zegel der profeten (*gatm-al-ambija*), (mogen hem vrede en zegeningen van God ten deel vallen) en ik beschouw degene die het beginsel dat er geen andere profeet meer zal komen, weigert te erkennen als een ketter en als iemand die niet tot de islam behoort. Ik geloof

eveneens in de engelen, wonderen, *Lailat al-Qadr*, etc.' (*Dien al-Haq*, p. 29)

Om te bewijzen dat zijn geloof in latere jaren niet veranderd is, halen wij de volgende passage aan uit zijn boek *Haqiqat-al-Wahie* (1907), p. 65, supplement *Istifta*, dat hij een jaar vóór zijn dood (in 1908) schreef: 'Ik ben alleen een profeet van God genoemd bij wijze van metafoor, maar dit staat los van de realiteit.' Hij verwijst hier naar het gebruik van het woord *nabi* (profeet) in de goddelijke openbaringen aan hem. Hiermee wordt iemand bedoeld die 'nieuws' verspreidt dat hij van God ontvangen heeft, maar hiermee wordt geen echte profeet bedoeld. Zo'n persoon wordt *moehaddas* genoemd (iemand waar God mee spreekt), zoals hij dat ook met andere *auliya* van deze heeft gedaan, die hetzelfde in hun geschriften bevestigd hebben.

Debatten met christelijke missionarissen

De Beloofde Messias was dag en nacht bezig het kwaad en de verkeerde overtuigingen ongedaan te maken die door christelijke missionarissen waren verspreid. Zo werd er een religieus debat tussen de christenen en moslims van Jandiala (bij Amritsar, Punjab) georganiseerd. De moslims benoemden Hadrat Mirza Sahib tot hun leider en woordvoerder in het debat. Er werd bepaald dat de ontmoeting in Amritsar zou plaatsvinden, en de bijeenkomst duurde van 22 mei tot 5 juni 1893. De christenen werden vertegenwoordigd door Dr. Henry Martin Clarke en 'Abdullah Atham, een christen die in dienst bij de overheid geweest was en nu gepensioneerd was.

Er was overeengekomen dat:

- a. Iedere partij slechts vijftig personen mee zou nemen, en dat men via toegangsbewijzen binnen kon komen.
- b. Het debat door twee scheidsrechters voorgezeten zou worden - een moslim en een christen.
- c. De onderwerpen aan beide zijden op schrift gezet en uitgedeeld zouden worden, waarna de betreffende partij in een speech (van een uur), die van tevoren opgeschreven was en vervolgens aan de vergadering zou worden voorgelezen, zou antwoorden. Het antwoord of de kritiek van de andere kant moest in een uur tijds gedictieerd en voorgelezen

worden. De twee documenten zouden vervolgens door de twee voorzitters mede-ondertekend worden.

Aan de ene kant werd er over het gegeven gediscussieerd of Jezus Christus al dan niet de zoon van God was en over zijn goddelijkheid, en werden de christelijke dogma's die aan hem werden toegeschreven, behandeld. Aan de andere kant werd er over de waarachtigheid van het Profeetschap van Mohammed gediscussieerd en over het gegeven of de Heilige Koran al dan niet het woord van God was. Hadrat Mirza Sahib stond erop dat bewijzen ter ondersteuning van hun opvattingen uit hun respectievelijke Heilige Boeken, de Koran en de Bijbel, gehaald moesten worden. Het was een interessant en nuttig debat en het werd door Hadrat Mirza Sahib in zijn boek *Djang-i-Moeqaddas* (De Heilige Oorlog) gepubliceerd.

Tijdens dit debat had 'Abdullah Atham, de christelijke spreker, bepaalde minachtende opmerkingen over de Heilige Profeet Mohammed gemaakt, waar Mirza Sahib aanstoot aan nam. En aangezien 'Abdullah Atham in zijn standpunt volhardde en geen berouw had, voorspelde Hadrat Mirza Sahib later (via een goddelijke boodschap) dat 'Abdullah Atham, tenzij hij berouw zou hebben en zijn betuigingen van spijt openbaar zou maken, binnen een periode van 15 maanden door God streng gestraft zou worden. Deze uitspraak bracht de vrees voor God in het hart van 'Abdullah Atham en hij veranderde steeds van verblijfplaats en nam speciale maatregelen om zichzelf te beschermen, aangezien hij aan hallucinaties leed dat gewapende mannen hem steeds volgden. Hij ging vaak te keer en huilde vaak. *Dit toonde aan dat hij in zijn hart berouw had.* Vandaar dat God hem in Zijn goedheid spaarde en de 15 maanden verstreken zonder dat er iets gebeurde.

De tegenstanders van de islam en zelfs moslimse tegenstanders dreven hier de spot mee. Hierop bracht Mirza Sahib een schriftelijke uitdaging in omloop, waarin hij verkondigde dat, tenzij 'Abdullah Atham *schriftelijk* zou verkondigen dat *hij spijt had*, de toorn van God hem zou treffen. Mirza Sahib daagde 'Abdullah Atham uit uit zijn schuilplaats te komen en, als hij zichzelf als de winnaar beschouwde, met Mirza Sahib te bidden dat de leugenaar binnen een jaar zou mogen sterven. Hij bood ook een beloning van vier duizend roepies aan 'Abdullah Atham aan, als deze zou winnen. Maar 'Abdullah Atham weigerde zich te laten zien en te bidden.

Op 3 december 1895 kondigde Mirza Sahib opnieuw aan dat, aangezien 'Abdullah Atham geweigerd had aan te kondigen dat hij berouw had en niet uit zijn schuilplaats kwam om te bidden om een beslissing van God, hij spoedig door God zelf ter verantwoording geroepen zou worden, en slechts zeven maanden later, op 27 juni 1896, stierf 'Abdullah Atham.

De uitdaging gericht aan bisschop Lefroy van Lahore

Een nieuwe bisschop, Lefroy geheten, kwam naar Lahore. Hij was vast van plan het op te nemen tegen de moslim-*maulvi's*, want hij wist dat zij geloofden dat Jezus Christus leefde, dat hij ten hemel was gevaren, en dat hij terug zou komen als redder van deze wereld. De bisschop was ervan overtuigd dat hij hen met argumenten zou kunnen verslaan. In dit verband werd zijn eerste lezing over het onderwerp 'Profeet zonder Zonden' in de Forman Christian Chapel in Anarkali, in Lahore, op 18 mei 1900 gegeven. Hij haalde niet alleen verzen uit de Bijbel aan, maar ook uit de geschriften van de moslim-*oelama*, om te bewijzen dat alleen Jezus Christus een *profeet zonder zonden* was, in tegenstelling tot alle andere profeten, die vroeg of laat wel gezondigd hadden. Hij nodigde de mensen uit na zijn lezing vragen te stellen, maar geen enkele moslim-*maulvi* durfde zijn mond open te doen, behalve een zekere Mufti Muhammad Sadiq, een geleerde discipel van de Beloofde Messias, die daar toevallig aanwezig was. Hij stond op en bekritiseerde de opvattingen die door de bisschop naar voren gebracht werden. Hij haalde ook de woorden van Jezus Christus aan, zoals die in het evangelie van Marcus (10:18) gegeven worden: 'En Jezus zeide tot hem: Waarom noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan God alleen.' Hij toonde verder aan dat Mohammed de grootste en heiligste van alle profeten is. Kortom, de bisschop had niet zo'n succes als hij van tevoren gedacht had.

Toen Hadrat Mirza Sahib van dit incident hoorde, was hij niet tevreden en hij daagde de bisschop uit met hem over het onderwerp te debatteren. Maar de bisschop sloeg dat aanbod af. Hij kondigde echter aan dat hij op 25 mei 1900 in de Rang Mahal High School, in Lahore, een andere lezing zou houden, nl. over het onderwerp van de 'Levende Profeet', en hij daagde de moslim-*maulvi's* uit naar hem te komen luisteren en over het onderwerp te debatteren, als ze tenminste durfden.

Omdat er geen enkele *maulvi* naar voren trad, werd Hadrat Mirza Sahib als de vertegenwoordiger van de moslims gekozen.

Op de afgesproken dag stond Mufti Muhammad Sadiq na de lezing van de bisschop op en las de verklaring voor die door Mirza Sahib was opgesteld. Hij verklaarde dat Jezus Christus een menselijke profeet was, net zoals de andere profeten, en dat hij aan de dood aan het kruis ontsnapt was, dat hij naar Kasjmier was gegaan om daar te prediken en de 'verloren schapen' van de Israëlieten de weg te wijzen, en daar gestorven en begraven was. Hij bewees dat Jezus Christus nooit ten hemel gevaren was, en dat hij daar niet voortleeft om als de Beloofde Messias naar de aarde terug te keren.

De bisschop en de andere christelijke priesters die daar aanwezig waren, schreeuwden dat zij met een moslimvertegenwoordiger over het onderwerp wilden discussiëren, en niet met een 'Mirzai' (zoals zij de volgelingen van Hadrat Mirza Sahib noemden), die door andere moslims niet als een 'moslim' beschouwd werden. Vreemd genoeg schreeuwden bijna alle moslims die onder het publiek aanwezig waren, terug dat zij de 'Mirzai's' wel als moslims beschouwden, en dat zij zeker de vertegenwoordigers van de moslims zijn. De bisschop werd wederom schaakmat gezet.

Hadrat Mirza Sahib daagde de bisschop opnieuw uit tot een debat over de desbetreffende onderwerpen op een plaats en een tijd die hem uitkwamen. Dit debat zou van tevoren goed gepland worden en er zou veel ruchtbaarheid aan worden gegeven. Maar de bisschop sloeg het aanbod af en vertrok vanuit Lahore naar Simla. Spoedig daarna werd hij, op eigen verzoek, vanuit India naar het Perzische Golf-gebied overgeplaatst.

Een uitdaging gericht aan Dr. John Alexander Dowie

In 1902 haalde een geleerde christelijke priester en evangelist uit de stad Chicago (V.S.), Dr. John Alexander Dowie, zich in het hoofd dat hij een profeet van God was en dat hij vóór de wederkomst van de Messias gezonden was, zoals Johannes de Doper (die Elia voorstelde) vóór de komst van Jezus Christus kwam. Hij won al snel aan populariteit en beschikte over een groot aantal volgelingen. Hij ging zelfs zo ver dat hij in de kranten van 9 december 1902 aankondigde dat hij mensen

van over de hele wereld bijeen zou brengen en ervoor zou zorgen dat de christenen zich daar ter plekke en elders zouden kunnen vestigen. Hij maakte er aanspraak op dat alle moslims door zijn gebeden vernietigd zouden worden en dat ook hun godsdienst, de islam, en hun religieuze centrum *Ka'ba* (Mekka) vernietigd zouden worden.

Nadat Hadrat Mirza Sahib over hem vernomen had, richtte hij op 8 augustus 1902 een uitdaging aan het adres van Dr. Dowie, waarin hij zei dat, hoewel hij (Mirza Sahib) al een oude man was en aan verschillende kwalen leed, hij desondanks, omdat hij de voorvechter van de islam was, bereid was Dr. Dowie tegemoet te treden in een gezamenlijk gebed tot God, waarin ze God zouden smeken dat degene die ongelijk zou hebben tijdens het leven van de ander dodelijk getroffen zou worden, en dat dit een teken van God aan de wereld zou zijn. Deze uitdaging werd in verscheidene kranten gepubliceerd en de bekende periodiek *The Literary Digest* uit New York, die op 20 juni 1903 uitkwam, maakte eveneens melding van deze uitdaging.

Toen Dr. Dowie weigerde op de uitdaging te reageren, herhaalde Hadrat Mirza Sahib de uitdaging op 23 augustus 1903, maar het mocht niet baten. Dr. Dowie werd later als een bedrieger en oplichter aan de kaak gesteld, en zijn familie en volgelingen lieten hem in de steek. Hij werd door een verlamming getroffen en stierf nog gedurende het leven van Hadrat Mirza Sahib in maart 1907.

Hoe de dood van Pandit Lekh Ram voorspeld werd

Hadrat Mirza Ghulam Ahmad Sahib richtte zich niet alleen in zijn geschriften tegen de christelijke verwensingen, maar hij nam ook de hindoese cultussen en hun verscheidene sekten onder handen. De Arya Samajisten waren nog het meest beledigend en agressief. Eén van hun leden, Pandit Lekh Ram geheten, overtrof alle anderen in zijn verwensingen en beledigende geschriften aan het adres van de islam en de Heilige Profeet. Mirza Sahib debatteerde met hem, waarbij hij feiten en cijfers aanhaalde om aan te tonen dat hij het bij het verkeerde eind had en de islam en de Heilige Profeet juist waren. Het hoeft geen verbazing te wekken dat hij Mirza Sahib een leugenaar en oplichter noemde.

Hadrat Mirza Sahib had in 1885 een aankondiging gedaan waarin hij zijn tegenstanders uitdaagde, ongeacht of ze wel dan niet moslims waren, zich aan te melden en met hem een jaar in Qadian te verblijven, en als zij gedurende die tijd geen enkel hemels teken zouden zien dat hen ervan zou overtuigen dat zijn (Mirza Sahibs) aanspraken op waarheid berustten, hij een boete zou betalen van tweehonderd roepies per maand plus alle kosten voor de bezoeker. Er was niemand die het aanbod durfde aan te nemen.

Alleen Pandit Lekh Ram zag het allemaal als een geintje en stemde erin toe naar Qadian te komen, maar hij eiste wel van tevoren tweehonderd roepies. Mirza Sahib antwoordde dat de pandit geen erkend leider van de Arya Samajisten was, zodat zijn komst naar Qadian geen enkel nut zou hebben. Hierop gaf de pandit een zeer spottend en beledigend antwoord. Hij daagde Mirza Sahib uit de waarheid van zijn bewering te bewijzen door vooraf tweeduizend vierhonderd roepies te betalen.

Hadrat Mirza Sahib ging hiermee akkoord, op voorwaarde dat Lekh Ram voor de dag zou komen met een geconfirmeerde en getekende verklaring van leiders van de Arya Samajisten, waarin zij formeel verklaarden dat Lekh Ram hun vertegenwoordiger was. Er werd ook nog een andere voorwaarde gesteld, nl. dat als Pandit Lekh Ram een *buitengewoon 'teken' uit de hemel zou zien*, hij moslim zou worden, en dat hij, als hij geen moslim zou worden, een boete van tweeduizend vierhonderd roepies zou moeten betalen. Maar de sluwe pandit had hier zijn bedenkingen tegen en accepteerde het aanbod en de voorwaarden niet.

Hij kwam echter in november 1885 op eigen initiatief naar Qadian en logeerde daar bij vrienden. Hij bracht geen bezoek aan Mirza Sahib, maar schreef slechts brieven en verstuurde die via zijn vrienden. Uiteindelijk bracht hij er Mirza Sahib van op de hoogte dat hij op 14 of 15 december uit Qadian zou vertrekken, en hij eindigde zijn epistel met een snoevende verklaring (die uiteindelijk tot zijn gewelddadige dood leidde), die als volgt luidde:

'Als u er dan niet van houdt een persoonlijk debat te voeren, laat ons dan in ieder geval een 'teken uit de hemel' zien. Vraag dan tenminste aan uw Heer, die grote plannenmaker, die daar op een hoge troon zit, om een *beslissend Hemels teken* dat tegen mij gericht is.'

De Beloofde Messias was erg boos, nadat hij op deze wijze was uitgedaagd. Hij hief zijn handen ten hemel en bad tot God van de Hemelen en de Aarde. Zijn gebed werd verhoord en hij kreeg een openbaring waarin gezegd werd dat Lekh Ram slechts een 'dood kalf' was, dat een vuil en profaan geluid voortbracht, en dat hij voor zijn onbeschaamdheid en arrogantie beslist op een vreselijke wijze gestraft zou worden.

Op 22 februari 1893 verspreidde de Beloofde Messias op grote schaal een aanplakbiljet waarin hij het volgende verklaarde: 'Lekh Ram zal, evenals het Samaritaanse kalf, in stukken gesneden worden.' Maar Lekh Ram toonde geen berouw. Integendeel, hij verzoon op zijn beurt belachelijke profetieën die tegen de Beloofde Messias gericht waren en bracht deze in omloop.

De toorn des Hemels was nu helemaal opgewekt, en er kwam een bericht uit 'De Hogere Regionen' waarin werd bekendgemaakt dat Lekh Ram binnen zes jaar zou sterven en dat dit vreselijke noodlot hem zou treffen op de dag na het *Ied*-feest. De profetie werd in augustus 1893 gepubliceerd. De Beloofde Messias zag ook in een visioen een groot, sterk, onaards wezen, angstaanjagend om te zien, met bloeddorpen ogen en een bloederig gezicht, die met bulderende stem gromde: 'Waar is Lekh Ram?' Maar Lekh Ram toonde geen berouw en bleef onvermurwbaar.

De tijd verstreek en er gingen vier jaar voorbij. Op 6 maart 1897, om 4 uur 's middags zat Pandit Lekh Ram op zijn zolderverdieping, waar het altijd fris was. Zijn huis lag aan een doodlopende straat van Lahore, waar de bevolking alleen uit hindoes bestond, en er werd in de straat een bruiloft gevierd.

Enige tijd daarvoor was een onbekende persoon bij Pandit Lekh Ram in de leer gegaan, en nadat de pandit hem enige tijd onder zijn hoede had gehad, stemde deze persoon er uiteindelijk in toe zich tot het geloof van de Arya Samajisten te laten bekeren. De pandit was opgetogen en stelde een datum voor zijn bekeringsceremonie vast. Deze discipel was de enige persoon die de pandit, buiten zijn eigen familie, vertrouwde.

Op die bewuste middag was deze discipel de enige die op de zolderverdieping aanwezig was. De pandit was slechts gedeeltelijk gekleed, en terwijl hij aan het bidden was, gaapte hij en rekte zich uit, waardoor zijn buik bloot kwam te liggen. Daarop trok de jonge discipel

als de bliksem een dolk te voorschijn en reet de buik van de pandit open. De pandit brulde als een gewonde stier en schreeuwde om hulp.

Ondertussen was de jonge discipel de trap afgerend en liet daar in zijn haast een van zijn schoenen achter. Het hele gebied werd onmiddellijk aan een grondig onderzoek onderworpen. De straat waar het huis aan lag, liep aan de ene kant dood en was aan de andere kant gedeeltelijk geblokkeerd door de bruiloftspartij. Toch had de moordenaar kans gezien volledig in het niets te verdwijnen.

De Arya Samajisten schopten een vreselijke rel en beschuldigden Mirza Sahib ervan dat hij één van zijn leerlingen gestuurd had om de moord te begaan. Het huis van Hadrat Mirza Sahib in Qadian werd doorzocht, maar er werd geen bezwarend bewijsmateriaal gevonden. De Beloofde Messias ontkende dat hij iets te maken had met het afgrijselijke drama.

Vreemd genoeg was de dag na de moord een *Ied*-dag. De politie had echter één aanknopingspunt en dat was de schoen van de moordenaar. Er werden heel wat verdachten door de politie gearresteerd, maar geen van hen paste de betreffende schoen en zij moesten weer in vrijheid gesteld worden. De moordenaar werd nooit gevonden.

De pandit, die ernstig was gewond, werd door de beste chirurgen van de stad Lahore geopereerd, maar hij stierf. Zijn lichaam werd volgens hindoese riten gecremeerd en zijn as werd in de rivier Ravi gestrooid.

Het was zaterdag en het was de dag van het moslimse *Ied*-feest. De overeenkomst tussen dit incident en het incident waarbij het Samaritaanse kalf (in de tijd van de profeet Mozes) verbrand werd en de as ervan in de rivier gegooid werd, is werkelijk frappant. Toen brak er, nadat men zich van het *kalf* ontdaan had, een epidemie uit, en ook in dit geval brak er, nadat men zich van de as van Lekh Ram ontdaan had, een pestepidemie uit.

De tijdige en opzienbarende vervulling van de profetie die door de Beloofde Messias was gedaan om de eer van de islam en de Heilige Profeet te wreken, vervulde de mensen met ontzag. Zij die van nature goed waren, erkenden de waarheid van de aanspraken van Hadrat Mirza Sahib en legden de *bai'at* bij hem af.

De grote conferentie der godsdiensten

In december 1896 stelden de intelligentsia van Lahore voor een conferentie van de verschillende godsdiensten bijeen te roepen. Swami Shogan Chandra had daarvan de organisatie in handen. Hij werd in dit werk bijgestaan door zes geleerde moderatoren - drie hindoes, twee moslims en een sikh. Theologen van verschillende godsdiensten werden uitgenodigd om over de volgende vijf onderwerpen te spreken, waarbij zij alleen naar hun Geopenbaarde Boeken zouden mogen verwijzen:

- a. De fysieke, morele en spirituele conditie van de mens.
- b. De toestand van de mens in het hiernamaals.
- c. Het werkelijke doel van het bestaan van de mens en de middelen om dit doel te bereiken.
- d. Het effect van handelingen in het huidige leven en het leven dat daarna komt.
- e. De bronnen van Goddelijke Kennis.

Mirza Ghulam Ahmad Sahib kreeg een speciale uitnodiging om hieraan deel te nemen. Hij aanvaardde de uitnodiging, en hoewel hij zich niet goed voelde, zette hij zich tot het schrijven van een verhandeling. Toen deze af was, werd hem via een goddelijke boodschap medegedeeld dat *zijn verhandeling de andere zou overtreffen*. Mirza Sahib bracht de mensen hiervan op de hoogte. Op 28 december 1896 las een geleerde discipel van Mirza Sahib, Maulana 'Abdul Karim, met luide en melodieuze stem de verhandeling voor, omdat Mirza Sahib zelf niet kon komen.

De thesis was zo wetenschappelijk, zo interessant en zo boeiend, dat het committee, op aandringen van het publiek, extra tijd en een extra zitting op de volgende dag inlastte. De organisatoren van de conferentie, mensen van allerlei overtuigingen en de kranten van de Punjab verklaarden unaniem dat er geen twijfel aan bestond dat de lezing van Hadrat Mirza Sahib *de beste* was. Zij adviseerden de moslims zelfs de lezing in het Engels te vertalen en in Europa en Amerika te distribueren.

De voordracht werd later niet alleen in het Oerdoe gedrukt en gepubliceerd, maar werd door Maulana Muhammad 'Ali ook in het Engels vertaald, onder de titel *Teachings of Islam*.

Betekenis van de naam Ahmadiyya

Nadat aan het publiek bekend gemaakt was dat Hadrat Mirza Ghulam Ahmad Sahib er aanspraak op maakte dat hij de *Moedjaddid* van de veertiende eeuw AH, de Beloofde Messias en *Mahdi* was, werden de volgelingen van Hadrat Mirza Sahib door de tegenstanders *Mirzai's* of *Qadiani's* genoemd. Tijdens de officiële volkstelling in 1901 was men verplicht onderscheid te maken tussen de verschillende groeperingen van de aanhangers van een godsdienst op grond van hun doctrines etc., zodat ze geïdentificeerd konden worden. Vandaar dat Hadrat Mirza Sahib de naam '*moesalman firqa-i-Ahmadiyya*' (moslims van de Ahmadiyya groepering) aan zijn volgelingen gaf.

Er werd niet voor de naam Ahmadiyya gekozen omdat Ahmad deel van zijn naam uitmaakte, maar omdat het één van de twee namen van de Heilige Profeet Mohammed was. De naam *Ahmad* van de profeet weerspiegelde zijn *djamaal* (schoonheid), hetgeen betekende dat de Heilige Profeet vrede en harmonie in de wereld zou verspreiden. In een *geopenbaard* vers werd aan Hadrat Mirza Sahib het volgende verteld:

'Groter en ver uitgaand boven het menselijk denken en de menselijke verbeelding is de waardigheid van *Ahmad* (de Heilige Profeet), wiens 'slaaf' (Mirza Sahib) als de Messias van deze eeuw gezien kan worden.'

De Heilige Koran laat er geen enkele twijfel over bestaan dat er met de komst van de Heilige Profeet Mohammed (mogen hem vrede en de zegeningen van Allah ten deel vallen) een *definitief* einde is gekomen aan het profetschap, en alle naties en de hele wereld zullen tot aan de dag van de wederopstanding in navolging leven van het geloof van de islam en het boek van de islam, de Heilige Koran. Om het geloof van de islam te vernieuwen en in de oude luister te herstellen zullen echter aan het begin van iedere eeuw (hidjra) *moedjaddids* (aangesteld door God) gezonden worden. Vandaar dat Hadrat Mirza Ghulam Ahmad er aanspraak op maakte dat hij door God als de *Moedjaddid* van de veertiende eeuw AH was aangesteld.

Zoals eerder vermeld was hij ook verheven tot Beloofde Messias en tot *Mahdi*. Hadrat Mirza Sahib liet er echter geen twijfel aan bestaan dat zijn aanspraak dat hij de Beloofde Messias (of *Mahdi*) was zeker niet belangrijker was dan zijn aanspraak een ontvanger te zijn van de

goddelijke boodschap (*moelham min Allah*) of een *moedjaddid* van God. Hij verklaart de ware aard van zijn aanspraken als volgt:

'Het is alleen het voorrecht van die profeten die *sjarie'a* en nieuwe geboden van God brengen, iemand een *kafir* te noemen die hun aanspraken niet wil erkennen. Maar niemand wordt een *kafir* omdat hij degenen die geïnspireerd zijn (*moelhams*) en degenen tot wie God spreekt (*moehaddasien*, afwijst (behalve wanneer hij de bezitters van *sjarie'a* [*Sahib al-sjarie'a*] afwijst), hoe groot hun waardigheid ook is voor het aangezicht van God, en hoe groot de eer ook is die hen ten deel gevallen is omdat God tot hen gesproken heeft'. (*Tirjaaq al-Qoeloeb*, 1902, p. 130)

Bijdrage aan de islamitische gedachte

De Ahmadiyya Beweging heeft op vele manieren aan de islamitische gedachte bijgedragen:

1. Zij heeft de relatie van de islam ten opzichte van andere godsdiensten verduidelijkt. De islam heeft een brede en ruimdenkende visie op andere godsdiensten, omdat er in de loop der tijden onder alle naties ter wereld profeten verschenen zijn: 'En er is geen volk, of een waarschuwer is onder hen geweest' (De Koran, 35:24). De moslims moeten in al deze profeten geloven, en van de moslimse heersers werd verwacht dat zij hun niet-moslim onderdanen beschermden en waakten over hun bedelaars. (De Koran, 2:3 en 22:40).
2. De Ahmadiyya Beweging heeft gepoogd de valse noties die er over de *djihaad* bestaan, en die aan de islam worden toegeschreven, weg te nemen. Niet-moslims beschuldigen de islam ervan dat de islam door het gebruik van het zwaard verspreid is. Het idee van een *Mahdi* die met het zwaard komt om de islam te verspreiden, speelt de vijand in de kaart. Het fundamentele principe van de islam is: 'Er is geen dwang in de godsdienst' (De Koran, 2:256)
3. 'Terug naar de Heilige Koran' is het motto van de Ahmadiyya Beweging geweest, hetgeen allereerst inhoudt toewijding aan het woord van God en in de tweede plaats aan de interpretatie die de Heilige Profeet

er in de *hadies* aan geeft, hetgeen betekent dat de *fiqh* (jurisprudentie) of de mening en de regels die door *Imaams* gegeven worden pas op de derde plaats komen, en slechts in het licht van de Koran en de *hadies* aanvaard mogen worden.

Helaas wordt er door de hedendaagse 'oelema' niet op deze manier over de islam gesproken, maar slechts in termen van Hanafi, Maliki, Ahl-i-Hadies of Shi'itische wetten, wat hetzelfde is als het paard achter de wagen spannen.

De Ahmadiyya Beweging heeft verder aangetoond dat de theorie waarin bepaalde verzen uit de Koran ongeldig verklaard worden (*nasch*) en die op bepaalde tradities gebaseerd is, niet klopt. *Geen enkele van die tradities kan tot de Heilige Profeet herleid worden.* Op grond van deze onjuiste stelling wordt aangenomen dat er bepaalde verzen in de Heilige Koran voorkomen waarvan de geldigheid door sommige andere verzen tenietgedaan wordt, en dat er bepaalde verzen zijn waarvan geaccepteerd moet worden dat zij deel van de Heilige Koran uitmaken, hoewel men ze daar niet in aantreft. Dit gaat lijnrecht tegen de opvatting in dat de tekst van de Heilige Koran puur en onveranderlijk is:

'Beweeg er uw tong niet mee, om die te verhaasten. Waarlijk, op Ons komt het verzamelen daarvan en het reciteren daarvan neer. Derhalve, wanneer Wij die gereciteerd hebben, volg er dan het reciet van. Vervolgens komt op Ons het verklaren daarvan neer'(De Koran, 75:16-19).

En ook:

'Peinzen zij dan niet over de Koran? En indien die van iemand anders dan God was, zouden zij daarin menige tegenstrijdigheid hebben gevonden' (De Koran, 4:82).

4. Een andere heel belangrijke bijdrage is de solidariteit van de islam. De Heilige Koran zegt hierover:

'O gij, die gelooft! wees oppassend voor uw plicht jegens God met de zorg die Hem toekomt, en sterf niet, te zij gij moslims zijt. En houd vast aan Gods verbond, allen tezamen, en wees niet verdeeld' (3:101,102).

Omdat de menselijke natuur nu eenmaal zo is, valt er niet aan te ontkomen dat er af en toe verschillen van mening zullen ontstaan. 'De onderlinge verschillen in mijn *oemma* zijn een zegen', verklaarde de Heilige Profeet.

Maar de *moella* heeft er een vloek van gemaakt door de moslims bij het minste of geringste *kafir* te gaan noemen. Hadrat Mirza Sahib benadrukte dat de Heilige Koran hierover het volgende zegt:

'En zeg niet tot een ieder die u vrede aanbiedt: Gij zijt geen gelovige.'
(4:94).

Terwijl de Heilige Profeet hierover gezegd heeft: 'Ieder die zijn gebeden zegt zoals wij dat doen, met het gezicht naar onze *Qibla* gekeerd, en het door ons geslachte dier eet, is een moslim voor wie het verbond van Allah en Zijn boodschapper is; schend daarom Allah's Verbond niet.' (*Al-Boechari*, 8:28)

5. Hadrat Mirza Sahib was de persoon die een einde maakte aan de misvatting die er bestond omtrent de komst van de Beloofde Messias en de *Mahdi* in de islam. Hij onthulde ook de identiteit van *Dadjdjaal* en *Jadjoedj* en *Madjoedj* (d.w.z. de antikrist en Gog en Magog).

6. Hadrat Mirza Sahib benadrukte ook dat de voorspelling van de Heilige Koran (48:28) dat de islam uiteindelijk zal zegevieren over alle andere godsdiensten, in de huidige tijd zal uitkomen. Dit is een tijdperk van ideologische conflicten, en de islam, met zijn superieure denkbeelden over de menselijke waarden, is voorbestemd over andere ideologieën in de wereld te zegevieren.

6 Enkele profetieën van de *Moedjaddid* van deze eeuw

Allah spreekt en communiceert met Zijn gekozenen. De Heilige Profeet zei dat er na zijn heengaan slechts een gedeelte van het Profeetschap overblijft voor de *oemma*, namelijk het doorgeven van blijde tijdingen (*moebasjaraat*). Hij zei ook dat God ook tot heiligen onder de Israëliëten gesproken had, alhoewel dit geen 'profeten' waren (in de algemeen aanvaarde betekenis), en dat 'Umar (de tweede kalief van de islam) ook zo'n figuur van zijn *oemma* was.

Veel *auliya* en *moedjaddids* in de islam hebben in hun geschriften bevestigd dat zij boodschappen van God ontvangen hebben. Trouwens, hoe kan er een *levende God* zijn, wanneer hij niet spreekt, en hoe zou er sprake kunnen zijn van een *levende godsdienst*, wanneer de *auliya* (of heiligen) niet geëerd worden door de mededelingen van God.

Uiteraard kan er na de Heilige Profeet Mohammed niemand meer enige profetische openbaring krijgen. Vandaar dat Hadrat Mirza Sahib ook vele boodschappen van God ontving en enkele daarvan waren profetieën over gebeurtenissen die nog moesten plaatsvinden, waarvan er op dat moment geen enkele aanwijzing was dat zij ook werkelijk zouden gebeuren. Deze tijdingen waren bedoeld om aan te tonen dat zij waarlijk van goddelijke oorsprong waren. Deze profetieën bewezen overigens dat er een *levende en machtige God* bestond en dat de islam een levende godsdienst was.

De goddelijke boodschappen die aan Hadrat Mirza Sahib gegeven werden, waren lang van inhoud en het waren er veel. Zij zijn verzameld in de vorm van een boek, *Tazkira* geheten. Van enkele van deze profetieën wordt hieronder melding gemaakt.

De opkomst van Japan

Nog geen eeuw geleden was Japan nog slechts een onbekend en zwak Aziatisch land. Er was erg weinig bekend bij de buitenwereld over

de mensen die er woonden en hun gebruiken. In 1853 dook Commodore C. Perry met een eskader van de marine van de Verenigde Staten bij de Japanse kust op en hij overreedde Japan handelsbetrekkingen met de westerse naties aan te gaan.

God had voorbeschikt dat Japan een grote macht zou worden, en alle naties ter wereld zouden dingen naar de vriendschap van dit land, dat een enorme ontwikkeling zou doormaken. Het volgende werd aan de Beloofde Messias onthuld: *'Een grote macht uit het Oosten, en de kritieke situatie van Korea.'*

Toen de macht van Japan toenam, begon het zijn territorium in Oost-Azië uit te breiden. De Chinees-Japanse oorlog bracht Korea onder Japanse invloed en het werd uiteindelijk in 1910 door Japan geannexeerd. De politiek van Japan botste ook met die van het Rusland van de Tsaren en er brak uiteindelijk oorlog uit tussen de twee landen.

De Russische vloot kwam helemaal van de Baltische Zee naar de zee van Japan om slag te leveren. De slag begon op 8 februari 1904. De Russische vloot werd vernietigd en de Russische legers werden op 10 oktober 1904 door Japan verslagen. Er werd een wapenstilstand gesloten. Zo kwam de profetie uit die door de Beloofde Messias gedaan was. *Korea werd onderworpen en Japan werd een grote mogendheid.*

Een Profetie over Bengalen

Lord Curzon was van 1899 tot 1905 de Britse onderkoning van India. Het was ongetwijfeld een goede zaak, dat hij het Department of Archaeology, dat ressorteerde onder de Indiase regering, op poten zette, waardoor de historische overblijfselen van onschatbare waarde van de voormalige, oude koninkrijken in India bewaard konden blijven. Om de regering aan meer inkomsten te helpen en gedeeltelijk om de permanente kolonisatie van Bengalen ongedaan te maken, maakte hij echter een nieuwe provincie van Oost-Bengalen en Assam, terwijl het eigenlijke Bengalen, waarvan Calcutta de hoofdstad was, gewoon bleef bestaan. De Bengalezen waren ontstemd over deze afscheiding. Toen de afgevaardigden naar de regering er niet in slaagden de verdeling van het thuisland ongedaan te maken, namen de Bengalezen hun toevlucht tot gewelddadige maatregelen.

Dit was de stand van zaken, toen de Beloofde Messias in februari 1906 een goddelijke boodschap van de volgende inhoud ontving: *'Over het eerste bevel (tot de verdeling) betreffende Bengalen; zij (het volk) zullen nu weer verzoend worden.'*

Niets wees er toen op dat het decreet van de Britse regering ingetrokken zou worden. Koning George V van Groot Brittannië, keizer van India, kreeg in 1911 het verzoek India te bezoeken en een *darbaar* (koninklijke rechtszitting en receptie) te houden in Delhi, dat de nieuwe hoofdstad van India zou worden (in plaats van Calcutta) en de zetel van de Indiase regering. Tijdens deze *darbaar* gaf de koning formeel opdracht de verdeling van Bengalen ongedaan te maken en herstelde hij het land in zijn oorspronkelijke staat. Zo werd de belangrijke profetie vervuld die zo'n zes jaar eerder door de *Moedjaddid* van de eeuw was verkondigd.

Revolutionaire veranderingen in Perzië

In Perzië was er sprake van een absolute monarchie. De onderdanen waren daar niet al te gelukkig mee en verlangden meer democratie. In 1896 werd de toenmalige sjah van Perzië vermoord en Mirza Muhammad 'Ali Shah werd koning; maar het bleef onrustig. In 1906 ontving de Beloofde Messias een goddelijke boodschap: *Een gewelddadige omwenteling in het paleis van Kisra* (de oude titel van de koningen van Perzië).

In 1909 brak de revolutie uit in Perzië en zocht hij zijn toevlucht in de Russische ambassade in Teheran. Er werd een volksparlement in het leven geroepen. Maar deze profetie voorspelde ook de naderende rampspoed die Perzië nog zou treffen. Niet lang daarna begonnen de twee grootmachten van de regio, de Britten en de Russen, zich in de aangelegenheden van Perzië te mengen en vestigden er hun invloedssfeer - de Britten in de zuidelijke helft van Perzië en de Russen in de noordelijke helft. Maar uiteindelijk werd Perzië, dat nu Iran heet, door God gered.

De Eerste Wereldoorlog en de nasleep ervan

De Beloofde Messias had herhaaldelijk goddelijke boodschappen ontvangen over enkele aardbevingen of omwentelingen die de wereld zouden doen opschrikken.

1. De eerste waarschuwing kwam in december 1903 en in juni 1904: 'Alle gebouwen (van Punjab) waar men permanent en tijdelijk verblijf houdt, zullen met de grond worden gelijkgemaakt.' Daarop volgde een goddelijke belofte dat: 'Alle personen binnen de vier muren van uw huizen zullen gered worden.' Op 3 april 1905 kwam de goddelijke waarschuwing: 'De dood staat voor de deur.'

De volgende morgen, op 4 april 1905, vond er in de bergketen een enorme aardbeving plaats, die vooral in Dharamsala en Palampur in het district Kangra, in Punjab, veel dood en verderf zaaide. Omdat de mensen zich van deze waarschuwing niets aantrokken en hun leven niet beterden, kwamen dergelijke vreselijke aardbevingen ook in latere jaren voor, waarvan de aardbevingen in Bihar en Quetta (in 1935) nog het meest verwoestend waren.

2. Maar er kwam opnieuw een waarschuwing voor een andere *vreselijke ramp* en deze werd in het aprilnummer van 1905 van *The Review of Religions* gepubliceerd. Hierin vergeleek de Beloofde Messias deze ramp met de bevingen op de dag des Oordeels, en hij zei erbij dat de wereld dit nog nooit eerder aanschouwd had.

Verdere bijzonderheden van de profetie worden gegeven (in de vorm van een gedicht) in het boek *Barahin-i-Ahmadiyya*, deel V, p. 120:

- (a) In een fractie van een seconde zal deze aarde op haar kop staan.
- (b) Stromen bloed zullen vloeien als het water van rivieren.
- (c) De reizigers zullen de hardheid van dat uur voelen; zij die onderweg zijn zullen de weg kwijtraken, en tevens hun verstand verliezen.
- (d) Groot en klein, allen zullen zich ter aarde geworpen hebben uit vrees.
- (e) *Zelfs de tsaar (van Rusland) zal op dat uur in een toestand van uiterste nood verkeren.*

De profetie werd op 15 april 1905 gedaan. De Beloofde Messias verwisselde op 26 mei 1908 het tijdelijke met het eeuwige.

In 1914 vonden de gebeurtenissen plaats die tot de meest afschuwelijke wereldoorlog in de geschiedenis leidden. Er kwamen miljoenen mensen om, duizenden steden werden met de grond gelijk gemaakt, vele koningen verloren hun kroon en hun landen kregen een ander aanzicht.

Maar de grootste verandering in de geschiedenis kwam tot stand door de revolutie in 1917 in Rusland, toen de machtige tsaar niet alleen zijn kroon maar ook zijn hoofd verloor, waardoor er na 304 jaar heerschappij een einde kwam aan de Romanoff-dynastie, die de absolute macht in handen had gehad.

Het Turkse rijk, hoe het uiteenviel en als een feniks uit zijn as herrees

Het machtige Turkse rijk ontstond in 1258 en breidde zich na de verovering van Constantinopel door Sultan Muhammad II geleidelijk uit, totdat men het grootste deel van Zuid-Oost-Europa in handen had. De invloed ervan strekte zich echter uit tot aan de kusten van de Perzische Golf, de Indische Oceaan en de Rode Zee, en in Afrika tot aan Egypte en Tripoli. De machtige, Turkse vloot voer in volle glorie over de Middellandse Zee.

Maar in de achttiende eeuw begonnen de eerste tekenen van verval zich af te tekenen. Het bestuur raakte in handen van ministers die op eigen gewin uit waren. Rusland veroorzaakte steeds problemen aan de noordelijke grens. De christelijke naties waren de kruistochten of de verovering van Constantinopel nog niet vergeten. Ze smeedden allerlei plannen en nog vóór het einde van de negentiende eeuw was Turkije bijna al zijn Europese bezittingen kwijtgeraakt.

Tijdens de eerste wereldoorlog koos Turkije de kant van Duitsland. Na hun nederlaag verdeelden de geallieerden het oostelijke deel van het Turkse Rijk in stukken. Griekenland kreeg de vrije hand in Klein-Azië.

Maar lang vóór die tijd, in januari 1904, had de Beloofde Messias een goddelijke boodschap (gepubliceerd in *The Review of Religions*) in de volgende woorden ontvangen:

'De Turken (in vroeger tijden *Roem* geheten) zullen in een naburig land verslagen worden, maar na hun nederlaag zullen zij hun vijanden overwinnen.'

Turkije had in oktober 1918 de nederlaag aanvaard, maar God had andere plannen. De aanwezigheid van Griekse troepen in hun thuisland wekte uiteindelijk de woede van de Turken op. Zij kwamen bijeen en nadat Mustafa Kamal Pasha hen verenigd had, gingen ze de strijd aan en dreven ze de Grieken uit Klein-Azië. In oktober 1928 ontstond er een nieuwe Turkse Republiek, waar Mustafa Kamal Pasha aan het hoofd van stond en waarvan de hoofdstad in Ankara lag. Zij daagden de Europese mogendheden uit en bereikten uiteindelijk dat deze akkoord gingen met hun onafhankelijkheid en met de nieuwe republiek. Zo werd het woord van God bewaarheid.

Hoe Shastri's profetie vals bleek te zijn

Toen het Britse bewind in India ten einde liep, werd het land in tweeën gedeeld - in Bharat en Pakistan. De hindoes van Bharat vergaven Pakistan nooit en smeedden vanaf het allereerste begin plannen om de scheiding ongedaan te maken.

De Beloofde Messias vertelde dat hij op 29 april 1905 (*Al-Hakm* van 30 april 1905) het volgende visioen mocht ontvangen: 'Om zeven voor twee 's nachts aanschouwde ik in een visioen dat de aarde plotseling begon te schudden. Vlak daarop was er een ernstige schok voelbaar. Ik zei tegen mijn gezinsleden: Sta op; het is de aardbeving; en neem ook Mubarak (zijn zoontje) met jullie mee. Tijdens datzelfde visioen kwam ook de gedachte bij me op dat de *profetie die door Shastri geuit was vals bleek te zijn.*'

De Beloofde Messias vermeldde ook dat hij in het visioen de volgende goddelijke boodschap had ontvangen: 'Ik zal onopgemerkt komen. Met mijn legers zal ik op een tijdstip komen dat door iedereen als het meest onwaarschijnlijke moment voor een dergelijke gebeurtenis beschouwd zal worden.'

Het Indiase leger viel met zijn hele troepenmacht, *in de vroege morgen* van 6 september 1965, zonder enige oorlogsverklaring, Pakistan binnen. Het gebied tussen de grens en de stad Lahore schudde onder het

bombardement van vijandelijk geweervuur, en de pantserwagens en tanks van de vijand rolden aanhoudend voorbij, tot ze bij het BRB-kanaal, enige kilometers van de stad, tot staan gebracht werden door de dappere troepen van Pakistan, die, hoewel ze gering in aantal waren en in het bezit van minder dodelijke wapens, als tijgers vochten om hun huis en haard te redden. Maar in India kondigde premier Shastri met ongepaste vrolijkheid in het Indiase parlement aan dat de Indiase strijdkrachten Pakistan waren binnengevallen om de bevolking te straffen. Hij pochte dat *hij hen na 24 uur heel goed nieuws (over de verovering van Lahore) zou kunnen vertellen*. Diezelfde avond (van de 6de september) nodigde de Indiase opperbevelhebber, Generaal Choudry, zijn collega's uit op een cocktail party in de Gymkhana Club in Lahore.

Hoe de Indiase strijdkrachten indertijd een kopje kleiner gemaakt werden, is inmiddels geschiedenis. Uiteindelijk moest de veiligheidsraad van de Verenigde Naties tussenbeide komen middels een resolutie voor een wapenstilstand. Toen Shastri in het Indiase parlement zijn verklaring over de wapenstilstand aflegde, barstte hij tot tweemaal toe in tranen uit.

Opnieuw waren de machtige 'heerscharen' van God tussenbeide gekomen en opnieuw hadden zij getriomfeerd en de vijanden van de moslims en de islam verslagen.

7 De kracht van het gebed en enkele wonderbaarlijke resultaten

De Almachtige God richt zich tot de Heilige Profeet en zegt:

'En wanneer Mijn dienaren omtrent Mij vragen, dan ben Ik waarlijk zeer nabij. Ik verhoor de bede van de smekende, als hij Mij aanroept, derhalve horen zij aan Mijn roep gehoor te geven en in Mij te geloven, opdat zij op de rechte weg zullen wandelen' (De Koran, 2:186).

En ook:

'Of, Die de verdrukte verhoort, wanneer hij Hem aanroept, en het kwaad wegneemt, en u tot regeerders op de aarde maakt' (De Koran, 27 :62).

Tennyson zegt in één van zijn gedichten: 'Er worden meer dingen door gebed tot stand gebracht dan deze wereld zich kan voorstellen.' De Beloofde Messias had zo'n groot vertrouwen in de kracht van het gebed, dat hij de twijfelaars had uitgenodigd met oprechte bedoelingen naar Qadian te komen en bij de Beloofde Messias te verblijven. Hij zou hen, met God's genade, spoedig van deze opvatting overtuigen en zou hen misschien de resultaten laten zien.

Hieronder worden door mij enkele van de gevallen vermeld waarin de gebeden van de Beloofde Messias niet alleen beantwoord werden, maar ook wonderbaarlijke resultaten teweegbrachten:

(i) De wonderbaarlijke genezing van een dodelijke ziekte

Mijn vader, dokter Basharat Ahmad, zag Hadrat Mirza Sahib voor het eerst in 1892, toen hij nog op school zat in Sialkot. Later ging mijn vader aan het Medical College in Lahore studeren en nadat hij zijn

artsexamen had afgelegd, ging hij in overheidsdienst en vertrok naar Oost-Afrika, waar een nieuwe spoorweg werd aangelegd.

Toen hij, na enkele jaren in het buitenland gediend te hebben, terugkeerde, werd hij aangesteld in Beas, bij Amritsar, om de pest te helpen bestrijden. Het was het jaar 1901 en de schrijver van dit boek was toen ongeveer twee jaar oud. Ik haal hier mijn vaders eigen verklaring aan:

'Mijn zoon Mumtaz Ahmad kreeg op tweejarige leeftijd in Amritsar een koortsaanval, die veroorzaakt wordt door tyfus. De koorts liep hoog op, het kind had een onregelmatige polsslag en het was praktisch buiten bewustzijn. De artsen zeiden dat het nog zeker 3 tot 4 weken zou duren, voordat er enige kans op herstel was. In die tijd was er nog geen afdoende medicijn of inenting ontdekt tegen deze afschuwelijke koorts.

Mijn vrouw las in die dagen het boek *Barakaat-oel-Doe'a* (De Zegeningen van het Gebed) van Hadrat Mirza Sahib, waarin de twijfelaars werden uitgenodigd naar hem toe te komen om getuige te zijn van de kracht van het gebed. Mijn vrouw drong erop aan dat ik onverwijld naar Qadian zou gaan en Mirza Sahib zou smeken voor het herstel van het kind te bidden.

In gezelschap van een vriend vertrok ik met de nachttrein en ik kwam rond middernacht op het station in Batala aan. We huurden paard en wagen en kwamen in de vroege ochtenduren in Qadian aan. We kwamen slechts moeizaam vooruit in de donkere straten van het stadje. Eindelijk arriveerden we bij het huis en duwden tegen een gesloten deur die aan de straatkant lag. De deur vloog open en we zagen een eerbiedwaardige, oude man die zijn gebeden verrichtte. Mijn metgezel vertelde me dat dit Hadrat Mirza Sahib zelf was. Op dat moment beëindigde Mirza Sahib zijn *tahadjjoed*-gebed en hij gaf ons richtlijnen hoe we boven in de Mubarak Moskee konden komen, waaraan ook een gastenverblijf verbonden was. Toen wij de moskee binnenkwamen, zagen we dat verscheidene mensen bezig waren met hun gebeden. Wij begaven ons echter naar het gastenvertrek, en, aangezien we moe waren, sliepen we wat.

Toen we de oproep tot het ochtendgebed hoorden, stonden we op, verichtten de rituele wassing en gingen naar de gebedsbijeenkomst, waar ook Hadrat Mirza Sahib deel aan nam. Na de gebeden bespeurde ik Maulana 'Abdul Karim, die ik kende uit de tijd in Sialkot. We begroetten elkaar en toen hij van de reden van mijn komst hoorde,

stelde hij me aan Hadrat Mirza Sahib voor met de volgende woorden: 'Meneer, bij dezen wil ik u wederom aan een goede "ziel" voorstellen.'

Later liet Hadrat Mirza Sahib mij naar zijn kamer komen en hij verzocht me naast hem op het bed te komen zitten. Het leek mij beter hem eerst over bepaalde twijfels te vertellen die ik had omtrent zijn aanspraken en de leerstellingen die hij predikte. Mirza Sahib legde me alles heel vriendelijk uit en ik was tevreden. Aangezien ik de mening was toegedaan dat het leven een zeer onzekere aangelegenheid is, besloot ik daar ter plekke de *bai'at* bij hem af te leggen.

Toen dacht ik pas aan de ernstige ziekte van mijn zoon, en nadat ik Hadrat Mirza Sahib er alles over verteld had, smeekte ik hem voor de genezing van mijn zoon te bidden. Mirza Sahib hief zijn handen ten hemel en ik volgde zijn voorbeeld, en hij bad lange tijd achtereen. Toen zei hij dat het kind *Insja Allah* (als God het wil) beter zou worden. Ik vertrok daarop en keerde naar huis terug.

Daar werd ik aangenaam verrast, toen ik zag dat het veel beter met het kind ging en dat de koorts verdwenen was. Mijn vrouw vertelde me dat ze op de ochtend van de dag waarop Hadrat Mirza Sahib zijn gebeden had gezegd, zoals gewoonlijk de temperatuur van het kind had opgenomen, en toen gemerkt had dat die 'normaal' was, hetgeen hoogst ongebruikelijk is wanneer er sprake is van tyfus.

Aangezien ze bang was voor problemen, liet ze de arts halen. Deze kwam, onderzocht het kind en was stomverbaasd toen hij merkte dat de koorts verdwenen, de temperatuur normaal en de polsslag regelmatig was. Het kind had zijn ogen geopend en vroeg om voedsel. 'Maar dit alles druist tegen de normale gang van zaken in', verbaasde de arts zich. 'De koorts waar tyfus mee gepaard gaat heeft een bepaald verloop en het duurt enige tijd voor de situatie zich normaliseert, maar wat hier allemaal gebeurd is, is abnormaal.' Het kind herstelde echter volledig.

(ii) *Genezing van een fatale ziekte*

Wijnen Mirza Jamal al-Din rapporteerde dat hij in 1897 ziek werd en spoedig daarna bloed begon op te geven. De artsen diagnostiseerden de ziekte als tuberculose en startten met de behandeling. Maar de ziekte schreed snel voort. Hij werd er droevig en wanhopig van en vertrok

uiteindelijk naar Qadian om Hadrat Mirza Sahib te smeken voor zijn gezondheid te bidden.

Spoedig daarna kreeg Hadrat Mirza Sahib tijdens het *tahadjjoed*-gebed een klein bord te zien waarop stond: 'Op uw voorspraak zal hem genezing geschonken worden.' Mirza Sahib zag later in een droom dat hij hem (Jamal al-Din) opzocht en dat hij, nadat hij zijn pols gevoeld had, zei: 'Het gaat blijkbaar weer goed met je.' Spoedig daarna werd de afschuwelijke ziekte tot stilstand gebracht en het duurde niet lang meer of Jamal al-Din blaakte van gezondheid.

(iii) Vriendelijkheid ten opzichte van niet-moslims

De vriendelijkheid en het medeleven van Hadrat Mirza Sahib waren niet tot zijn eigen volgelingen of slechts tot moslims beperkt. Zelfs zijn niet-moslim vrienden profiteerden ervan. Een oude kennis van Hadrat Mirza Sahib was een Arya Samajist, Malawa Mall geheten, die in Qadian woonde. Hij kreeg op een gegeven moment tuberculose en zijn toestand verergerde, ondanks de behandeling die hij kreeg.

Op een nacht zag hij in een droom dat hij door een giftige slang gebeten was. Gealarmeerd kwam hij naar Mirza Sahib toe en hij smeekte of deze wou bidden voor zijn herstel. Hadrat Mirza Sahib had medelijden met hem en bad voor hem. Hij hoorde een stem die zei: 'Wij bevalen: O Vuur, doof uit en word veilig.' Het vuur van de tuberculose werd gedoofd en liet zekerheid achter, en Malawa Mall werd weer gezond.

(iv) Hoe het noodlot gewijzigd werd

'Abdur Rahim, de zoon van Nawab Muhammad 'Ali Khan van Maler Kotla, die een goede vriend en volgeling van Hadrat Mirza Sahib was, werd erg ziek in Qadian en de doktoren hadden alle hoop op herstel opgegeven. Nawab Sahib benaderde Hadrat Mirza Sahib en smeekte hem speciaal voor zijn zoon te bidden. Toen Mirza Sahib 's nachts aan het bidden was, kreeg hij van hogerhand te horen dat ieder gebed vruchteloos was, omdat het was voorbestemd dat 'Abdur Rahim moest sterven.

Hadrat Mirza Sahib, die de hoop niet wou opgeven, smeekte toen: 'O Heer, ik weet dat een gebed alleen niet voldoende is; daarom wil ik persoonlijk een goed woordje voor hem doen, en smee ik u om mijnentwil toe te staan dat het leven van de jongen verlengd wordt.'

'Ik had deze woorden er voor ik er erg in had, uitgeflapt', zou Mirza Sahib later bekennen, 'maar ik had wel het gevoel dat ik oneerbiedig was, en dit werd spoedig bevestigd, toen ik van hogerhand een berisping kreeg:

'Al wat in de hemelen is en al wat op aarde is, is van Hem; wie is hij die bij Hem een voorspraak kan zijn behalve met Zijn verlof?' (zie De Koran, 2:255). Mirza Sahib voelde zich zeer nederig en berouwvol. Een paar minuten later kwam de toestemming: 'Het is je nu toegestaan te bidden en een goed woordje voor hem te doen.' Vandaar dat Mirza Sahib vurig bleef bidden en er werd hem een recept getoond dat aan de zieke jongen gegeven moest worden. Dit werd gedaan en de jongen werd beter en bleef leven.

Men zou hier bijna kunnen spreken van een geval waarbij een dode weer tot leven gewekt wordt. En het is zeer waarschijnlijk dat soortgelijke wonderen die door Jezus Christus verricht zouden zijn, min of meer hetzelfde waren.

(v) Een wonderbaarlijke genezing

'Abdul Karim, zoon van 'Abdur Rehman van Hyderabad Deccan (India), was een student aan de School in Qadian. Hij had de pech dat hij door een dolle hond gebeten werd. In die dagen had de regering een ziekenhuis in Kasauli (Simla Hills) geopend waar patiënten behandeld werden die door een dolle hond gebeten waren, aangezien er vlak daarvoor een vaccine-behandeling tegen hydrofobie ontdekt was en in de praktijk gebracht. 'Abdul Karim werd naar Kasauli gestuurd om daar de volledige behandeling te ondergaan. Enkele dagen na zijn terugkeer naar Qadian verschenen echter de symptomen van hydrofobie. 'Abdul Karim werd bang voor water, zijn toestand begon te verslechteren en iedereen dacht dat hij spoedig zou sterven.

Hadrat Mirza Sahib was zeer begaan met het lot van deze arme student, die zich ver van zijn huis en familie bevond. Er werd een dringend telegram over zijn toestand naar het ziekenhuis in Kasauli gestuurd, en het antwoord luidde als volgt: 'Sorry, maar we kunnen niets doen voor 'Abdul Karim.'

Toen besloot Hadrat Mirza Sahib, louter uit medelijden voor deze ongelukkige jongen, voor hem te bidden en hij deed dit met een gevoel en een intensiteit die hij zelden eerder had vertoond. Hij kreeg het gevoel

dat Allah toestemming gaf om het leven van de gedoemde jongen te verlengen; en zo geschiedde het wonder opnieuw.

De volgende dag was de jongen niet meer bang voor water en vroeg hij er zelfs om. Hij dronk het water gedeeltelijk op en met de rest verrichtte hij zijn rituele wassing en daarna verrichtte hij zijn gebeden. De volgende nacht sliep hij aan één stuk door. Opnieuw werd door middel van een goddelijke mededeling een recept (van bepaalde medicijnen) aan Hadrat Mirza Sahib getoond. Dit werd bereid en aan de jongen gegeven, totdat hij weer helemaal beter was. Dit was opnieuw een 'teken' van God. Door de gebeden van de Beloofde Messias werd het leven geschonken aan iemand die nagenoeg dood was.

(vi) Een genezing waarbij de positie van Mirza Sahib op het spel stond

Om de ongelovigen te waarschuwen en zijn kwaadaardige vijanden te straffen, voorspelde Hadrat Mirza Ghulam Ahmad Sahib in het jaar 1902 dat de pest in het land zou uitbreken. Tegelijkertijd kondigde hij aan dat de Almachtige God beloofd had hem en al degenen die zich binnen de vier muren van zijn huis zouden bevinden, tegen de pest te beschermen, behalve degenen die de goddelijke geboden niet gedachtig waren en hun hoofd niet voor Allah bogen.

Hadrat Mirza Sahib verzocht al degenen die hem zeer dierbaar waren, alsook zijn vrienden en zijn leerlingen in Qadian, naar hem toe te komen en voorzag ze van een plaatsje binnen de vier muren van zijn huis. Sommige stellen hadden slechts één vertrek om in te wonen, maar allen waren kalm en tevreden.

Ook aan Hadrat Maulana Muhammad 'Ali, een boezemvriend van de Beloofde Messias, die later president en *emier* van de Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam Lahore zou worden, werd een woonvertrek toegewezen. Op een goede dag kreeg hij hoge koorts en er waren aanwijzingen dat hij mogelijkwijs de pest had opgelopen.

Aangezien hij nederig van geest was, vreesde hij dat hij niet vroom genoeg was om de bescherming te verdienen die Allah beloofd had. Vandaar dat hij Mufti Muhammad Sadiq, een vriend van hem, liet komen en hem zijn testament begon te dicteren.

Ondertussen had Hadrat Mirza Sahib van zijn ziekte gehoord en hij kwam meteen naar hem toe om naar zijn gezondheid te informeren. Maulana Sahib vertelde hem over de hoge koorts en over zijn angst

dat hij de pest had opgelopen. Hierop riep Hadrat Mirza Sahib heftig uit: 'Als het waar is dat jij de pest hebt opgelopen, dan zit ik fout met mijn belijdenis en dan zijn al mijn aanspraken dat ik de goddelijke openbaring ontvang, bedriegerij.' Vervolgens legde hij zijn vingers op de pols van Maulana Sahib om zijn posslag te voelen. En ziedaar! Alle tekenen van koorts en van de ziekte waren verdwenen, en zijn lichaamstemperatuur was weer normaal geworden, terwijl hij nauwelijks een paar minuten daarvoor nog hoge koorts had gehad.

Ook de schoonbroer van Hadrat Mirza Sahib, Mir Ishaq geheten, werd door hoge koorts bevangen en er verschenen zwellingen bij zijn liezen, hetgeen duidt op de pest. Hadrat Mirza Sahib, die vermoedde dat er sprake was van een gebrek aan geloof, niet alleen in het hart van de patiënt, maar ook in dat van zijn ouders, waarschuwde hen aan Allah vergeving te vragen en tot Hem te bidden.

Hijzelf bad tot Allah dat als de man de pest zou krijgen en eraan zou sterven, zijn vijanden zich zouden verkneukelen en dit schade zou berokkenen aan zijn missie. Dit resulteerde opnieuw in een wonderbaarlijke genezing en alles was weer goed.

(vii) Wanneer God het wil, kan er van alles gebeuren

Het was in de zomer van 1884, op de 27-ste dag van de *ramadan* en het was op een vrijdag. Na het ochtendgebed was Hadrat Mirza Sahib gaan rusten op een *tjarpai* (een soort rustbank) in een vertrek dat naast de Mubarak Moskee lag. *Maulvi* 'Abdullah Sinauri was ook in het vertrek aanwezig en hij masseerde de benen en voeten van Mirza Sahib.

De Beloofde Messias was net weggedoezeld, toen hij zichzelf in een helder visioen in een enorm grote kamer zag staan, die er zeer schoon uitzag en waar een eerbiedwaardig persoon op een rustbank zat. In zijn hart voelde hij dat de persoon met de indrukwekkende verschijning God Zelf was en dat hij (Mirza Sahib) Zijn griffier was. Mirza Sahib boog zich naar de grote rechter toe, om het dossier over de onenigheid tussen hem en de tegenstanders van de islam aan te bieden. Deze trok, op Zijn beurt, uit vriendelijkheid, Mirza Sahib naar Zich toe en liet hem naast Zich op de rustbank plaatsnemen. De Goddelijke Persoon las vervolgens de papieren in het dossier en doopte Zijn pen in de rode inkt om Zijn handtekening eronder te kunnen zetten. Hij schudde echter de pen een paar keer om de overtollige inkt kwijt te

raken, en verscheidene rode druppels vielen op de overhemdblouse van Mirza Sahib.

Hierna werd hij wakker, en *maulvi* 'Abdullah Sinauri begon te schreeuwen dat hij plotseling enkele rode druppels op de overhemdblouse van Hadrat Mirza Sahib bespeurd had. Toen hij ze aanraakte, voelde hij dat ze nog nat waren. Toen hij zijn eigen kleding aan een nader onderzoek onderwierp, ontdekte hij dezelfde natte, rode inktvlekken op zijn witte mousselinen hoofddekseel. Maar waar waren de vlekken vandaan gekomen? Hadrat Mirza Sahib vertelde hem toen wat er gebeurd was.

De Beloofde Messias verklaarde later dat hij in die dagen in een debat en een discussie verwickeld was met de Arya Samaj-sekte van de hindoes, die verklaarde dat *God niets materieels of substantieels uit het niets kon creëren*. Vandaar dat de Almachtige God dit wonder had laten zien, om hun bewering te logenstraffen en ons sterk in ons geloof te maken.

Maulvi 'Abdullah Sinauri smeekte Hadrat Mirza Sahib hem die overhemdblouse te geven, zodat hij deze trots aan anderen zou kunnen laten zien. Mirza Sahib willigde zijn verzoek in, maar wel op voorwaarde dat de overhemdblouse tegelijk met het lichaam van *maulvi* 'Abdullah Sinauri zou worden begraven, wanneer deze kwam te overlijden; en zo gebeurde het. Het idee dat deze overhemdblouse als een heilig relikwie vereerd zou worden door toekomstige generaties, stond de Beloofde Messias niet aan.

(viii) *Een geopenbaarde preek*

De tegenstanders van Mirza Sahib maakten zijn gebrekkige kennis van de Arabische taal belachelijk. Het was Mirza Sahib nooit gelukt vloeiend Arabisch te spreken of te schrijven. Hij voelde echter de behoefte om deze taal te leren beheersen en daarom bad hij tot Allah, die hem *speciale kennis* van de Arabische taal gaf.

Op 11 april 1900, de dag waarop het *Ied al-Adha* feest viel, kreeg Hadrat Mirza Sahib de goddelijke opdracht na het *Ied*-gebed in de Aqsa-moskee in Qadian een geïmproviseerde preek te houden. Zo werd het ook geregeld en Maulana Noor al-Din en Maulana 'Abdul Karim werden aangesteld om de preek op te schrijven. Hadrat Mirza Sahib begon

de preek in het Arabisch en hij verklaarde later dat de geschreven woorden van de preek voor zijn ogen verschenen en aan hem voorbijschoven als een bandje dat werd afgedraaid. Het onderwerp van de preek was 'opoffering'. Toen de preek voorbij was, werd de Oerdoe vertaling aan het publiek voorgelezen. Het origineel werd later onder de titel *Goetba-i-ilhamija* (De Geopenbaarde Preek) gepubliceerd.

8 Biografische bijzonderheden over de Beloofde Messias

Er bestaat een beroemd gezegde: '*Aan hun vruchten zult ge hen herkennen*'. Er is ook een Frans gezegde dat luidt: '*Een man hoeft nog geen held te zijn voor zijn valet de chambre* (persoonlijke bediende).' Maar als de vrouw, familie en boezemvrienden van een persoon zich in zeer lovende termen uitlaten over de gewoontes, gesprekken en handelingen van die persoon en over de goede behandeling die degenen met wie hij dagelijks contact had ten deel viel, dan pas kan men accepteren dat die man een waarlijk toonbeeld van deugdzaamheid is. Het is mijn bedoeling de lezers een indruk te geven van dit facet uit het leven van de *Moedjaddid* van de eeuw. Er zijn talrijke anekdotes over Hadrat Mirza Sahib in omloop, maar ik heb er een slechts een paar uitgekozen om een algemeen idee te geven van het karakter, de gesprekken, de zeden, de gewoontes en de handel en wandel van deze grote man.

1. Mijn vader, dokter Basharat Ahmad, vertelde het volgende:

(i) Ik had in februari 1902 de *bai'at* bij Hadrat Mirza Ghulam Ahmad Sahib afgelegd. In 1904 of 1905 zag ik in een droom dat Hadrat Mirza Sahib me kwam opzoeken en me glimlachend meedeelde: '*In de hemel hebben ze je al de titel van Moeharrar-i-Moedjaddid-i-Hind* (de schrijver van de *Moedjaddid* in India) gegeven.' Het drong toen niet helemaal tot me door wat dat betekende.

Echter in 1940 (35 jaar na de bovenvermelde droom en 32 jaar na de dood van de *Moedjaddid*) schonk God me het vermogen, de kennis en de volharding om het materiaal te verzamelen en een uitgebreide en nauwkeurige, driedelige biografie over de *Moedjaddid* te schrijven, getiteld *Moedjaddid-i-A' zam* (De Grote *Moedjaddid*), die later werd uitgeroepen tot standaardbiografie van Hadrat Mirza Ghulam Ahmad Sahib. De droom kwam dus uit.

(ii) In 1906 nam ik een lange vakantie op (ik was toen geneesheer en chirurg in de Provinciale Medische Dienst van de overheid) en besloot ik met mijn familie naar Qadian te gaan en de tijd in het gezelschap van de *Moedjaddid* door te brengen. Het was in het zomerse regenseizoen en de achttien kilometer lange *kajha* (ongeplaveide) weg van het spoorwegstation van Batala naar Qadian werd dan altijd een geul met modder en water. Ik had Hadrat Mirza Sahib op de hoogte gebracht van de tijd waarop ik aan zou komen en hij was zo vriendelijk geweest ten behoeve van ons zijn eigen *behli* (een gerieflijk, houten rijtuig dat door twee ossen getrokken werd) naar Batala te sturen.

We vertrokken omstreeks 5 uur 's middags uit Batala. De weg verkeerde in een erbarmelijke toestand en de ossen kwamen slechts moeizaam vooruit, terwijl de *behli* steeds maar weer in de modder bleef steken. We kwamen pas omstreeks 11 uur 's avonds, lang na etenstijd, in Qadian aan en het regende constant. Hadrat Sahib had geregeld dat wij in *Daar-oel-Barakaat*, het beste onderkomen dat er was, werden ondergebracht. Hadrat Sahib zelf hield toezicht op alles, met een lantaarn (er was toen nog geen elektrisch licht) in zijn hand. Al gauw werd het voedsel voor de oudere leden van de familie gebracht, maar er waren ook een paar heel jonge kinderen bij, wier voornaamste voedsel uit melk bestond, die op dat moment nog niet bezorgd was.

Ik glipte stilletjes weg naar de winkel van de melkverkoper in de bazaar om melk te halen. Toen ik daar aankwam, zag ik tot mijn ontsteltenis dat de laatste liter melk door een andere man werd gekocht die vóór mij gekomen was. Terneergeslagen keerde ik naar mijn verblijfplaats terug en ik vertelde mijn vrouw wat er gebeurd was.

Even later werd er op de deur geklopt en toen wij open deden, zagen we daar een oude werkster van Hadrat Sahib staan met een pot melk en een kom vol suiker. De arme vrouw was doorweekt van de regen en haastte zich naar binnen. Terwijl ze ons de spullen overhandigde, deelde ze ons mee dat Hadrat Sahib zojuist de laatste voorraad melk voor de jonge kinderen had weten te bemachtigen. Onze grote, vriendelijke gastheer was me voor geweest.

(iii) Mijn vrouw had in die dagen problemen met haar gezondheid, en kon dus niet de gebeden van de congregatie bijwonen, die door de vrouw van Hadrat Sahib speciaal ten behoeve van de vrouwelijke bezoekers georganiseerd waren. Toen mijn vrouw weer enigszins hersteld was, bracht zij een bezoek aan de vrouw des huizes en verontschuldigde

zich voor het feit dat ze niet zo vaak had kunnen komen vanwege haar ongesteldheid. Hadrat Sahib was op dat moment toevallig ook aanwezig. Nadat de vrouw des huizes naar mijn vrouw geluisterd had, merkte ze op: 'Als uw gezondheid te wensen overliet, dan is uw komst naar Qadian van geen enkel nut voor u geweest.'

Hadrat Sahib ving deze opmerking op en zei daarop: 'Daden moeten beoordeeld worden aan de hand van de intenties van de persoon die deze daden begaat (overeenkomstig een uitspraak van de Heilige Profeet). Zij (mijn vrouw) was met de intentie gekomen om over de godsdienst te leren en deel te nemen aan de godsdienstoefeningen. Iedereen kan ziek worden en iemand kan daardoor uitgeschakeld worden, en dit mag men hem of haar niet kwalijk nemen. Allah ziet wat er in haar (mijn vrouws) hart leeft en zal haar op gepaste wijze belonen in al Zijn genade en vergevingsgezindheid.'

Mijn vrouw, die zich even daarvóór terneergeslagen had gevoeld, voelde zich plotseling weer blij toen ze hoorde wat de grote ziener had gezegd. Ze raakte niet alleen méér overtuigd van haar geloof in de waarachtigheid van de aanspraken van deze man van God, maar haalde later ook haar andere familieleden tot hetzelfde standpunt over.

2. Chaudri Muhammad Isma'il, een belastingambtenaar, was een toegewijde volgeling van de Beloofde Messias en placht iedere gelegenheid te benutten om naar Qadian te gaan en de tijd in het gezelschap van Hadrat Mirza Sahib door te brengen. Hij wist veel anekdotes te vertellen, waarvan er enkele hieronder volgen:

(i) Ik had het er niet goed van afgebracht bij mijn kandidaatsexamen en ik bevond mij in Qadian, toen ik vernam dat ik voor het examen gezakt was. Hadrat Mirza Sahib hoorde hiervan en hij leefde met me mee. Hij zei: 'Als regel bid ik niet voor wereldse voorspoed of gunsten, maar ik zal zeker bij het examen van volgend jaar voor jouw succes bidden.' Toen het weer zover was, verknoeide ik mijn Engelse tests, en ik was zo vol afkeer en teleurgesteld dat ik niet naar mijn huis of naar Qadian durfde te gaan. Ik schreef echter Hadrat Mirza Sahib en vroeg hem of hij voor mij zou willen bidden dat ik zou slagen.

Na enkele dagen kreeg ik mijn brief terug met de volgende kanttekening (in Mirza Sahibs handschrift): 'Ik heb voor Mohammad Ismail gebeden en hij zal *Insja Allah* (als God het wil) deze keer wel succes hebben.' Ik had mijn klasgenoten verteld dat ik niet veel van

het examen terecht had gebracht, hoewel ik ze ook deze brief met Hadrat Sahibs opmerkingen had laten zien. Zij dreven er uiteraard de spot mee, maar ik beschouwde het als een teken dat de *Moedjaddid* de waarheid sprak en had met name mijn vriend 'Abdur Rahim hiervan doordrongen.

Toen de uitslag werd bekendgemaakt, het is ongelooflijk maar waar, bleek ik voor het examen geslaagd te zijn. Toen mijn vriend 'Abdur Rahim dit had gehoord, schreef hij de Beloofde Messias meteen een brief, waarin hij melding maakte van dit feit; en hij legde de *bai'at* af.

(ii) Hadrat Mirza Sahib zat vaak na het *maghrib*-gebed in de Mubarak Moskee en voerde dan gesprekken met vrienden en volgelingen tot het tijd was voor het *Isja*-gebed. Wanneer ik in Qadian was, masseerde ik altijd de benen en voeten van Hadrat Sahib. Op een dag hoorde ik Maulana Noor al-Din de opmerking maken dat, wanneer de Heilige Profeet in een gezelschap van mensen zat, hij vaak fluisterend of met zachte stem '*Soebhaan Allah*' (alle glorie komt toe aan Allah, die puur is) opzegde. Het was een soort gebed om te ontkomen aan eventuele slechte invloeden van de aanwezigen.

Het kwam bij me (de verteller) op dat ik dit Hadrat Mirza Sahib nooit had *horen* doen. Toen ik die nacht Hadrat Mirza Sahibs benen masseerde, zei hij plotseling met luide stem drie keer achter elkaar *Soebhaan Allah* op. Je kunt wel stellen dat ik geschrokken was, en ik schaamde me dat ik enige twijfel had gekoesterd dat Hadrat Mirza Sahib in de voetsporen van de Heilige Profeet getreden was.

Twee andere vrienden van mij gingen op een keer wandelen met Hadrat Mirza Sahib, en één van hen had drie vraagstukken in gedachten die de beginselen van de islam betroffen. Hij wenste heimelijk dat Hadrat Sahib hen hier uitleg over zou geven, waarbij hij tevens uittestte of de *Moedjaddid* zijn gedachten kon lezen.

Tijdens deze wandeling begon Hadrat Sahib inderdaad juist over deze vraagstukken een verhandeling te houden. De vriend die de test had uitgevoerd was opgetogen en bekende Hadrat Sahib wat hij had gedaan. Mirza Sahib was hierover ontstemd en hij verbood hen voortaan dergelijke tests te doen. Slechts God is alwetend, zei hij. Wanneer de test niet zou slagen, zou dit hen bovendien van het rechte pad kunnen afbrengen.

Op een keer overhandigde een vriend tijdens de ochtendwandeling een bundeltje miswaaks aan Mirza Sahib, die hij net van de tak van een acaciaboom had afgesneden. Mirza Sahib was hier blij mee, maar vroeg wel of de eigenaar van de boom er toestemming voor had gegeven. Aangezien dat niet het geval was, gaf hij de gever opdracht de stokjes onmiddellijk aan de eigenaar terug te brengen en zijn excuses aan te bieden.

(iii) In het begin, toen er nog niet zoveel gasten waren, placht de Beloofde Messias altijd zijn avondmaal samen met zijn gasten in de Mubarak Moskee te gebruiken. Hadrat Sahib stond dan soms zelf op, ging zijn huis binnen en bracht dan verse en hete *tjapati's* (tarwebrood) mee terug, of een pot ingemaakte vruchten of jam, om de maaltijd wat extra smaak te verlenen.

Op een keer zaten tijdens een avondmaal Maulana Noor al-Din, Maulana 'Abdul Karim, Maulana Muhammad 'Ali en nog een paar andere hooggeplaatste gasten vlakbij Mirza Sahib, en ikzelf zat zo'n tien gasten verderop. Juist op dat moment werden er wat *kabaabs* (gebraden stukken vlees) opgediend en Mirza Sahib gaf ieder een stuk en bewaarde er een voor zichzelf. Op dat moment kwam er een slechte gedachte bij me op, nl. dat Hadrat Mirza Sahib zijn hooggeplaatste en welgestelde gasten had voorgetrokken en de arme gasten over het hoofd had gezien, toen hij het heerlijk ruikende vlees uitdeelde. Hadrat Mirza Sahib stond onmiddellijk op met het stuk vlees (zijn eigen portie) in zijn hand, liep alle andere gasten voorbij en legde het stuk vlees kalm op mijn *tjapati* en ging terug naar zijn zitplaats. Ik schaamde me opnieuw over mijn twijfel en durfde niet van mijn bord op te kijken.

Op een keer had Hadrat Mirza Sahib om donaties verzocht om het gastenhuis in Qadian draaiende te kunnen houden. Hij vroeg: 'Wie is mijn helper op de weg van Allah?' Ik had slechts vijf roepies op zak en ik moest een hele hoop dringende uitgaven doen die niet konden wachten. Maar ik gaf vijf roepies aan het fonds, en vertrouwde op God. Een paar dagen later ontving ik honderd roepies uit een totaal onverwachte hoek. Hoe het ook zij, ik kreeg wat ik nodig had. En ik kan jullie verzekeren dat ik me mijn leven lang nooit meer zorgen heb gemaakt om financiële problemen.

3. Er was ook een arme onderwijzer, *maulvi* Mahmud-ul-Hasan geheten, in Patiala, die een klein maandsalaris had en een groot gezin. Hij was bijgevolg ondervoed en zag er zwak uit. Desalniettemin kwam hij naar Qadian toe om Hadrat Mirza Sahib te bezoeken. Na enkele dagen kwam hij Mirza Sahib toestemming vragen om terug naar huis te gaan, omdat hij op dat moment een kou had en kuchte. Aangezien hij zwakke longen had, vreesde hij dat hij een ernstiger ziekte zou kunnen oplopen.

Hadrat Mirza Sahib vroeg hem om te blijven, omdat hij hem graag zou behandelen. Hadrat Sahib liet de beheerder van het gastenhuis halen en gaf hem opdracht dagelijks kippesoep voor de betreffende gast te bereiden. Mahmud-ul-Hasans probleem was te wijten aan ondervoeding. Na veertien dagen was hij weer helemaal fit en vertrok hij naar huis als een volkomen ander mens.

4. Hadrat Mirza Sahib was bescheiden en goedhartig en hij placht zijn volgelingen soms prettige verrassingen te bezorgen:

(i) Op een keer werd Mufti Muhammad Sadiq, een geleerde volgeling van hem, door Hadrat Mirza Sahib op een missie buiten Qadian gezonden. Mufti Sahib kreeg voedsel mee voor de reis, maar dit was niet in een doek gewikkeld of in een tas gestopt. Er was niet veel tijd meer over, daarom scheurde Hadrat Mirza Sahib een halve meter mousseline van zijn tulband af en nadat hij de *tjapati's*, het vlees etc. in dat stuk doek had gewikkeld, gaf hij dit aan Mufti Sahib en nam hij afscheid van hem.

(ii) Op een keer was er een grote toeloop van gasten en alle bedden waren bezet. 's Avonds laat arriveerde er nog een gast. Hadrat Mirza Sahib vroeg de gast om te wachten en zei hem dat hij een slaapplek voor hem zou regelen etc. Er ging enige tijd voorbij en de gast, die vermoedde dat Mirza Sahib het waarschijnlijk vergeten was, opende de zijdeur en keek in het aangrenzende vertrek. Wat hij daar zag, verraste hem en trof hem diep. Want daar was een bediende juten strengen kruislings over een leeg frame van een houten bed aan het weven, terwijl Mirza Sahib erbij stond met een lamp van aardewerk in zijn hand. Kan een gastheer nog meer doen om zijn gast van dienst te zijn?

(iii) Op een keer werd het dochttertje van Hadrat Mirza Sahib ziek en zij werd behandeld door de artsen. Laat op de avond echter hoorde

Maulana Muhammad Ahsan Amrohi, die in een kamer in Mirza Sahibs huis woonde, iemand op zijn deur kloppen. Hij vroeg wie daar klopte. Het antwoord luidde: 'Ghulam Ahmad.' Maulana Sahib herkende de stem van Hadrat Mirza Sahib. Hij stond meteen op en, nadat hij de deur geopend had, vroeg hij ongerust wat er aan de hand was. Hij protesteerde ertegen dat Mirza Sahib persoonlijk naar hem toekwam, terwijl Mirza Sahib hem makkelijk naar hem toe had kunnen laten komen. Maar Hadrat Mirza Sahib zei dat de toestand van de zieke baby niet bemoedigend was en dat hij daarom voor haar aan het bidden was. Hij was gekomen om *maulvi* Sahib te verzoeken ook voor haar te bidden. Misschien dat zijn gebed dan verhoord zou worden. Maulana Sahib bad zoals hem verzocht was, met tranen in zijn ogen. Maar de wil van de Heer geschiedde; het was voorbestemd dat de baby zou sterven.

(iv) Hadrat Mirza Sahib was een zeer edelmoedig en goedhartig mens. Wanneer hij hoorde dat een van zijn vrienden slecht bij kas zat en een groot gezin had en het winterseizoen voor de deur stond, placht hij in alle rust naar het huis van zijn vriend te gaan, op een moment dat er niemand in de buurt was, en daar een som geld achter te laten die hij in een stuk doek gebonden had, vergezeld van een briefje dat het geld een kleine ondersteuning en een gift van hem was.

(v) Toen Dr. Mirza Ya'qub Beg, een boezemvriend van Hadrat Mirza Sahib, geslaagd was voor zijn laatste medische examen en een volleerd geneesheer en chirurg was geworden, gaf Hadrat Mirza Sahib hem het volgende advies: 'God heeft jou deze kennis van de geneeskunde verleend, opdat jij Zijn schepselen kunt dienen. Wanneer jij een persoon behandelt, moeten je hart en je verstand geen onderscheid maken tussen arm en rijk, moslim of niet-moslim, en vriend of vijand. Het is de heilige plicht van een arts dat hij hen allen gelijk behandelt.'

Degenen die in de gelegenheid waren in contact te komen met Dr. Mirza Ya'qub Beg en hem te leren kennen, toen hij in Lahore praktijk hield, wisten al gauw dat hij het gouden advies van zijn meester trouw en nauwgezet opvolgde.

(vi) Op een keer was er een bijeenkomst van het geheelonthoudersgenootschap in Ludhiana. De secretaris van het genootschap benaderde Hadrat Mirza Sahib, die toevallig in de stad was, om de vergadering te komen toespreken over het kwaad dat door drinken

tewegebracht wordt, maar vroeg hem niet te vermelden dat er enig verband met de godsdienst bestond. Hadrat Mirza Sahib weigerde dit en zei: 'Het is ondenkbaar voor mij om over geheelonthouding te spreken en niet de naam van de Heilige Profeet Mohammed te vermelden. Door een enkel verbod van hem veranderden de drinkgewoonten van een hele natie van de ene op de andere dag (bij wijze van spreken).'

5. (i) In 1892 bezocht Hadrat Mirza Sahib Lahore. Gedurende zijn verblijf daar kwamen allerlei soorten mensen, zowel moslims als niet-moslims, hem opzoeken. Bij die gelegenheid legden de twee broers, Mirza Ya'qub Beg en Mirza Ayub Beg, de *bai'at* (gelofte van trouw) af. Mirza Ya'qub Beg verhaalt hoe hij op een dag tussen een gezelschap mensen zat die naar Hadrat Mirza Sahib waren komen luisteren, toen er een vreemde figuur de binnenplaats opkwam, die Hadrat Mirza Sahib direct in groffe taal begon uit te schelden en hem allerlei vloeken en verwensingen naar het hoofd slingerde. Hadrat Mirza Sahib zat er rustig bij en luisterde naar hem. Toen enkele volgelingen van hem opstonden om de man te verwijderen, verbood hij hen dat te doen. De man raakte uiteindelijk uitgeput en werd vanzelf stil.

Op dat ogenblik richtte Hadrat Mirza Sahib het woord tot hem en zei: 'Broeder, ga je gang en zeg wat je op je hart hebt,' en Mirza Sahib zag er helemaal niet geschokt of gekrenkt uit. Toen hij Hadrat Mirza Sahib zo hoorde spreken, schaamde die persoon zich verschrikkelijk. Hij begon te huilen om wat hij gedaan had. Toen kwam hij dichterbij en viel neer aan de voeten van de Beloofde Messias en smeekte hem om vergeving voor zijn onbeschaamdheid en verachtelijk gedrag. Hij bekende dat hij tot op dat moment de waardigheid en de hoge status van de Beloofde Messias niet had onderkend. In zijn onwetendheid had hij een dwaasheid begaan en hij had daarover nu heel veel berouw en vroeg hem om vergeving.

Een respectabele hindoese heer, die in het gezelschap zat, merkte op: 'We hadden al in de boeken over de nederigheid en verdraagzaamheid van Jezus Christus gelezen, maar vandaag hebben we dit in de persoon van de Beloofde Messias gezien. Deze man zal niet als een onbekend persoon sterven. Hij zal wereldwijd aanhangers verwerven.'

(ii) Mirza Ya'qub Beg vertelde: 'Ik was in het zomerseizoen in Qadian. Het was een hele warme dag en ik ging rond het middaguur het vertrek

van Hadrat Mirza Sahib binnen, die even tevoren naar buiten gegaan was om wat werk te doen, en ik bevond mij alleen in de kamer. Ik had het warm en ik voelde me lusteloos (er waren daar geen elektrische ventilatoren) en toen ik het uitnodigende bed van Mirza Sahib zag, ging ik erop liggen om wat te rusten totdat Mirza Sahib terug zou komen. Maar al gauw sukkelde ik in slaap en ik weet niet hoe lang ik wel geslapen heb.

Toen ik ontwaakte, was ik geschokt te merken dat Hadrat Mirza Sahib op een mij onbekend tijdstip teruggekomen was en zonder mij wakker te maken, op de *darrie* (een soort karpel, geweven van katoen) was gaan liggen en op de vloer was gaan slapen. Nu was ik degene die op moest oppassen hem niet wakker te maken; en ik schaamde me diep.'

(iii) Hadrat Mirza Sahib's goedheid strekte zich zelfs tot de vogels en de dieren uit. Na de maaltijd had hij de gewoonte stukken brood die over waren te verbrokkelen en ze in een hoekje van de binnenplaats te strooien, waar mussen en kraaien er een feestmaal aan hadden.

Op een keer zag hij dat zijn zoon Mahmud Ahmad een strik aan het spannen was om huismussen te vangen. Hadrat Mirza Sahib gaf hem opdracht hiermee op te houden en zei: 'Mijn zoon, de huismussen zijn in zekere zin onze gasten, daarom mogen ze niet gevangen en gegeten worden.'

Een andere keer ontdekte hij dat de jongens een loslopende hond in het nauw hadden gedreven en hem sloegen en daar de grootste lol om hadden. Hadrat Mirza Sahib maakte onmiddellijk een eind aan dit gemene 'spelletje' en bevrijdde de hond. Hij gaf de jongens een uitbrander en hij eiste van hen dat ze goed zouden zijn voor Gods schepselen, als zij wilden dat God goed voor hen was.

(iv) Sahibzada Mubarak Ahmad was de vierde zoon van Hadrat Mirza Sahib. Mirza Sahib kreeg deze zoon bij zijn tweede vrouw. Hadrat Mirza Sahib had goddelijke informatie gekregen over de komst van een 'zoon', die verheven zou zijn in de ogen van Allah en die een hervormer van zijn tijd zou zijn, en daarom de titel van *Moeslih Ma' oed* (de Beloofde Hervormer) zou krijgen.

Eén van de tekenen die erop zouden wijzen dat hij de hervormer was, zou zijn dat 'hij drie in vier zou veranderen'. Deze kwestie zal verderop aan de orde komen, maar het volstaat hier om te zeggen dat

Hadrat Mirza Sahib door een verkeerde interpretatie (en iedere uitgekozen persoon loopt dit risico) Mubarak Ahmad als die speciale zoon beschouwde. Hij hield van de jongen, die er goed uitzag, rustig was, goede manieren had en die bij iedereen geliefd was. Allah had echter anders beschikt.

Deze jongen, die op 14 juni 1899 geboren werd, werd op 21 augustus 1907 ziek. Tijdens zijn ziekte wilde de jongen roomijs eten, hetgeen door de arts verboden was. Iemand gaf echter een stuk ijs aan Mirza Sahib en opperde dat hij dit aan zijn zieke zoon moest geven, en dan moest zeggen dat het roomijs was. Maar alles wat Mirza Sahib zei was: 'Mubarak, beschouw dit als roomijs.' Hij wilde zijn zoon niet voor de gek houden of hem een leugen vertellen. Dit keer werd de jongen beter, maar Hadrat Mirza Sahib ontving goddelijke aanwijzingen dat de jongen niet zou blijven leven, en dat hem een ander genadig kind geschonken zou worden.

Op 16 september 1907 werd Mubarak Ahmad opnieuw ziek en stierf hij. Nadat de jongen begraven was, ging Hadrat Mirza Sahib verder met zijn religieuze werk en hij was een opmerkelijk voorbeeld van geduld en onderworpenheid aan de wil van God.

Dat andere 'kind' dat beloofd was aan Hadrat Mirza Sahib, is er tijdens zijn leven niet meer gekomen. Wat er precies bedoeld was met 'kind', zal later in dit boek worden uitgelegd.

9 *Moeslih Ma'oad* (de Beloofde Hervormer)

Aangezien de godsdienst van de islam universeel is en voor alle tijden geldt, en is voorbestemd om te zegevieren (door de kracht van zijn schoonheid en de aantrekkingskracht die hij op de menselijke natuur uitoefent) over alle andere godsdiensten, heeft de Beloofde Messias in dit verband bepaalde profetieën gedaan, waarin men een glimp van de komende gebeurtenissen kan opvangen, die hem via goddelijke mededelingen verkondigd werden.

Al in 1886 ontving Hadrat Mirza Sahib de blijde boodschap van Allah dat hem een verheven en deugdzame zoon in de toekomst geschonken zou worden. Door hem zouden de waarheid en de heilzame werking van het geloof van de islam geaccepteerd worden, alsof God Zelf was nedergedaald om hem te helpen. Door hem zou de volledige overwinning tot stand komen. (*Tazkira*, p. 696). Zijn komst zou met een belangrijk teken gepaard gaan, nl.: '*Hij zal drie in vier veranderen.*'

Hadrat Mirza Sahib interpreteerde het zo dat hij de vierde zoon zou zijn. Dus toen de vierde zoon Mubarak Ahmad geboren werd, beschouwde Hadrat Mirza Sahib hem als de *beloofde* zoon. Maar toen de jongen stierf, bleek dat hij zich vergist had.

We zouden hier willen opmerken dat er in *openbaringen* van God soms sprake is van een onzekere factor, die door de ontvanger op onjuiste wijze geïnterpreteerd kan worden. Dit is alleen maar menselijk en doet geenszins afbreuk aan de positie van de ontvanger.

Zelfs de Heilige Profeet begon, op basis van een droom, aan een pelgrimstocht naar Mekka, maar aan hem werd in Hoedaibijja een halt toegeroepen en uiteindelijk was hij gedwongen de pelgrimstocht het jaar daarop te voltooien; maar God zegt dat de droom van de Heilige Profeet uitkwam (De Koran 48 :27). Een andere keer zag de Heilige Profeet in een droom dat hij (van Mekka) naar een plaats trok die overdekt was met groen. Hij dacht dat het Yamama was, maar het bleek Medina te zijn.

In het geval van Hadrat Mirza Sahib was het zo dat hij na de dood van zijn vierde zoon Mubarak Ahmad een nieuwe goddelijke boodschap ontving die luidde: 'Wij brengen de blijde tijding van de komst van een prijzenswaardige zoon, die in plaats van Mubarak zal komen.' Maar Hadrat Mirza Sahib kreeg tijdens zijn leven geen zoon meer. Dus blijkbaar moet er een andere interpretatie aan Gods woorden gegeven worden.

Wanneer wij enkele andere *ilhaams* van Hadrat Mirza Sahib bekijken, hebben wij de indruk dat zij naar een andere oplossing verwijzen, zoals bijvoorbeeld:

(i) 'Gods bevel is gekomen en u hoeft geen haast te maken met de interpretatie ervan' (*Tazkira*, pp. 448-449).

(ii) 'U zult de verre afstammelingen (die nog moeten komen) zien (in figuurlijke zin)' (*Tazkira*, p. 390).

(iii) 'O gij trots van de *rasoels* (zij die door God gezonden worden), u nabijheid tot God is bekend geworden. Gij zult in de verre toekomst komen en ge zult een lange weg afleggen.'

(iv) 'De tijd waarop deze gebeurtenis zal plaatsvinden (de komst van *Moeslih Ma' oed*) zal aan het begin van de derde eeuw (AH) vallen, gerekend vanaf heden.'

(v) Sahibzada Siraj-ul-Haq, één van de naaste volgelingen van de Beloofde Messias, schrijft in zijn boek *Tazkira toel-Mahdi* (zie het citaat op p. 799 van *Tazkira*) dat de Beloofde Messias eens zei: 'God heeft me medegedeeld dat er een dag zal komen waarop er een grote 'splitsing' onder de leden van onze beweging zal plaatsvinden, en de boosdoeners en de slaven van hun eigen slechte wensen en intenties zullen ontmaskerd worden en dezen zullen een duidelijke groep vormen. Dan zal God degenen die het verdienen uit het leven weggerukt te worden, uitschakelen en de splitsing onder mijn volgelingen zal opgeheven worden en ten goede gekeerd worden.

Vervolgens zal er een grote omwenteling plaatsvinden in de wereld. Alle heersers en koninkrijken zullen tegen elkaar opstaan en over de hele wereld zal het bloed als water vloeien. De wereld zal een grote

verwoesting aanschouwen. De plaats waar deze gebeurtenissen zich zullen afspelen, zal het gebied van Syrië en Palestina zijn.

Dit zal de tijd zijn waarin mijn 'zoon' (*Moeslih Ma' oed*) op het toneel zal verschijnen, want zijn komst is nauw verbonden met deze omwentelingen, die op wereldwijde schaal zullen plaatsvinden. Na al deze gebeurtenissen (wanneer de mensen, na al hun lijden, meer bereid zijn naar rede en waarheid te luisteren) zal de Ahmadiyya Beweging grote vooruitgang boeken en zich overal verspreiden. Vele heersers van staten zullen zich aansluiten bij onze beweging.'

In dit verband heeft de Beloofde Messias ook in zijn boek *Tazkira al-Sjahadatain* (pp. 64-65) het volgende geschreven:

'... Op een goede dag zal God deze beweging krachtig steunen en eren. Degenen die deze beweging willen verwoesten, zullen vernietigd worden. Echter eerst zullen onze tegenstanders die nog (omstreeks 1903) in leven zijn sterven, vervolgens zullen ook hun kinderen sterven, en geen van hen zal getuige zijn van de nederdaling van Jezus (zoon van Maria) uit de hemel. Dan zal God teleurstelling en wanhoop in hun hart doen nederdalen, en zij zullen tot de slotsom komen dat de periode waarin het kruis hooggehouden werd en een overheersende invloed had (zo luidt althans de christelijke propaganda en evangelisatie) voorbij is, en dat de wereld in een andere gemoedstoestand verkeert; maar waarom is Jezus (de zoon van Maria) dan nog niet uit de hemel nedergedaald?

Dan zullen de nadenkende en intelligente mensen zich afkeren van dit dogma. En de derde eeuw (AH), gerekend vanaf heden, zal dan nog niet ten einde zijn, want zowel moslims als christenen zullen, vol afkeer en teleurstelling dat de wederkomst van Jezus Christus niet heeft plaatsgevonden, hun aandacht richten op wat wij de wereld al die tijd al verteld hadden. Dan zal de islam de meest populaire en zegevierende godsdienst zijn tot de dag van de wederopstanding.'

Het zal uit het bovenstaande duidelijk zijn dat de 'Beloofde Hervormer' de *Moedjaddid van de zestiende eeuw AH* zal zijn. Hij hoeft niet tot de directe afstammelingen van Hadrat Mirza Sahib te behoren. Want in de religieuze en islamitische taal is een *natuurlijke* zoon op zich niet belangrijk, immers het kan zo zijn dat die niet werkelijk rechtschapen is.

De *werkelijke zoon* van een religieus leider is hij die het meest rechtschapen is en die alle verbonden van God en Zijn Profeet het striktste naleeft. Dus het is mogelijk dat de 'Beloofde Hervormer' misschien niet een directe afstammeling van Hadrat Mirza Sahib is, maar wellicht wel een grote bewonderaar en volgeling van hem.

10 Het heengaan van de Beloofde Messias

De Beloofde Messias was aan zijn 74ste jaar begonnen. Hij had enkele lichamelijke aandoeningen waar hij zo nu en dan last van had. Op 26 april 1908 ontving hij een *ilhaam* die als volgt luidde: 'Vertrouw er niet op dat u gespaard zult blijven voor de listen van de tijd.' Op 27 april 1908 vertrok hij in gezelschap van zijn vrouw naar Lahore. Toen hij in Lahore aankwam, ontving hij weer een *ilhaam*, die als volgt luidde: 'Stel geen vertrouwen in het tijdelijke leven.' Hij kreeg ook nog andere *ilhaams* van de volgende inhoud: 'Zullen wij in Mekka (waarmee Qadian bedoeld werd) of in Medina (waarmee Lahore bedoeld werd) sterven en 'de schok van de scheiding'.'

Hij verbleef in het huis van zijn dierbare vriend, Dr. Syed Muhammad Hussain Shah in het onderkomen van de Ahmadiyya Buildings. Over hem en zijn andere vrienden in Lahore had hij de volgende goddelijke tijding gekregen: 'In Lahore wonen onze heilige leden (van de Beweging)'. Vele prominente mensen uit Lahore kwamen hem opzoeken en hadden tevens een onderhoud met hem.

Onder hen bevonden zich enkele bekende dames, die tot de Sanatan Dharam-sekte van de hindoes behoorden. Zij hadden gehoord dat Hadrat Mirza Sahib er ook aanspraak op maakte dat hij 'Krishna' was, een opvolger van Krishna, een groot profeet van de hindoes in vroegere tijden. Deze dames wilden een '*darsjan*' van Mirza Sahib hebben en brachten hem hulde. Hij verleende hen audiëntie en drukte hen op het hart dat er maar één God was en dat zij alleen tot Hem moesten bidden en hij liet ze zien hoe ze dit moesten doen. Zij wuifden hem koelte toe (met een met de hand vervaardigde waaier) om hem hun respect te tonen.

Op 25 mei 1908 kreeg Mirza Sahib een zware aanval van diarree, die hem ernstig verzwakte. Hij kreeg de beste behandeling die er was, maar er was geen verbetering te bespeuren. Op 26 mei 1908 kreeg hij in de vroege morgenuren opnieuw een aanval, waardoor zijn pols heel

zwak en onregelmatig werd. Op dinsdag 26 mei 1908, 's morgens om 10.15 uur, vertrok de grote strijder voor de islam naar zijn hemelse verblijfplaats.

De noodzakelijke voorbereidingen voor de begrafenis werden getroffen en een enorm grote menigte van zowel volgelingen als bewonderaars onder de moslims woonden de begrafenisgebeden (salaat al-djana'iz) bij. Er werd gezorgd voor een speciale treinwagon, waarin de houten doodskist met een enorme hoeveelheid ijs werd neergezet. De trein vertrok in de loop van de avond naar Batala, waar hij om 10.00 uur 's avonds aankwam. Hier werd het lichaam uit de houten doodskist gehaald, op een *tjarpai* geplaatst en op de schouders van honderden volgelingen gedragen. Op 27 mei 1908, om 8.00 uur 's morgens, werd het lichaam in de tuin van Hadrat Mirza Sahib neergezet, waar de *Bahisji Maqbara* (de begraafplaats van hen die door God gezegend zijn) gelegen is. Daar werd opnieuw het begrafenisgebed door duizenden aanwezige volgelingen opgezegd, dat door de eerbiedwaardige Maulana Noor al-Din geleid werd, die reeds unaniem gekozen was tot eerste opvolger van de Beloofde Messias en tot hoofd van de Ahmadiyya Beweging.

Later werd er op zijn graf een grafsteen gezet met het grafschrift:

'Janab Mirza Ghulam Ahmad Sahib Qadiani, *Raies* van Qadian, de Beloofde Messias en *Moedjaddid* van de veertiende eeuw (AH), overleden op 26 mei 1908'.
(Moge zijn ziel in vrede rusten!)

Wat er daarna gebeurde

Zoals eerder vermeld was Maulana Noor al-Din tot eerste opvolger van de Beloofde Messias gekozen. Maulana Sahib was zeer bekwaam en geleerd, niet alleen in zijn beroep van *hakim* (een geneesheer die een oosterse behandelingsmethode voor menselijke kwalen toepast en inheemse medicijnen voorschrijft), maar ook waar het religieuze kennis betreft. Hij volgde trouw alles wat hij van Hadrat Mirza Sahib had geleerd bij het beheer van de zaken van de Ahmadiyya Beweging. Hij liet de Sadr Anjuman Ahmadiyya (het centraal uitvoerend comité) in

Qadian, waar hij president van was, het dagelijks beleid van de organisatie voeren. Hijzelf had het niet alleen druk met de uitoefening van zijn beroep, maar hij hield ook regelmatig uiteenzettingen over de leer van de Heilige Koran, de *hadies* en de jurisprudentie.

In deze tijd bouwde de Ahmadiyya Gemeenschap een goede naam en reputatie op. De ordelijke, religieuze en wereldlijke levenswijze in de instellingen van de Anjuman in Qadian, en hun overtuigingen en activiteiten die overal in het land verkondigd werden door begaafde sprekers als Khwaja Kamal al-Din en anderen, kweekten bij het moslimse publiek veel goodwill, die verdiend was. Zozeer zelfs, dat wijlen Dr. Muhammad Iqbal, de nationale dichter van de moslims van Indo-Pakistan, in een lezing, die in 1911 in Aligarh gehouden werd, opmerkte: 'Wanneer er in deze moderne tijd iemand van jullie een orthodoxe, islamitische manier van leven wil zien, moet hij naar Qadian gaan.' Dr. Iqbals eigen zoon, Aftab Iqbal, werd naar de school in Qadian gestuurd. De inspanningen die de Ahmadiyya Gemeenschap zich getroostte om de banier van de islam naar de westerse landen te brengen, zoals de Moslim Missie in Woking (Verenigd Koninkrijk) bijvoorbeeld, die werd gesticht door Khwaja Kamal al-Din, trokken de aandacht en belangstelling van de Engelsen en werden door moslims in de hele wereld gewaardeerd. Mensen met goede bedoelingen en de intelligentsia werden aangetrokken tot de manier van denken van de Ahmadiyya. Vooral omdat hun predikers erin slaagden niet-moslim lasteraars van de islam in alle religieuze debatten te verslaan.

De duivel kon het echter niet langer opbrengen werkeloos te blijven toezien, en hij begon slechte en zelfzuchtige gedachten in de geest van bepaalde mensen binnen de Ahmadiyya Gemeenschap te zaaien. De oudste zoon (van de tweede vrouw) van Hadrat Mirza Sahib, Mirza Mahmud Ahmad geheten, die ook lid was van de Sadr Anjuman Ahmadiyya, vroeg zich af of hij het niet zou kunnen klaarspelen het volgende hoofd van de gemeenschap te worden. Hij organiseerde zijn eigen partij, '*Ansaar Oellah*' geheten, en begon propaganda te maken om supporters voor zijn aanspraken te verwerven. Dat zou op zich nog niet zo erg geweest zijn, maar omdat hij ambitieus was en een intrigant, wilde hij een kalief worden met absolute macht. Hadrat Mirza Sahib beschouwde zichzelf als kalief (in de zin van opvolger) van de grote Profeet Mohammed (vrede zij met hem). Aangezien op basis van dit eigenlijke uitgangspunt een kalief geen opvolger van een kalief kan

zijn, bedacht Mirza Mahmud Ahmad een list. Deze bestond eruit Hadrat Mirza Sahib naar voren te schuiven als een *werkelijke profeet*, wiens opvolgers kaliefs (galifa's) konden zijn die geweldige prestige en macht hadden.

Maar zo eenvoudig was het niet. Omdat zij die een 'werkelijke profeet' niet erkennen, als *kafirs* (ongelovigen) beschouwd worden, zou iedere moslim die Mirza Sahib niet als zodanig zou accepteren, buiten de islam vallen. Maar de ambitieuze Mirza Mahmud Ahmad Sahib liet zich door dergelijke belemmeringen niet afschrikken. Gedurende de eerste helft van het jaar 1911 verscheen er van zijn hand een artikel in zijn maandblad *Tasjhiz-oel-Azhaan*, waarin te lezen stond dat een moslim die niet in de aanspraken van Hadrat Mirza Ghulam Ahmad zou geloven, zelfs als hij voor het overige een goede moslim zou zijn, *kafir* zou worden. Met andere woorden, Hadrat Mirza Sahib werd als een *werkelijke profeet* naar voren geschoven.

Toen begonnen de problemen pas goed. Er waren serieuze meningsverschillen en ook tussen vrienden ontstond er verbittering. Maulana Muhammad 'Ali, die toen de secretaris van de Sadr Anjuman Ahmadiyya was en tevens begonnen was aan de Engelse vertaling van de Heilige Koran, die tevens voorzien werd van tekst en uitleg, evenals Khwaja Kamal al-Din en verscheidene anderen van hun vrienden en leden van de gemeenschap, waren fel gekant tegen de nieuwe beweging. Zij beschouwden al degenen die de moslim *kalima*¹² opzegden als een moslim. Zij beschouwden Hadrat Mirza Sahib als een *moedjaddid*, de Beloofde Messias en *Mahdi* van de eeuw, en *niet als iemand die er aanspraak op maakte een werkelijke profeet te zijn*. Hadrat Maulana Noor al-Din, het hoofd van de gemeenschap, was ook deze opvatting toegedaan. Maar hij had een lijdzame natuur, waardoor hij Mirza Mahmud Ahmad Sahib niet streng aanpakte, en hem alleen te kennen gaf dat hij het bij het verkeerde eind had. De eerbiedwaardige, oude man wilde een openlijke splitsing in de gelederen van de Ahmadiyya Gemeenschap voorkomen.

---

¹² *La ilaha illa Allah Mohammadoer Rasoel Allah*, (er is geen God behalve Allah en Mohammed is Zijn Boodschapper)

Hadrat Mirza Sahib had bepaalde kenmerken aangeduid waaraan een werkelijke profeet volgens de Koran moest voldoen:

1. Hij is sterfelijk.
2. Hij is vrij van zonden.
3. Hij geeft leiding (hidajah) aan de mensheid.
4. Hij wordt gezonden met argumenten, geschrift en Boek.
5. Profeten onderling zijn als broeders.
6. Gabriël moet naar hem afdalen met *profetische* openbaringen.
7. Een profeet moet zijn eigen openbaring volgen.
8. Zijn openbaring is een bevestiging van de openbaring die daaraan voorafgegaan is.
9. Zijn openbaring is extra beschermd.
10. Hij is een Meester (Moeta', die een leider en geen volgeling is).
11. Al zijn openbaringen moeten aan de mensen worden medegedeeld.
12. Zijn openbaring kan de wet (*sjarie'a*) die daaraan voorafging, veranderen.
13. Zijn openbaring wordt in gebeden opgezegd.
14. Geloof in hem maakt deel uit van het geloof.

Iemand die deze kenmerken niet *allemaal* bezit, kan binnen de terminologie van de islam geen *profeet* genoemd worden.¹³

Het is zonder meer duidelijk dat Hadrat Mirza Sahib in de verste verte niet als een *werkelijke profeet* beschouwd kan worden. Maar zijn eigen zoon, Mirza Mahmud Ahmad Sahib, en anderen promootten hem wel als zodanig.

De overeenkomst tussen de missie van Jezus Christus en de Beloofde Messias valt hier wellicht op. Jezus Christus was een menselijke *profeet* van God, die de eenheid van God predikte en predikte dat men respect voor zijn geboden moest hebben. Toen hij er echter niet meer was, restte er alleen nog maar de kerk van Jeruzalem onder leiding van zijn broeder Jakobus, die trouw bleef aan de leer van de meester.

Maar elders maakte Paulus, die niet eens een discipel van Jezus Christus was of hem ooit gezien had, een puinhoop van de ware leer

---

¹³ *The Ahmadiyyah Movement, Annexe III, pp. 159-163.*

van Jezus Christus, en al spoedig bazuinde hij rond dat Jezus een *zoon van God* was. Het geloof in Jezus Christus als zoon van God en het geloof in de dood van Jezus Christus aan het kruis, waar hij moest boeten voor de zonden van anderen, zouden van essentieel belang zijn bij de verlossing van de menselijke ziel. Al gauw was Jezus Christus één van de leden van de drieënige Godheid. In het geval van Hadrat Mirza Sahib was het zo dat het enige waar hij werkelijk aanspraak op maakte, was dat hij de *moedjaddid* (van de veertiende eeuw AH) in de islam was, en dat de eretitels van Beloofde Messias en *Mahdi* hem door God verleend waren. Desondanks bazuinden sommige misleide volgelingen van hem rond dat hij een *werkelijke profeet* was.

Mirza Mahmud Ahmad Sahib kwam met de absurde verklaring voor de dag dat Hadrat Mirza Sahib na 1901 plotseling beseftte dat hij een *werkelijke profeet* was, hoewel hij zichzelf vóór die tijd niet als zodanig beschouwde. We hebben reeds uit zijn boeken geciteerd, die na 1901 gepubliceerd zijn en waarin hij duidelijk ontkent dat er sprake is van een dergelijke nieuwe stelling. In feite verklaarden zo'n *zeventig* van zijn directe volgelingen, die vóór 1901 de *bai'at* bij hem hadden afgelegd, later (na de splitsing) schriftelijk *onder ede*, dat zij Hadrat Mirza Sahib noch vóór 1901 noch daarna, tot aan zijn dood in 1908, als een *werkelijke profeet* beschouwd hadden. Mirza Mahmud Ahmad Sahib slaagde er van zijn kant niet in met een soortgelijke plechtige verklaring voor de dag te komen.

De splitsing

Na de dood van Maulana Noor al-Din in 1914 werd de situatie kritiek. In een rumoerige vergadering, die in de Noor Moskee gehouden werd, en waarin het Maulana Muhammad 'Ali niet werd toegestaan te spreken en zijn mening te geven, werd Mirza Mahmud Ahmad Sahib, die aan het hoofd van zijn partij *Ansaar Oellah* stond, welke stevig verankerd was in Qadian, als volgende opvolger (hij werd de tweede *Galifa-toel-Masih* genoemd) van de Beloofde Messias benoemd. Er werd gejubeld en er werd naar iedereen een telegram verstuurd over de verkiezing en de uitslag.

De aanhangers van Mirza Mahmud Ahmad Sahib maakten het Maulana Muhammad 'Ali en zijn vrienden al gauw moeilijk in Qadian

te blijven werken, vandaar dat zij naar Lahore trokken. Daar zetten zij hun inspanningen om zich te verzoenen met Mirza Mahmud Ahmad Sahib en met hem tot een schikking te komen voort, zonder echter één van hun principes daarvoor op te offeren. Maar toen zij werden afgewezen, werden Maulana Muhammad 'Ali en zijn vrienden wel gedwongen Qadian te verlaten.

Alle weldenkende leden van de Ahmadiyya Gemeenschap kwamen bijeen in Lahore en legden in mei 1914 de grondslag voor de Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam in Lahore, die de Sadr Anjuman Ahmadiyya in Qadian verving, waartoe zij geen toegang kregen. Het is wellicht de moeite waard hier op te merken dat na de dood van Maulana Noor al-Din er van de *dertien* overgebleven leden van de Sadr Anjuman in Qadian, *zeven* lid werden van de nieuwe Anjuman in Lahore. Door deze nog maar net opgerichte Anjuman werd te zijner tijd de Engelse vertaling van de Heilige Koran door Maulana Muhammad 'Ali gepubliceerd, tevens voorzien van tekst en uitleg, plus talrijke andere authentieke boeken over de islam en de Heilige Profeet. Ook werden er verscheidene islamitische missies in het buitenland geopend en gerund. Na de verdeling van het subcontinent India, waarbij Qadian in het district van Bharat kwam te liggen, emigreerde de afdeling uit Qadian van de Ahmadiyya Gemeenschap naar Rabwah in Punjab (Pakistan).

De nasleep

Mirza Mahmud Ahmad Sahib, het hoofd van de Rabwah-afdeling van de Ahmadiyya Gemeenschap, hield zich ook bezig met politiek. Zo hield hij zich in 1935-1936 bezig met de politiek van de toenmalige staten Jammu en Kasjmier, waar de meerderheid van de bevolking moslim was. Dit bracht hem in conflict met Dr. Sir Mohammad Iqbal, de beroemde dichter, die zelf uit Kasjmier kwam en die zodoende zijn aartsvijand werd. Mirza Mahmud Ahmads starre overtuigingen ten opzichte van andere moslims waren er ook de oorzaak van dat hij gewelddadige tegenstand van andere moslimse sekten en groeperingen kreeg. Het was zelfs zo erg dat er in 1952-1953 met name in Punjab rellen uitbraken die tegen de Ahmadiyya gericht waren, die er de oorzaak van waren dat in de hoofdstad Lahore de staat van beleg werd afgekondigd. Toen er uiteindelijk weer vrede was, werd er een onderzoekscommissie door de regering aangesteld, waar rechter

Muhammad Munir aan het hoofd van stond, om een onderzoek in te stellen naar de oorzaken van de rellen. Vreemd genoeg kwam Mirza Mahmud Ahmad Sahib in een verklaring die hij voor de commissie moest afleggen, terug op zijn overtuigingen, en liet hij weten - en dit is vastgelegd - dat hij iemand die de Beloofde Messias niet erkende niet als een *kafir* beschouwde, en dat iemand die de *kalima* opzegde een moslim was. Hij ontkende ook dat Mirza Ghulam Ahmad Sahib een *werkelijke profeet* was.

Vanwege enkele incidenten die in mei 1974 op het spoorwegstation van Rabwah plaatsvonden, braken er overal in het land onlusten uit tegen de Ahmadiyya Gemeenschap als zodanig, waarbij geen onderscheid gemaakt werd tussen de Ahmadi's uit Lahore en die uit Rabwah. Deze onlusten waren het werk van de fanatieke *maulvi's*, die gezworen vijanden van de Ahmadiyya Gemeenschap waren. Veel Ahmadi's verloren door brandstichting hun bezittingen (huizen en winkels) en enkelen werden vermoord. Zelfs hun moskeeën en bibliotheken werden niet gespaard. Er werd alom geëist dat *alle* Ahmadi's tot niet-moslims verklaard zouden worden en dat ze volgens de wet als zodanig behandeld zouden worden. In september 1974 werd er in Islamabad, in de Nationale Assemblée van Pakistan, een resolutie ingediend, en wellicht om de oproerige menigten gunstig te stemmen, die in enkele gevallen door fanatieke *maulvi's* geleid werden, stemden de leden van de Assemblée er vóór dat al degenen die niet geloofden in het *beginsel dat er na de Heilige Profeet geen andere profeet meer zal komen*, als niet-moslims beschouwd zouden worden. Beide afdelingen van de Ahmadi's, de Ahmadi's uit Lahore en de Ahmadi's uit Rabwah werden op één lijn gesteld. *De protesten van de Ahmadi's uit Lahore* mochten niet baten, hoewel zij zichzelf nog steeds als moslims beschouwen en zich niet aan de opvattingen van Rabwah conformeren.

De voorspellingen van de Stichter

Het kan bijna niet anders of de Beloofde Messias moet bij een dergelijke ramp, die zijn volgelingen overkwam, wel van tevoren enige aanwijzingen hebben gehad over de gebeurtenissen die nog zouden volgen. Dat was inderdaad het geval.

Op 19 januari 1903 deed hij verslag van een levendige droom die hij gehad had: 'Ik had het gevoel alsof ik op de oever van de rivier

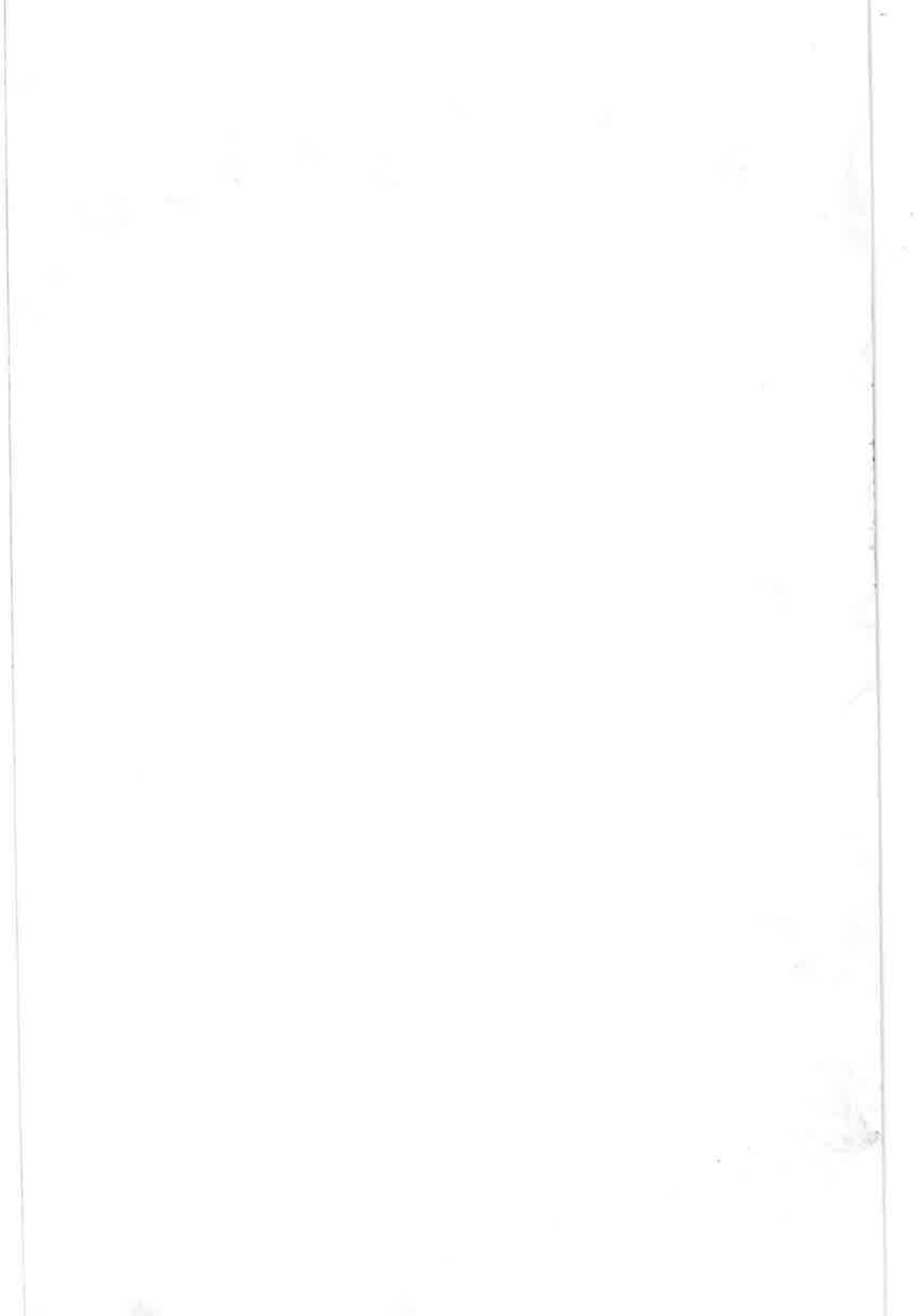
de Nijl (in Egypte) stond en ik beschouwde mezelf als Mozes en er bevonden zich talrijke israëlieten achter me. Het leek erop dat we probeerden aan de farao en zijn heerscharen te ontsnappen (strijdwagens en cavalerie etc.); en dat mijn volgelingen, die vreesden dat ze ingehaald zouden worden, riepen: 'O Mozes, we zijn verloren; maar ik riep uit: 'Zeker niet, Mijn God is met ons.' Toen werd ik wakker, en die woorden lagen nog steeds op mijn lippen.'

Op 5 april 1905 zei hij: 'Tijdens mijn *Tahadjjoed*-gebeden heb ik in het Arabisch een goddelijke boodschap ontvangen die in vertaalde vorm als volgt luidt: 'Ik (God) heb de vijandelijke aanval op *Bani Israiel* (de Israëlieten) afgeslagen. Hij verklaarde dat zijn volgelingen (de *Ahmadiyya* Gemeenschap) met *Bani Israiel* vergeleken zijn, omdat zij, net als de israëlieten onder de farao van Egypte, werden onderdrukt.

In een poster die op 25 april 1905 uitkwam, verklaart de Beloofde Messias dat de Almachtige God de rechtschapen volgelingen van hem zal redden, en dat God met Zijn heerleger (van engelen) zal komen om hen te helpen, terwijl hun tegenstanders hen zullen bespotten en zich niet bewust zullen zijn van Gods handeling, die de wereld op haar grondvesten zal doen trillen. Zij die op tijd berouw zullen hebben, zullen van geluk mogen spreken.' (*Tazkira*, p. 954)

Ook schrijft hij: 'Lange tijd geleden had ik een levendige droom. Het was alsof ik op een paard reed en naar mijn tuin ging. Ik was alleen. Ik zag vóór me een groot aantal mannen die op weg waren naar mijn tuin met *de intentie mijn bomen om te hakken*. Ik voelde echter dat ik alléén sterk genoeg was om hen aan te kunnen en ik was niet bang voor ze. Ik volgde die mannen, terwijl ze mijn tuin binnengingen. En ziedaar: Ik zag ze allemaal dood op de grond liggen. Hun hoofd, handen en voeten waren van hun romp gescheiden en hun lichaam was verminkt. Ik was overweldigd door emoties, toen ik dit zag.' (*Tazkira*, p. 228) 'Met de groep mannen in de droom worden die personen bedoeld die mijn gemeenschap (*djama'at*) willen vernietigen en afvalligen van hen willen maken, maar God zal hun plannen verijdelen.'

Zowel christenen als een groot gedeelte van de moslims wachten nog steeds op de wederkomst van Jezus Christus, de zoon van Maria, de Messias.

De Beloofde Messias is echter reeds gekomen, en weer heengegaan. Hij leefde van 1835 - 1908 in Qadian (India).

Dit boek bevat een beknopte schets van het leven van de Beloofde Messias en Mahdi, de hervormer van de veertiende eeuw van de Islamitische jaartelling.

Dr. Basharat Ahmad, de vader van de auteur, schreef de meest complete biografie van de Beloofde Messias in 3 delen onder de titel Moedjaddid-i-Azam (De Grote Hervormer). De auteur heeft name hieruit geput.